

ФРАНК ХЪРБЪРТ

НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ ХЮГО И НЕБЮЛА

ФАНИИ МАЕ

ФРАНК ХЪРБЪРТ ФАНИ МАЕ

Превод: Вакрилен Кильовски

chitanka.info

Питаш ме, кое е оръжието, с което те държа в подчинение? Ти ми го даваш всеки път, когато си отвориш устата.

Лаклакска пословица

Тялото му се разпадаше. Цялата жива плът на вселената се разпадаше. Всичко щеше да свърши за миг, така както космоса измерваше времето — последният див удар на сърцето отнесен от полъха на вятъра.

Невероятен роман! Хърбърт отново стъпи на върха на майсторството си, достигнато в „Дюн“.

Ню Йорк Таймс

Играта на думите може да породи известни надежди, които животът не може да изпълни. Това е и източникът на налудничавостта, както и на други форми на нещастие.

Рийвска поговорка

Всеки агент на БюСаб^[1] трябва да започне с изучаването на лингвистичните модели и нормите на поведение (обикновено самоналожили се) на обществото с което работи. Агентът събира информация за функционалните връзки, които произтичат от взаимозависимостите в нашата обща вселена. Тези взаимозависимости най-често първи стават жертва наречените илюзии. Общества, които се базират на пълно неведение по въпроса за оригиналните взаимозависимости, рано или късно изпадат в застой. Прекалено дълго замразени, такива общества умират.

Наръчник на БюСаб

Казваше се Фурунео. Алично Фурунео. Припомни си това, докато влизаше в града за да осъществи трансгалактическия разговор. Винаги бе разумно да стегнеш собственото си Аз преди такъв един разговор. Той бе шейсет и седем годишен и помнеше доста случаи, когато хора бяха изгубвали самоличността си в налудничавия транс на междузвездните свръзки. Не толкова скъпата цена и отвратителното усещане, че в мозъкът ти са плъзнали червеи, колкото именно този фактор на несигурност имаше главната заслуга за ограниченият брой на желаещите да си имат работа с Таприсиот трансмитера. Но Фурунео знаеше, че не може да се довери на никого за този разговор с Извънреден Саботьор Йори Х. Маккай.

Беше 8:08 сутринта, местно време на планетата Кордиалити от системата Сфич.

— Май ще е доста трудно — промърмори Фурунео, без да се обръща конкретно към двамата щурмоваци, които бе взел със себе си, за да го охраняват.

Те дори не кимнаха. Знаеха, че той не очаква да му отговорят.

Бе все още хладно от нощния вятър, който духаше от към заснежените хребети на Били Маунтинс надолу към брега на морето. Бяха пристигнали в Дивижън Сити от планинската крепост на Фурунео с наземен мобил. Нямаха намерение да прикриват принадлежността си към Бюрото по Саботажа, но и не желяеха да привличат Вниманието върху себе си. Много от разумните имаха причини да не обичат Бюрото.

Фурунео бе наредил да оставят мобила извън градския пешеходен център и те бяха изминали остатъка от пътя пеша, като обикновени граждани.

Преди десет минути бяха влезли в приемната зала на сградата. Това бе център за възпроизводство на Таприсиоти и бе един от само двайсетината такива съществуващи в цялата Вселена — доста голяма чест за такава малка планета като Кордиалити.

Приемната зала бе не повече от петнайсет метра широка и около трийсет и пет метра дълга. Стените бяха златисто кафяви и целите покрити с малки вдлъбнатинки, като че ли някога са били от пластелин и са били замервани с малки топки по нечия странна приумица. От дясната страна срещу мястото където бе застанал Фурунео със своите щурмоваци имаше висока пейка. Тя заемаше три четвърти от дългата стена. Много въртящи се светлинни глобуси на тавана хвърляха шарени сенки върху пейката и намиращия се върху нея Таприсиот.

Таприсиотите имаха странни форми. Приличаха на обгорени стволове от насечени дървета с прилични на смачкани фасове крайници, които се въртяха на всички възможни посоки, и тънки като игли речеви израстъци, които потрепваха дори когато не говореха. Този например, нервно си тактуваше по пейката със страничния си крак.

За трети път от както бе влязъл Фурунео попита:

— Ти ли си трансмитера?

Никакъв отговор.

Таприсиотите си бяха такива. Нямаше смисъл да се ядосва. Това нямаше да помогне. Фурунео все пак си позволи да се подразни. Проклети Таприсиоти!

Един от щурмоваците зад него прочисти гърлото си.

Какво се тукта, дявол да го вземе! помисли си Фурунео.

Откакто бяха дали заповедта за пълна мобилизация по случая Абнет, цялото Бюро бе изправено на нокти. Разговорът, който сега се готвеше да проведе, можеше да се окаже първият им истински напредък в тая заплетена история. Чувстваше жизненоважната необходимост да се свърже колкото се може по-бързо. Това може би щеше да бъде най-важният разговор, който някога бе провеждал. И при това, лично с Маккай.

Едва подало се над хребета на Били Маунтинс, оранжевото ветрило на слънцето просветваше през остъклените входни врати.

— Май доста ще го чакаме това Тапи — промърмори един от щурмоваците.

Фурунео рязко кимна. За шейсет и седем години той бе овладял до съвършенство изкуството на търпеливото изчакване, особено по време на изкачването си нагоре по стълбата до сегашното си положение на планетарен агент към Бюрото. В момента можеше да направи само едно нещо — търпеливо да изчака. Таприсиотите винаги се мотаеха и само те си знаеха защо. Нямаше обаче друго място, където би могъл да получи услугите, от които се нуждаеше в момента. Без трансмитер Таприсиот не можеше да се осъществи реално-времева връзка през междувъзвездното пространство.

Странна бе тази способност на Таприсиотите, която толкова много разумни използваша без да я разбират. Жълтата преса преливаше от теории как точно се осъществява загадъчната връзка. Всичко което се знаеше за момента бе, че някоя от тези теории може и да е вярна. Възможно бе Таприсиотите *наистина* да действат по начин сходен на информационната връзка, която съществуваше между Пан Спечите от един инкубатор — не че и тази Връзка някой я разбираше.

Фурунео лично смяташе, че Таприсиотите изкривяват пространството подобно на пространствените врати на Кейлбаните, които се приплъзваха между измеренията. Ако това бе което тези пространствени врати правеха. Повечето от експертите отричаха тази теория, като посочваха, че такова приплъзване изисква енергия еквивалентна на произвежданата от една средно голяма звезда.

Каквото и да правеха Таприсиотите за да осъществяват тези връзки, едно нещо бе сигурно: те въздействаха върху малкия мозък на

човека, или върху еквивалента му у другите разумни.

Таприсиотът на високата пейка започна да се клатушка наляво надясно.

— Май започва вече — каза Фурунео. Опита да се овладее и да подтисне безпокойството си. Това все пак беше център за възпроизводство на Таприсиоти. Ксенобиолозите се кълнях, че възпроизводството е напълно под контрол, но едвали можеше много да им се вярва. Каква каша само бяха забързали при анализирането на разумно-чувствената връзка при Пан Спечите.

— Пъча, пъча, пъча — каза Таприсиотът от пейката, като разтърси речевите си израстъци.

— Нещо не е в ред ли? — попита един от щурмоваците.

— Откъде да знам, по дяволите? — ядно го прекъсна Фурунео. Обърна се към Таприсиота и попита: — Ти ли си трансмитера?

— Пъча, пъча, пъча — отвърна Таприсиота. — Това е забележка, която аз сега ще превода по единственият възможен начин, който може да има смисъл за теб и себеподобните ти, тези от Соларно-Земен произход. Това, което казах беше: Аз проверявам твоята искреност.

— Нима трябва да доказваш искреността си на някакъв скапан Таприсиот? — попита един от щурмоваците. — Това май...

— Никой не те е питал! — срязва го Фурунео. Тези първоначални нападки бяха нещо като поздрав за Таприсиотите. Явно този глупак не знаеше това.

Фурунео се отдели от щурмоваците, пресече залата и застана пред пейката.

— Искам да разговарям с Извънреден Саботьор Йори Х. Маккай — каза той. — Твоят робот-посрещач ме идентифицира и взе документите ми за самоличност. Ти ли си трансмитера?

— Къде е този Йори Х. Маккай? — попита Таприсиота.

— Ако знаех, лично щях да отида при него с пространствена врата — отвърна Фурунео. — Това е много важен разговор. Ти ли си трансмитера?

— Дата, час и място — каза Таприсиота. Фурунео въздъхна и се отпусна. Погледна назад към щурмоваците, кимна им да се върнат назад до вратите на залата и изчака да изпълнят указанията. Не искаше да подслушват разговора му. После се обърна и даде исканите местни координати.

— Седни на пода — каза Таприсиота.

— Благодаря на безсмъртните за това — промърмори Фурунео. Веднъж при такъв разговор трансмитерът го бе извел на един планински склон, брулен от вятър и дъжд и го бе накарал да се просне по очи преди да осъществи междузвездния контакт. Таприсиотите го наричаха „настройка на подготвителната среда“, каквото и да значеше това. Той бе докладвал случая в информационния отдел на Бюрото, където се надяваха един ден да открият тайната на Таприсиотите. Разговорът тогава му струваше няколко седмично възпаление на горните дихателни пътища.

Фурунео седна. По дяволите! Подът беше студен. Фурунео беше едър мъж, висок два метра и тежък осемдесет и четири стандартни килограма. Косата му бе черна, леко посребрена на слепоочията. Имаше голям нос и широка уста със силно издадена долна устна. Седна на дясната си страна за да облекчи лявото си бедро. Един явно лишен от чувство за хумор гражданин го бе счупил по време на една от първите му задачи в Бюрото. Раната и до сега оборваше всички лекари, които му бяха казали: „Не се притеснявай, изобщо няма да го усещаш след като го излекуваме“.

— Затвори очи — изписка Таприсиота.

Фурунео се подчини. Опита да се нагласи по-удобно на твърдият студен под, но се отказа.

— Мисли за контакта — заповяда Таприсиота.

Фурунео се замисли и образът на Йори Х. Маккай бавно започна да изплува в съзнанието му. Нисък набит мъж с разчорлена червеникава коса и физиономия на ядосана жаба.

Контактът започна с хилядите пипалца на преливащото осъзнаване. В собственото си съзнание Фурунео се превърна в червен поток, изтръгнат от струните на сребърна лира. Тялото му се отдалечи и надвисна. Съзнанието му се отърколи над някакъв странен пейзаж. Небето бе един безкраен кръг, а хоризонта бавно се извърна. Почувства как звездите се потопиха в самота.

„Какво става, по дяволите!“

Мисълта експлодира в тялото на Фурунео. Не можеше да го избегне. Веднага разбра. Повикваните почти винаги се дразнеха от връзката. Те не можеха да я откажат или избегнат, независимо от това

какво правеха в момента, но можеха да накарат този, който ги търси да почувства раздразнението им.

„*Винаги става така, да го вземат мътните!*“ Маккай вече бе напълно потопен във вътрешното си съзнание и малкият му мозък бе възпламенен от далечния контакт.

Фурунео се приготви да изчака псувните. Когато най-после те постепенно заглъхнаха, той се представи и каза:

— Съжалявам за неудобството, което може би съм причинил, но от Спешния отдел не можах да ми кажат къде мога да ви намеря. Знаете, че не бих поискал да се свържа с вас по този начин, ако не беше толкова важно.

Съвсем стандартно въведение.

— Откъде, по дяволите, да знам дали е толкова важно? — настоя Маккай. — Стига си дърдорил, казвай какво има!

Това бе доста необичаен изблик на гняв, дори за непредсказуемия Маккай.

— Да не съм прекъснал нещо важно? — осмели се да попита Фурунео.

— Тъкмо съм застанал пред теле-съда и получавам развод! — отвърна Маккай. — Представи си само как се забавляват всички тук като ме гледат да си бръщолевя сам на себе си в някакъв налудничав транс. Давай по същество!

— Един Кейлбански хидробол акостира снощи на брега, точно под Дивижън Сити, тук на Кордиалити. — каза Фурунео. — Като се имат предвид всички смъртни случаи и случаите на полудяване, както и пълната мобилизация, обявена от Бюрото, реших, че е най-добре веднага де се свържа с теб. Ти все още работиш по случая, нали?

— Майтап ли си правиш? — запита го Маккай. Типичен бюрократ, помисли си Фурунео, припомняйки си максимата на Бюрото. Той не изказа мнението си на глас, но Маккай несъмнено долови отгънка на мисълта му.

— Е? — настоя Маккай.

Да го сплаши ли се опитваше Маккай? Фурунео се замисли. Как можеше главната функция на Бюрото — да забавя действията на правителството — да се проявява и в толкова лични неща, като този разговор? Основно задължение на агентите бе да дразнят и тормозят правителството, защото по този начин си проличаваха нестабилните,

темпераментни членове на кабинета, на които липсваха необходимото самообладание и умение да мислят трезво, подложени на психически стрес. Но защо трябваше Маккай да се придържа към тези си задължения в един частен разговор, при това с колега агент?

Някои от тези мисли явно бяха изтекли през трансмитера, защото Маккай реагира на тях, дарявайки Фурунео с една презрителна душевна гримаса.

— Къде се отнесе пък сега? — запита той.

Фурунео потръпна и възвърна чувството си за самоличност. Уф, беше на косъм. За малко да загуби собственото си Аз! Единствено завоалираното предупреждение в думите на Маккай го бе накарало да се стегне и му бе позволило да се върне към действителността. Фурунео се зачуди дали няма някакво друго обяснение за грубата реакция на Маккай. Прекъсването на развода не се броеше. Ако слуховете бяха верни, грозноватият дребен агент се бе женил повече от петдесет пъти.

— Все още ли те интересува хидробола? — контрира въпроса Фурунео.

— Има ли в него Кейлбан?

— Предполагам.

— Нима не си проверил? — Въпросът бе произнесен с тон, от който се подразбираше, че на Фурунео му е била поверена изключително отговорна задача, а той се е провалил поради вродената си глупост.

Вече напълно нащрек пред някаква недоизказана надвиснала опасност, Фурунео отвърна:

— Постъпих така, както ми бе заповядано.

— Заповядано! — изсумтя презрително Маккай.

— Това трябва ли да ме ядоса? — попита Фурунео.

— Ще дойда там веднага щом се освободя. Най-много след осем стандартни часа — каза Маккай. — Междувременно ти *заповядвам* да държиш хидробола под постоянно наблюдение. Тези, които ще дежурят, трябва да бъдат натъпкани с яростин. Това е единствената им защита.

— Постоянно наблюдение — отвърна Фурунео.

— Ако се появи Кейлбан, ти трябва да го задържиш с всички възможни средства.

— Да го задържа... Кейлбан?

— Завържи някакъв разговор, помоли го за съдействие, каквото и да е — каза Маккай. Интонацията му добави, че е доста нелепо един агент на Бюрото да пита как трябва да обърква нечии планове.

— Осем часа — каза Фурунео.

— И не забравяй яростина.

[1] Бюро по саботаж — Бел.пр. ↑

Всяко Бюро е жив организъм, а бюрократът е една от неговите клетки. Тази аналогия ни помага да разберем кои са по-важните клетки, кои са най-заstraшени, кои най-лесно заменими и колко е лесно да бъдеш посредствен.

Късни Писания на Билдуун IV

Маккай се намираше на Тутълси, планетата на медените месеци. Отне му един час да довърши развода, след което се върна на плаващият дом, който бяха закотвили край острова Цветя на любовта. Дори вълшебните питиета на забравата, приготвяни на Тутълси не можаха да му помогнат, помисли си Маккай. Този брак се бе оказал излишно губене на време. Вече бившата му жена не знаеше достатъчно за Млис Абнет, въпреки че в докладите се споменаваше, че в миналото са били близки. Но това е било в друг свят.

Този му брак беше петдесет и четвърти по ред. Последната му съпруга бе с по-светла кожа от предишните и доста по-опърничава от тях. И за нея това не беше първи брак. Пък и твърде рано бе заподозряла какви са истинските мотиви на Маккай да се ожени за нея.

Спомените го накараха да се почувства виновен. Яростно се отърси от това си чувство. Нямаше време за лигави сантименталности. Твърде много бе заложено на карта. Тъпа женска!

Тя вече се бе изнесла от плаващият дом и Маккай усещаше неприязънта на съществуването. Той бе разбил идилията, която плаващият дом бе конструиран да създава. Веднага щом си тръгна и къщата щеше да си възвърне обичайната любезност. Тези плаващи домове бяха нежни създания, чувствителни към раздразнението на разумните.

Маккай започна да опакова багажа си. Старателно провери комплекта с инструментите: подбор от стимуланти, пръчки пластичен взрив, други експлозивни с различно предназначение, лъчемет, защитни очила, пентограми, тампон с унипלט, разтворители, минипютър, монитор за Таприсиот, холоскенер, руптери, компаратори... всичко на място. Комплектът представляваше компактен малък пакет, който той криеше във вътрешния джоб на маскировъчното си яке.

Напъха малко бельо и дрехи в една чанта. Останалото си имущество опакова и надписа за изпращане до складовете на БюСаб. Остави пакетите върху две кучекресла. Те като че ли споделяха неприязанта на плаващия дом. Останаха неподвижни дори когато той нежно ги погали.

Е, добре... Все още се чувстваше виновен.

Въздъхна и извади S-образния ключ. Този пространствен скок щеше да струва сума ти пари на Бюрото. Кордиалити се намираше на половин галактика разстояние оттук.

Пространствените врати работеха безупречно, но Маккай чувстваше леко безпокойство, че трябва да осъществи пътуването със средства, напълно зависими от Кейлбаните. Имаше нещо зловещо в това. S-образните пространствени врати бяха станали толкова общоприети, че повечето от разумните ги използваха без да си задават въпроси относно същността им. Маккай бе споделял това безгрижно отношение преди тревогата вдигната от Бюрото във връзка със сегашния случай. Сега сам се чудеше на себе си. Това нехайно отношение показваше колко лесно разумната мисъл може да попадне в капана на самозаблудението. Податливостта към самозаблудение бе обща черта за всички разумни. Пространствените врати на Кейлбаните бяха напълно приети от Конфедерацията на Разумните от около деветдесет стандартни години насам. Но за цялото това време се знаеше за съществуването само на осемдесет и три Кейлбана.

Маккай подхвърли ключа нагоре и сръчно го улови.

Защо Кейлбаните настояваха всички да наричат дарбата им „S-образен ефект“, заплашвайки с отказ да предоставят възможностите си за ползване? Какво толкова важно имаше в едно име?

Трябва да тръгвам, каза си Маккай. Но все още не помръдваше. Осемдесет и три Кейлбана.

Вдигнато по тревога, Бюрото пазеше пълна секретност по проблема. А той беше следният:

Кейлбаните просто изчезваха един по един. Ако изобщо това което правеха Кейлбаните можеше да се нарече „изчезване“. И всяко такова *изчезване* бе съпроводено с масово измиране или изгубване на разсъдъка сред разумните.

Нямаше съмнение относно факта, че този проблем бе натресен на БюСаб вместо на някое от полицейските отделения. Правителството

си го връщаше тъпкано при всеки удобен случай. Властимащите се надяваха да дискредитират Бюрото. Маккай с безпокойство се замисли за скритите мотиви на собственото му избиране за агента, който да се справи с тази задача.

Кой ли има причини да ме мразят? зачуди се той, докато пъхаше личният си ключ в пространствената врата. Отговорът бе, че много хора имат основателни причини да го мразят. Милиони хора.

Пространствената врата започна глухо да боботи с вибрациите на ужасяващата си енергийна мощ. Люкът на вихровият цилиндър на вратата рязко се отвори. Маккай се стегна за да посрещне лепкавото съпротивление и пристъпи в цилиндъра. Усещането бе като да плуващ във въздух, който изведнъж се е превърнал в желе. Съвсем нормално изглеждащ въздух, но все пак, желиран.

Маккай се озова в една доста семпла канцелария: обичайното извиващо се бюро, дежурното осветление от мигащи лампи на тавана и планинска гледка, разкриваща се през прозрачната стена. Покривите на Дивжън Сити се мерзелееха в далечината под надвисналите сиви облаци, а отвъд тях проблясваше сребристото море. Имплантираният му мозъчен часовник показваше, че е късен следобед — осемнайстия час от двадесет и шест часовото денонощие. Това беше Кордиалити, един свят отдалечен на двеста хиляди светлинни години от планетарния океан на Тутълси.

Зад него люкът на вихровия цилиндър рязко се плъзна обратно на мястото си с дразнещия звук на късо съединение в електрическа мрежа. Слаб мирис на озон изпълни помещението.

Двете стандартни кучекресла в стаята бяха добре обучени да се грижат за господарите си, забеляза Маккай. Едното от тях започна да го побутва зад коленете, докато той пусна чантата си и се просна удобно в него. Кучекреслото започна да масажира гърба му. Очевидно бе инструктирано да го отпусне и отмори докато чака някой да се появи в стаята.

Маккай започна да се настройва към заобикалящите го звуци от нормалното ежедневие. В някакъв коридор отвън се чуваха стъпки на разумен. На Рийв, ако се съдеше по звука — характерното за тях влачене на едната пета по пода. Отнякъде се дочуваше приглушен разговор. Маккай долови няколко думи на Лингва-галакс, но разговора приличаше по-скоро на мултилингвистичен.

Размърда се на място, което накара кучекреслото да се загърчи в конвулсивни вълнисти движения, за да го успокои. Тази пресилена натрапена загриженост го раздразни. Къде беше Фурунео? Маккай се укори за прибързаното раздразнение. Фурунео вероятно имаше доста задължения тук като планетарен агент на БюСаб. А и нямаше как да знае колко важна и спешна е сегашната им задача. Това май беше една от планетите, където БюСаб нямаше добре изградена мрежа. Само безсмъртните богове знаеха колко много работа има Бюрото и без това.

Маккай се замисли за собствената си роля в живота на разумните същества. Някога, преди много векове, група разумни с натрапчивия психологически импулс „да правят добро“ бяха завзели управлението. Без да осъзнават сложните комплекси на вина и самонаказание, скрити в основата на този импулс, те бяха изхвърлили от управлението почти цялата бюрокрация, както и всичко останало, което забавяше развитието на процесите. Огромната машина, управляваща света на разумните, бе включена на висока скорост и започна слепешката да се търкаля все по-бързо и по-бързо. Закони бяха създавани и отричани в продължение само на час. Огромни кредити се отпускаха за щяло и нещяло и биваха профуквани за седмица. Пръкнаха се нови комитети и министерства за най-невероятни неща и веднага започнаха да избуяват като бурени.

Правителството се превърна в огромно колело на разрушението, неуправлявано от никой, което се въртеше с такава трескава скорост, че превръщаше в хаос всичко, до което се докоснеше.

В отчаянието си, шепа разумни създадоха Саботажния Корпус, за да се опитат да забавят скоростта на колелото. Наложиха се кръвопролития и други форми на насилие, но колелото бе забавено. След време Корпусът се превърна в Бюро, във видът, в който съществуваше и днес — една затворена в себе си организация, група от разумни, които предпочитаха леките диверсии пред насилието, но... бяха готови да употребят и насилие, ако се наложи.

Една врата се отвори от дясно на Маккай. Кучекреслото му застина. Фурунео влезе, пригладжайки с ръка посивелият кичур над лявото си ухо. Стиснатите му устни издаваха киселото му настроение.

— Подранил си — каза той, побутна другото кучекресло и се настани срещу Маккай.

— Това място сигурно ли е? — попита последният. Погледна към стената, откъдето го бе изхвърлил вихровият цилиндър. Пространствената врата беше изчезнала.

— Препратих вратата обратно долу през собственият ѝ цилиндър — каза Фурунео. — Взел съм всички необходими мерки да обезопася стаята. — Облегна се назад и зачака Маккай да заговори.

— Онзи хидробол още ли е там? — Маккай кимна към прозрачната стена и морето, което се виждаше в далечината.

— Наредил съм на моите хора да ми съобщят веднага, ако предприеме някакви действия — отвърна Фурунео. — Както ти казах, приливът го изхвърли на брега снощи. Заседна на една скала и от тогава не е мърдал.

— Заседна?

— Поне така изглежда.

— Някаква следа от раздвижване вътре?

— Доколкото можахме да видим — не. Хидробола изглежда някак... поочукан. Има някакви вдлъбнатини и драскотини отвън. За какво е целият този шум?

— Без съмнение, си чувал за Млис Абнет.

— Кой ли не е?

— Наскоро тя похарчила няколко квинталиона за да си наеме Кейлбан.

— Да си наеме... — Фурунео недоверчиво поклати глава. — Изобщо не съм подозирал, че може да се направи такова нещо.

— Нито пък някой друг е подозирал.

— Четох инструкцията за пълната мобилизация — каза Фурунео. — връзката на Абнет със случая не беше уточнена.

— Тя е извратена, както знаеш, пада си по боя с камшици — каза Маккай.

— Но нали я подложиха на терапия?

— Да, но не успяха да елиминират корена на заболяването ѝ. Просто я нагласиха така, че да не може да издържа гледката на страдащо живо същество.

— Е, и?

— Тя намери изход, като си нае Кейлбан.

— Като жертва! — изуми се Фурунео.

Маккай видя, че Фурунео започва да разбира. Някой веднъж беше казал, че проблемът с Кейлбаните е, че не можеха да се вместиат в никакви познати модели. И това, разбира се, беше вярно. Ако можете да си представите някакво *реално съществуване*, някакво създание, чието присъствие не можеше да се отрече, но което караше възприятията ви да тръпнат всеки път щом се опитате да го погледнете — тогава може би, ще можете да си представите Кейлбан.

Поетът Масарард ги бе нарекъл *зазидани прозорци, отворени към вечността*.

В първите дни, когато се появиа Кейлбаните, Маккай посещаваше всяка лекция или дискусия на Бюрото, свързана с тях. Той опита да си припомни една от тези дискусии, подтикнат от усещането, че там бе споменато нещо важно, което беше свързано със сегашния проблем. Беше нещо за „комуникативните затруднения в атмосфера на страдание“. Точният смисъл на това не му беше ясен. Странно, помисли си той. Като че ли постоянно размиващия се образ на Кейлбаните оказваше въздействие върху паметта на разумните същества, подобно на това, което оказваше върху визуалните им усещания.

Тук се криеше и истинската причина за безпокойството на разумните относно Кейлбаните. Техните артефакти — S-образните пространствени врати и хидроболите, които се смяташе, че обитават — бяха истински, но никой никога до сега не беше наистина *виждал* Кейлбан.

Наблюдавайки дребничкият като джудже агент, който седеше срещу него и размишляваше, Фурунео си припомни шегата, която се разпространяваше за Маккай — че е служил в БюСаб още преди да се роди.

— Значи си е наела играчка за бой, а? — попита Фурунео.

— Така изглежда.

— В заповедта пишеше за смъртни случаи, за изгубване на разсъдъка...

— Натъпка ли всичките си хора с яростин? — попита Маккай.

— Изпълних указанията, Маккай.

— Добре. Яростта като че ли действа защитно.

— Какво всъщност става?

— Ами, Кейлбаните започнаха да... изчезват — отвърна Маккай.
— Всеки път, когато някой от тях изчезне и избухва вълна от смъртни случаи и... други неприятни ефекти, като физическо и психическо осакатяване, полудяване...

Фурунео кимна по посока на морето и остави въпроса си недоизречен.

Маккай вдигна рамене.

— Ще трябва да отидем и да хвърлим един поглед. Най-странното е, че преди да ни се обадиш изглеждаше, че във вселената е останал само един Кейлбан, наетият от Абнет.

— Как мислиш да подхванеш работата?

— Хм, уместен въпрос — отвърна Маккай.

— Този Кейлбан на Абнет — започна Фурунео — дал ли е някакво обяснение по въпроса?

— Не съм имал още възможността да го интервюирам — отвърна Маккай. — Не знаем къде се е скрила Абнет, нито къде е скрила него.

— Хм, не знаем, значи... — Фурунео примигна. — Кордиалити е доста затънтено място.

— Това си мислех и аз. Нали каза, че хидробола бил нещо поочукан?

— Това е доста странно, нали?

— Просто още една странност сред многото.

— Казват, че Кейлбаните не се отдалечавали от хидробола си — рече Фурунео. — А, и обичали да ги паркират близо до вода.

— Направил ли си някакъв опит да установиш контакт с него?

— Само обичайната процедура. Как открихте, че Абнет си е наела Кейлбан?

— Изфукала се пред някакъв неин приятел, който пък се похвалил на някакъв негов приятел, който... А, и един от другите Кейлбани намекна нещо такова преди да изчезне.

— Има ли някакви съмнения, че тези изчезвания са свързани с всичко останало?

— Хайде да отидем да почукаме на вратата на онова чудо и да разберем — отвърна Маккай.

Всеки език е своеобразен код, зависим от жизнените ритми на биологическият вид, който го е създал. Ако тези ритми не се усвоят, кодът остава неразбираем.

Наръчник на БюСаб

Последната бивша жена на Маккай открито проявяваше неприязненото си отношение към БюСаб. „Те те използват!“ беше му заявила тя веднъж.

Тогава той се бе замислил над това. Запитал се бе дали това не е причината той самият толкова лесно да привикне да използва другите. Жена му беше права, разбира се.

Маккай се сети за думите ѝ, докато двамата с Фурунео се носеха към брега в мобила. В главата му се въртеше един въпрос. Как ли ме използват този път? Ако оставеше настрана вероятността да е бил принесен в жертва, все още оставаха много други възможности. Дали се нуждаеха от юридическия му опит? Или са го избрали заради нетрадиционния му подход към междувидовите отношения? Очевидно имаха предвид някакъв специален вид „легален“ саботаж, но какъв точно? Защо инструкциите му бяха толкова лаконични?

Трябва да откриеш и да установиш контакт с Кейлбана, нает от мадам Млис Абнет, или с който и да е друг Кейлбан, с когото можеш да влезеш във връзка. После трябва да предприемеш съответните действия.

Съответните действия?

Маккай поклати глава.

— Защо избраха точно теб за тази работа? — попита Фурунео.

— Защото знаят как да ме използват — отвърна Маккай.

Наземният мобил, управляван от щурмовак, направи рязък завой и пред тях се разкри гледката на скалистия бряг. Нещо проблясваше в далечината сред черните вулканични скали и Маккай забеляза два въздухоплана да кръжат над него.

— Това ли е? — попита той.

— Да.

— Колко е часа по местното време?

— Остават около два часа и половина да залез слънце — отвърна Фурунео. — Ако в онова нещо там има Кейлбан и той изведнъж реши да... изчезне, мислиш ли, че яростинът ще може да ни защити?

— Искрено се надявам да може — каза Маккай. — Защо не дойдохме до тук с въздухоплан?

— Хората тук на Кордиалити са свикнали да ме виждат в наземен мобил, освен ако не съм тръгнал на официална акция, която изисква скорост.

— Искаш да кажеш, че никой още не знае за това тук?

— Само наблюдателите от този участък на брега, но те са на заплата при мен.

— Доста добре си организирал нещата — каза Маккай. — Не ти ли се струва, че малко се престараваш?

— Правя каквото мога — отвърна Фурунео. После потупа шофьора по рамото.

Мобилът зави и спря на едно широко плато, от което се виждаха няколко скалисти островчета и ниския вулканичен шелф, където бе спрял хидробола на Кейлбана.

— Знаеш ли, все се питам дали наистина знаем какво всъщност представляват тези хидроболи.

— Просто домовете на Кейлбаните — изсумтя Маккай.

— Така казват всички.

Фурунео слезе от мобила. От студения вятър старата рана в бедрото го преряза.

— От тук ще продължим пеша — каза той.

Докато се спускаха по стръмната пътека надолу към вулканичния шелф, Маккай на няколко пъти мислено благодари за имплантираната под кожата му гравитационна мрежа. Ако политнеше, тя щеше да забави скоростта на падане, така че да не се нарани тежко. Но тя не можеше да му помогне, ако се сгромолясаше върху назъбените канари, където се разбиваха вълните. Не му предлагаше и никаква защита срещу студеният вятър и водните пръски от разбиващите се вълни.

Съжали, че не бе облякъл топлоакмулиращия гащиризон.

— Не очаквах да е толкова студено — каза Фурунео, когато с леко накуцване тръгна по шелфа. Махна на въздухопланите. Един от тях отпусна крилата си и продължи бавно да кръжи над хидробола.

Фурунео се запрепъва напред, следван от Маккай. Прескочи една локва образувана от прилива, присви очи и наведе глава напред срещу водните пръски, навявани от вятъра. Грохотът на прибой тук бе много силен. Трябваше да се надвикват, за да се разбират.

— Виждаш ли? — извива Фурунео. — Изглежда доста поочукан.

— Тези неща бе трябвало да са неразрушими — отвърна Маккай.

Хидробола беше около шест метра в диаметър. Изглеждаше доста здраво вкопан в шелфа. Около половин метър от основата му се губеше в една вдлъбнатина в скалата, прилична на удобно гнездо.

Маккай изпревари Фурунео и избърза към подветрената страна на хидробола. Остана там с ръце в джобовете, потръпвайки от студ. Заоблената гладка повърхност на съоръжението не можеше да спре леденият вятър.

— По-голям е, отколкото очаквах — каза той, когато Фурунео застана до него.

— За първи път ли виждаш такова чудо отблизо?

— Тъхъ.

Маккай зараглежда хидробола. Матовата метална повърхност бе осеяна с малки обли издатинки. Стори му се, че не са безразборно пръснати, а следват някаква система. Може би бяха някакви сензори? Или контролни уреди? Точно срещу него се виждаше някаква драскотина, като белег от удар. Но когато Маккай прокара ръка по нея, повърхността му се стори абсолютно гладка.

— Ами ако все пак не сме прави за тези неща? — попита Фурунео.

— Ммм?

— Ако те изобщо не са домове на Кейлбаните?

— Нямам представа. Помниш ли инструкциите?

— Да, намираш „малката заоблена изпъкналост“ и почукваш по нея. Вече опитахме това. Ето, има една точно от лявата ти страна.

Маккай с мъка се извъртя и пристъпи в указаната посока, междувременно окъпан от облак водни пръски, навян от вятъра. Треперейки от студ, протегна ръка и почука по указаната издатинка.

Нищо не се случи.

— На всички инструктажи, които съм посещавал, казваха, че тук все някъде трябва да има врата — изсумтя Маккай.

— Но не вярвам да са ти казали, че вратата трябва да се отвори всеки път, когато почукаш на нея — отвърна Фурунео.

Маккай продължи да обхожда хидробола. Намери друга издатинка и почука.

Нищо.

— Опитяхме и тази — рече Фурунео.

— Чувствам се като пълен глупак. — каза Маккай.

— Може пък да няма никой в къщи.

— Мислиш, че е с дистанционно управление? — попита Маккай.

— Или пък е изоставен. Кораб напуснат от екипажа.

Маккай посочи една тънка зелена линия, дълга около метър, върху наветрената страна на хидробола.

— Това пък какво е?

Фурунео присви рамене и наклони глава срещу вятъра и водните пръски.

— Не си спомням да съм го виждал преди — отвърна, загледан в линията.

— Ще ми се да знам доста повече за тия проклети неща — изгрухтя Маккай.

— Може би не чукаме достатъчно силно — предположи Фурунео.

Маккай присви устни замислено. Извади комплекта с инструментите си и избра една пръчка слаб експлозив.

— Върни се от другата страна — каза.

— Сигурен ли си, че трябва да опиташ това? — попита Фурунео.

— Не.

— Е, ами тогава... — Фурунео присви рамене и се оттегли зад хидробола.

Маккай залепи парче от експлозива под зелената линия, прикрепил часовниковия механизъм и се присъедини към Фурунео.

Чу се глух тътен, почти удавен в грохота на приборя.

Маккай изведнъж почувства странна тишина вътре в себе си. *Ами ако Кейлбана се ядоса и извади някакво оръжие, което никой не е виждал до тогава?* Втурна се към обратната страна на хидробола.

Над зелената линия се бе появила овална дупка, като че ли някой бе избил чеп от отвора на бъчва.

— Май уцели десетката — каза Фурунео.

Маккай подтисна раздражението си, което знаеше че се дължи на яростина и каза:

— Ъхъ. Помогни ми.

Бе забелязал, че Фурунео много добре контролира реакцията на наркотика.

С помощта на Фурунео Маккай се покачи до овалния отвор и надникна вътре. Посрещна го слабо виолетово сияние. Нещо като че ли се раздвижи в сумрака.

— Виждаш ли нещо? — извика Фурунео.

— Не знам. — Маккай се отърколи вътре и тупна на застлан под. Опита се да се огледа, доколкото му позволяваше слабото виолетово сияние. Зъбите му тракаха от студ. Стаята очевидно заемаше цялата вътрешност на хидробола. Таванът бе нисък. От ляво върху стените потрепваха светлинки във всички цветове на дъгата. Точно срещу него, в другия край на стаята се намираше огромен съд с формата на супник. Стената отдясно бе покрита с цилиндри, сфери и пирамиди.

Усещането за раздвижване идваше откъм супника.

Изведнъж Маккай осъзна, че се намира в присъствието на Кейлбан.

— Какво виждаш? — извика Фурунео.

Без да откъсва поглед от супника, Маккай леко извърна глава:

— Тук има Кейлбан.

— Да вляза ли и аз?

— Не. Кажете на хората си и стой нащрек.

— Разбрано.

Маккай насочи цялото си внимание към супника. Гърлото му пресъхна. Никога преди не бе оставал насаме с Кейлбан. Това бе привилегия, запазена за научните изследователи, екипирани с цяла камара мистериозни инструменти.

— Аз... въъ... съм Йори Х. Маккай, Бюро по Саботаж — започна той.

В супника настъпи някакво леко раздвижване, което като че ли „излъчи“ значението на следните думи:

— Запознавам се с теб.

Маккай си припомни поетичното описание на Масарард в „Разговор с Кейлбан“.

Кой казва, че познава как говорят те? — пишеше Масарард. — *Думите им се изливат разноцветни, като тайнствените знаци на Сожо. Безчувствени, разпръскващи се думи. Аз знам, че те говорят. Когато думите летят, не е ли туй и реч? О, Кейлбан, твоите думи изпрати ми и аз Вселената ще изумя със твоя разум.*

Сега, когато „усети“ думите на Кейлбана, Маккай реши, че Масарард не е нищо повече от един претенциозен задник. Кейлбанът наистина „излъчваше“. Думите му се регистрираха от мозъка на разумните като звуци, но ушите отказваха да са чули каквото и да било. По същият начин въздействаха Кейлбаните и върху очите. Маккай чувстваше, че вижда нещо, но визуалните рецептори отказваха да се съгласят с това.

— Надявам се, че... въъ... не съм те обезпокоил — каза Маккай.

— Непознат термин „обезпокоил“ — отвърна Кейлбана. — Водиш ли придружител?

— Придружителят ми остана отвън — каза Маккай.

Обезпокоявам — непознат термин?!

— Покани твоя придружител — каза Кейлбана.

Маккай се подвоуми.

— Фурунео! Ела тук.

Планетарният агент се присъедини към него и застана от лявата му страна.

— Ама че студ е навънка — рече Фурунео.

— Ниска температура и висока влажност на въздуха — съгласи се Кейлбана.

Маккай, който се бе извърнал за да проследи влизането на Фурунео, видя как един капак се приплъзна и затвори отвора. Вятърът, пръските и шумът от приборя изчезнаха.

Температурата в хидробола започна да се покачва.

— Ще стане доста горещо — каза Маккай.

— Какво?

— Ще стане горещо. Спомняш ли си инструктажите? Кейлбаните обичат гореща и суха среда. — Подгизналите му дрехи неприятно лепнеха по кожата.

— Имаше нещо такова — каза Фурунео. — Какво е положението?

— Поканени сме вътре — отвърна Маккай. — Не сме го обезпокоили, защото той просто не знае какво е това безпокойство. — Обърна се обратно към приличният на супник съд.

— Къде е той?

— Ей там, в онова нещо, което прилича на супник.

— Ъхъ... аз... ъъ... да, добре.

— Можете да ме наричате Фани Мае — каза Кейлбана. — Аз мога да възпроизвеждам вида си и отговарям на вашият еквивалент за женски род.

— Фани Мае — чу се да произнася Маккай с доста глуповато изражение. *Накъде, по дяволите, да гледам? Къде му е лицето на това проклето нещо?* — Моят придружител е Аличино Фурунео, планетарен агент на Кордиалити към Бюрото по саботаж.

Фани Мае? По дяволите!

— Запознавам се с теб — каза Кейлбана. — Разрешете запитване относно целта на вашето посещение.

Фурунео пощипна дясното си ухо.

— Как го чуваме — поклати глава той. — Не мога да разбера, но...

— Няма значение! — рязко го прекъсна Маккай. И веднага си наложи да се успокои. *По-спокойно сега. Как ли да му задавам въпросите на това нещо?* Нематериалното присъствие на Кейлбана, шантавият начин, по който съзнанието му долавяше думите на съществото, всичко това в комбинация с яростина го правеше раздражителен.

— Аз... имам заповед, — започна Маккай. — Търся Кейлбана, нает от Млис Абнет.

— Получавам твоите въпроси — отвърна Кейлбана.

Получава въпросите ми?

Маккай започна да върти главата си ту наляво ту надясно, като се чудеше дали няма да попадне на необходимия ъгъл на зрение, от който *нещото* срещу него ще придобие познати очертания.

— Какво правиш? — попита Фурунео.

— Опитвам се да го видя.

— Ти търсиш видима субстанция? — попита Кейлбана.

— Ъъ, да — отвърна Маккай.

Фани Мае, помисли си той. Все едно да си в дните, когато за първи път бяха открити планетите на Гоакините, да си първият хуманоид от земен произход, който се среща с първият жабоподобен Гоакин и Гоакинът да се представи като Уилям. *Откъде в цялата необятна Вселена Кейлбанът беше изровил това име? И защо?*

— Ще поставя огледало, — каза Кейлбана, — което ще проектира отражението ми в плоскостта на съществуването.

— Дали ще го видим? — прошепна Фурунео. — Никой досега не е виждал Кейлбан.

— Шшшт.

Нещо овално, високо около метър, в зелено, синьо и розово се материализира над гигантската купа, без видима връзка с *неприсъствието* на Кейлбана.

— Представете си, че това е сцена, на която аз представям себе-същността си — каза Кейлбана.

— Виждаш ли нещо? — попита Фурунео. Визуалните центрове на Маккай извикаха във въображението му някакъв едва доловим намек, някакво усещане за много много далечен живот, чийто безплътен ритъм танцуваше сред пъстроцветния овал, като море, което бучи в празна раковина. Спомни си за един свой едноок приятел и за това колко трудно бе да задържиш вниманието си върху това единствено око, докато някаква сила постоянно влече погледа ти към другата, празната кухня. *Не можеше ли проклетият глупак просто да си купи ново око? Не можеше ли...*

Преглътна с мъка.

— Това е най-странното нещо, което някога съм виждал — прошепна Фурунео. — Ти виждаш ли го?

Маккай описа визуалното си усещане.

— Това ли виждаш и ти?

— Предполагам, че да — отвърна Фурунео.

— Опитът за визуално възприятие неефективен — каза Кейлбана. — вероятно използвам недостатъчен контраст.

На Маккай му се стори, че долавя някаква жална нотка в думите на Кейлбана. Може би грешеше? Възможно ли бе Кейлбана да съжالياва за това, че не са го видели?

— Всичко е наред — каза Маккай. — А сега можем ли да се върнем на въпроса за Кейлбана, който...

— Вероятно няма връзка с недоглеждането — прекъсна го Кейлбана. — Ние съществуваме в състояние за което няма еквивалент. „Все едно да спориш със нощта“, както казват вашите поети.

Усещането за някаква мощна въздишка се понесе от Кейлбана и заля Маккай. Наситена с печал, като догарящо огнище. Запита се дали яростинът не показва някакъв дефект. Емоционалната сила на усещането беше страховита.

— Усетили това? — попита Фурунео.

— Да.

Маккай почувства, че очите му парят. Започна да примигва. В промеждутъците, докато очите му бяха отворени, забеляза нещо подобно на цвете да се появява в овала. Беше тъмно червено на фона на виолетовата стая и цялото прорязани от черни нишчици. То бавно разцъфна, затвори се, разцъфна отново. Прииска му се да протегне ръка и нежно да го погали.

— Колко красиво — прошепна той.

— Какво е това? — тихо попита Фурунео.

— Мисля, че в момента наблюдаваме Кейлбан.

— Плаче ми се — каза Фурунео.

— Овладей се — предупреди го Маккай.

Прочисти гърлото си. Малки емоционално заредени частици се щураха из тялото му. Като че ли бяха откъснати от цялото и пуснати на воля. Ефектът от яростина бе напълно изчезнал.

Видението в овала бавно избледня. Емоционалният поток стихна.

— Уууф, — въздъхна Фурунео.

— Фани Мае — започна Маккай — какво беше...

— Аз съм този нает от Млис Абнет — каза Кейлбана. —
Правилна употреба на глагола?

— Я, виж ти! — възкликна Фурунео. — Колко лесно било.

Маккай погледна към него, после към мястото откъдето бяха влезли. От овалният отвор нямаше и следа. Горещината в помещението бе започнала да става непоносима. *Правилна употреба на глагола?* Погледна към мястото, където трябваше да бъде Кейлбана. Нещо все още проблясваше над купата, но визуалните му центрове отказваха да го опишат.

— Това въпрос ли беше? — попита Фурунео.

— Млъкни за малко — сръза го Маккай. — Искам да помисля.

Няколко секунди минаха в мълчание. Фурунео усети как потта се стича по врата му под яката. Усещаше вкуса ѝ в крайчетата на устните си.

Маккай мълчаливо седна и се загледа в огромния супник. Значи това беше Кейлбанът нает от Абнет. Все още изпитваше последиците от силното емоционално преживяване. Някакъв забравен спомен се мъчеше да изплува в съзнанието му, но той не можеше да го улови.

Наблюдавайки Маккай, Фурунео започна да се чуди дали Извънредният Саботьор не е изпаднал под хипноза.

— Още ли мислиш? — прошепна той.

Маккай кимна. После попита:

— Фани Мае, къде е жената, която те е наела?

— Координатите забранени за достъп — отвърна Кейлбана.

— Тя на тази планета ли е?

— Различни свръзки — каза Кейлбана.

— Май говорите на различни езици — каза Фурунео.

— От всичко което съм чувал и чел за Кейлбаните, точно това е и големият проблем — отвърна Маккай. — Трудности в комуникирането.

Фурунео обърса потта от челото си.

— Опитвал ли си да се свържеш с Абнет чрез трансмитер? — попита той.

— Не ставай глупав — отвърна Маккай. — Това бе първото нещо, което опитах.

— Е, и?

— Или Таприсиотите казват истината и не могат да осъществят контакта, или тя е купила и тях. Но това няма значение. Дори и да се бях свързал с нея пак нямаше да мога да разбера къде е. Как бих могъл да използвам монитора си при разговор с някой, който не носи монитор.

— Но, как би могла да купи Таприсиотите?

— От къде да знам? Що се отнася до това, как ли пък е могла да си наеме Кейлбан?

— Намесен обмен на ценности — каза Кейлбана. Маккай задъвка горната си устна. Фурунео се облегна на стената. Той знаеше какво притеснява Маккай. Трябваше много внимателно да се подхожда

с тази почти непозната форма на разумен живот. Не се знаеше какво може да го обиди. Дори начинът, по който се задаваха въпросите можеше да придизвика неприятности. Би трябвало да дадат на Маккай един Ксеноексперт за помощник. Странно беше, че не са го направили.

— Значи, Абнет ти е предложила нещо ценно, Фани Мае? — предпазливо попита Маккай.

— Предлагам преценка — отвърна Кейлбана. — Абнет не може да се прецени като мила-добра-приятна-сърдечна... приемлива.

— Това ли е твоята... преценка? — попита Маккай.

— Вашият вид забранява бичуването на разумни — каза Кейлбана. — Фани Мае заповяда да бичуват мен.

— А защо ти... просто не отказа? — попита Маккай.

— Договорни задължения — отвърна Кейлбана.

— Договорни задължения — повтори Маккай и погледна Фурунео, който присви рамене.

— Попитай я къде отива за да бъде бичувана — каза Фурунео.

— Бичуването идва при мен — каза Кейлбана.

— Като говориш за бичуване имаш предвид бой с камшик, нали? — попита Маккай.

— Определението за бой с камшик предполага наказание — отвърна Кейлбана. — Неправилен термин. Абнет заповядва да ме бичуват.

— Това нещо говори като компютър — вмъкна Фурунео.

— Остави ме аз де се оправя — каза му Маккай.

— Компютърът представлява микропроцесорна машина — каза Кейлбана. — Аз жив организъм.

— Той не искаше да те обиди — бързо вметна Маккай.

— Обида не е възприета.

— Това бичуване причинява ли ти болка? — попита Маккай.

— Обясни „болка“.

— Причинява смущения в нормалното ти функциониране?

— Значението на термина установено. Възприетията разтълкувани. Тълкуванието не пресича свързки.

Не пресича свързки? помисли си Маккай.

— А би ли избрала да бъдеш бичувана? — попита той.

— Избор направен — отвърна Кейлбанът.

— Ами... би ли направила същия избор, ако трябва са избираш отново? — попита Маккай.

— Неясен термин — каза Кейлбана. — Ако отново се отнася до повторение, аз не избирам повторение. Абнет изпраща Паленки с бич и бичуването се случва.

— Паленки! — потръпна Фурунео.

— Не си очаквал нещо друго, нали — каза Маккай.

— Кое друго същество би се съгласило с такова задължение, освен някое с ограничен мозък и цяла грамада покорни мускули?

— Но, Паленки! Не можем ли да заловим...

— Още от началото знаехме какво би използвала тя — каза Маккай. — Къде можеш да заловиш едно Паленки? — Той присви рамене. — Защо Кейлбаните нямат понятия като болка и нараняване? Дали е въпрос на чиста семантика или пък им липсва необходимата нервна система?

— Нервна система познат термин — каза Кейлбана. — Всяка форма на разум трябва да притежава нервна система. Но болка... непреодолима несвързаност в значенията.

— Нали каза, че Абнет не може да понася гледката на страдание? — обърна се Фурунео към Маккай.

— Тъхъ. Как ли тогава наблюдава бичуването?

— Абнет наблюдава мой дом — каза Кейлбана.

Когато не последва по-нататъшно обяснение, Маккай заговори:

— Не разбирам. Какво общо има това?

— Това мой дом — каза Кейлбана. — Мой дом съдържа... свързки? Много S-образни свързки. Абнет притежава свързки, за което тя плаща.

Маккай се зачуди дали Кейлбана не си прави някакъв майтап с него. Но от всичко, което се знаеше за тях, нямаше и намек от проявления на ирония. Объркване на думите, да, но не и преднамерени обиди и хитрувания. Макар че не разбираха и какво е това болка?

— Тази побъркана кучка Абнет. — промърмори Маккай.

— Физически необъркана — каза Кейлбана. — Сега изолирана в нейна собствена свързка, но показва цялост по вашите стандарти — това преценка в нейно присъствие. Ако, обаче, се отнася до нейна психика, побъркана носи правилно описание. Какво аз вижда в нейна

психика много заплетено. Мое визуално усещане показва странни цветни гънки, подредени неправилно.

— *Ти виждаш* психиката й? — преглътна Маккай.

— Аз вижда психика на всички.

— Свърши се с теорията, че Кейлбаните не можели да виждат — каза Фурунео. — Всичко е една илюзия, а?

— Как... как е възможно това? — попита Маккай.

— Аз заемам пространство между физическо и психическо — отвърна Кейлбана. — Това обясняват разумните от вашия вид с вашата терминология.

— Пълни глупости — каза Маккай.

— Несвързаност в значенията — каза Кейлбана.

— Защо прие предложението на Абнет да те наеме? — попита Маккай.

— Няма подходящ термин за обяснение — отвърна Кейлбана.

— Несвързаност в значенията — каза Фурунео.

— Предполагам, да — каза Кейлбана.

— Аз трябва да намеря Абнет — каза Маккай.

— Изказвам предупреждение — каза Кейлбана.

— Внимавай — прошепна Фурунео. — Усещам гняв, който няма нищо общо с яростина.

Маккай му махна да мълчи.

— Предупреждение за какво, Фани Мае?

— Потенциална заплаха във вашето положение — каза Кейлбана.

— Аз допускам моята... личност? Да, моята личност. Аз допускам моята личност да прояви отношение, което разумните от вашият вид може да приемат като не-приятелско.

Маккай се почеса по главата, чудейки се дали изобщо стигат до нещо подобно на разбирателство в този разговор. Ако това изобщо можеше да се нарече разговор. Искаше му се направо да зададе въпросите за изчезванията на Кейлбаните, за смъртните случаи и полудяванията, но се страхуваше от възможните последствия.

— Неприятелско — подсказа той.

— Правилно — отвърна Кейлбанът. — Жизнените процеси, които протичат във всички организми са взаимно свързани. Всяко същество остава свързано до момента, в който окончателното разпадане на свързките го отдели от... мрежата? Да, структурата на

останалите същества са свързани с Абнет. Ако настъпи съществено разпадане за моята личност, всички организми свързани в системата също го споделят.

— Разпадане? — попита Маккай, страхувайки се, че започва да разбира.

— Свързките произтичат от контакта между различните видове разум, които се намират на различни нива на съзнанието — продължи Кейлбана, подминавайки въпроса на Маккай.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид под разпадане на свързките — настоя Маккай.

— В контекста — каза Кейлбана — предполагаемото значение на абсолютното разпадане е противоположно на вашия термин удоволствие.

— Така няма да стигнем до никъде — промърмори Фурунео. Главата го болеше от опитите да възприема излъчваните от Кейлбана комуникативни импулси като реч.

— Играем си на синоними и антоними — каза Маккай. — Имаме едно положително съждение и неговото отрицание, а трябва да достигнем до някакво заключение, което да е по средата между тях.

— Всичко е по средата — каза Кейлбана.

— Предполагаемо значение, противоположно на удоволствие — промърмори Маккай.

— На нашият термин удоволствие — припомни му Фурунео.

— Кажете ми, Фани Мае, — започна Маккай — дали ние, другите разумни наричаме *това абсолютно разпадане* — смърт?

— Предполагам приблизителен термин — отвърна Кейлбана. — Отрицание на взаимната осъзнатост, абсолютно разпадане, смърт — всички термини описват приблизително едно и също състояние.

— Ако ти умреш, много други също ще умрат, това ли е? — попита Маккай.

— Всички използвали S-образния ефект. Всички взаимносвързани.

— Всички? — Маккай бе шокиран.

— Всички от вашата... пулсация? Трудно понятие. Кейлбаните притежават термин за това понятие... равнина? Плоскост на съществуването? Предполагам конкретен термин, еквивалентен на

това понятие при вас липсва. Проблемът неизяснен. Това изключва взаимното разбирателство.

Фурунео докосна Маккай по рамото.

— Да не се опитва да каже, че ако тя умре, всички които са използвали пространствени врати загиват заедно с нея?

— Така изглежда.

— Не мога да повярвам!

— Доказателствата показват, че трябва да го повярваме.

— Но...

— Чудя се, колко ли време още ѝ остава? — изрече гласно мислите си Маккай.

— Предвид ситуацията това е доста уместен въпрос — каза Фурунео.

— Какво предхожда твоето окончателно разпадане, Фани Мае? — запита Маккай.

— Всичко предхожда окончателното разпадане.

— Да, но ти приближаваш ли се към това абсолютно разпадане?

— Без избор, всички се приближават към окончателното разпадане.

Маккай изтри потното си чело. Температурата в хидробола продължаваше непрестанно да се покачва.

— Аз изпълнявам повелите на дълга — каза Кейлбана. — Запознах те с перспективите, които стоят пред вас. Разумните от вашата плоскост на съществуването не са способни, нямат нужните средства да променят последствията от моите отношения с Абнет. Съобщението прието ли е?

— Маккай, — попита Фурунео — можеш ли да си представиш колко от разумните са използвали пространствени врати?

— Почти всички, дявол да го вземе.

— Съобщението прието ли е? — повтори Кейлбана.

— Не знам — изстена Маккай.

— Трудност при възприемане на понятията — каза Кейлбана.

— Все още не мога да го повярвам — промърмори Маккай. — Съвпада с това, което някои от другите Кейлбани ни бяха съобщили, доколкото можахме да възстановим случилото се след бъркотията, която създадоха.

— Разбирам, че оттеглянето на подобните ми е създадо объркване — каза Кейлбана. — Объркване е равно на бъркотия, така ли?

— Нещо такова — отвърна Маккай. — Каж ми, Фани Мае, съществува ли непосредствена опасност да настъпи твоето... абсолютно разпадане?

— Обясни „посредствена“ — каза Кейлбана.

— Скоро! — ядно отвърна Маккай. — Кратък период от време!

— Време трудно понятие — каза Кейлбана. — Ти питаш за личностната способност да приема бичуване?

— И това ще свърши работа — каза Маккай. — Колко още бичувания можеш да понесеш?

— Обясни „понесеш“ — отвърна Кейлбана.

— Колко още бичувания остават докато настъпи твоето абсолютно разпадане? — настоя Маккай, като се мъчеше да подтисне раздражението си, предизвикано от яростина.

— Вероятно десет бичувания — каза Кейлбана. — Вероятно по-малък брой. Вероятно по-голям брой.

— И твоята смърт ще убие всички ни? — попита Маккай, надявайки се, че не е разбрал правилно.

— По-малък брой от всички — отвърна Кейлбана.

— Ти просто си мислиш, че я разбираш — намеси се Фурунео.

— Страхувам се, че *наистина* я разбирам!

— Себеподобните ми Кейлбани — каза Фани Мае — предвидиха опасността и постигнаха оттегляне. Така те избягнаха разпадане.

— Колко Кейлбани останаха в нашата... плоскост на съществуване? — попита Маккай.

— Единствена личност на същество — отвърна Кейлбана.

— Само ти! — изгрухтя Маккай. — Значи висим на косъм, по дяволите!

— Не виждам как смъртта на един Кейлбан може да предизвика цялото това опустошение — каза Фурунео.

— Обяснявам чрез съпоставеност — каза Кейлбана. — Учени от вашата плоскост на съществуването обясняват реакциите на звездната същност. Звездната маса преминава в разширено състояние. В това състояние звездната маса поглъща и видоизменя всички субстанции в нови енергийни модели. Всички субстанции, попаднали в обсега на

звездното действие, се променят. Така абсолютното разпадане на личната същност на звездата достига по мрежата от S-образни свързки до всички субстанции, попаднали в обсега на звездата и ги видоизменя.

— Звездна същност — поклати глава Фурунео.

— Неправилен термин? — попита Кейлбана. — Може би, енергийна същност.

— Тя казва, — рече Маккай — че употребата на S-образните пространствени врати ни е обвързала по някакъв начин с живота ѝ. Нейната смърт ще се разпростре като звездна експлозия по цялата тази заплетена мрежа и ще убие и нас.

— Това е, което *ти* си мислиш, че казва — възрази Фурунео.

— Това е, което съм принуден да повярвам, че казва — отвърна Маккай. — Може и да не се разбираме съвсем лесно, но аз мисля, че тя е искрена. Усещаш ли силната емоционална вълна, която се излъчва от нея?

— Много общо звучи, да се каже за два различни вида организми, че споделят емоциите си — каза Фурунео. — Тя дори не разбира нашето понятие за болка.

— Учени от вашата плоскост на съществуването — намеси се Кейлбана — обясняват емоционалната основа на комуникирането. При липса на определена емоционална взаимност, присъства несигурност относно идентичността на понятията. Понятието емоция е неустановено при Кейлбаните. Предполагаема трудност в комуникирането.

Маккай кимна замислено. Имаше и още едно, допълнително усложнение. Проблема дали думите на Кейлбана бяха изричани, или просто се излъчваха по някакъв немисловен път, само задълбочаваше объркването.

— Мисля, че поне в едно нещо си прав — каза Фурунео.

— И какво е то?

— Трябва да приемем, че наистина я разбираме.

Маккай преглътна с мъка.

— Фани Мае, — започна той — ти обясни ли последствията от абсолютното разпадане на Млис Абнет?

— Проблема разяснен — отвърна Кейлбана. — Кейлбаните опитват да предложат поправка на грешката. Абнет не проявява

разбиране, или пренебрегва последствията. Трудност при свързките.

— Трудност при свързките — промърмори Маккай.

— Всички свързки на отделно S — отвърна Кейлбана. — Главно S на личност създава взаимен проблем.

— Само не ми казвай, че разбираш и това — изсумтя Фурунео.

— Абнет наема главно S на аз-личност — рече Кейлбана. — Споразумението по договора дава право на Абнет да използва едно главно S на аз-личност. Абнет използва.

— Значи тя си отваря пространствена врата и изпраща през нея Паленки — каза Фурунео. — Защо просто не я изчакаме тук и не я заловим?

— Тя може да затвори вратата преди още да сме я доближили — изсумтя Маккай. — Не, мисля, че този Кейлбан искаше да ни каже нещо друго. Искане да ни каже, че има само едно главно S, центърът, който контролира цялата система от всички пространствени врати, може би... и Фани Мае може да го контролира, или да насочва оперирането му, или...

— Или нещо друго — изсумтя Фурунео.

— Абнет контролира S по право, като купувач — каза Кейлбана.

— Видя ли какво имам предвид? — каза Маккай.

— Можеш ли да отмениш нейния контрол, Фани Мае?

— Условието на договора изискват ненамеса.

— Но не можеш ли все пак да използваш собствените си S-пространствени врати? — настоя Маккай.

— Използва всички — отвърна Кейлбана.

— Това е лудост! — ядно рече Фурунео.

— Лудостта се дефинира като липса на нормалния ход на мислите в процеса на съпоставяне на логическите понятия — каза Кейлбана. — Лудостта често се използва като преценка на състоянието на един вид организми от друг. Неуместна интерпретация.

— Е, получих си го — въздъхна Фурунео.

— Виж сега, — каза Маккай. — Смъртните случаи и полудяванията свързани с изчезванията на Кейлбаните напълно подкрепят нашата интерпретация. Сблъскваме се с нещо много опасно, което може да избухне всеки миг.

— Значи, трябва да открием Абнет и да я спрем.

— Казваш го така, като че ли е страшно лесно — отвърна Маккай. — Ето ги и заповедите ми. Веднага изчезваш от тук и алармираш Бюрото. Разговорът с Кейлбана няма да се е записал на рекордера, но ти имаш всичко в паметта си. Кажим им да те скенират за да видят всичко.

— Разбрано. Ти оставаш ли?

— Да.

— Какво да им кажа за теб?

— Искам да хвърля един поглед на помощниците на Абнет и обстановката около нея.

Фурунео прочисти гърлото си. По дяволите, наистина беше горещо!

— А, мислил ли си, просто да... нали знаеш, бум-бум? — направи движение като че ли стреля с лъчамет.

— Много добре знаеш, че не всичко може да мине през една пространствена врата — смъмри го Маккай. — Поне не и с нужната скорост.

— Може пък тази пространствена врата да е различна.

— Съмнявам се.

— След като докладвам, после какво?

— Стой неотлъчно отвън, докато не те повикам. Освен ако не ти предадат някакво съобщение за мен. А, и започни генерално претърсване на Кордиалити... просто за всеки случай.

— Да, разбира се — Фурунео се поколеба. — Още нещо... с кого да се свържа в Бюрото? Билдун?

Маккай впи поглед във Фурунео. Защо го питаше с кого да се свърже? Какво се опитваше да му каже?

И тогава му просветна, че Фурунео напълно уместно бе засегнал една деликатна тема. Директорът на БюСаб, Наполеон Билдун беше Пан Спечи, петоличностен разумен, хуманоид само на външен вид. Тъй като Маккай, който бе хуманоид, носеше главната отговорност по случая, можеше да изглежда така, като че ли хуманоидите държат изцяло контрола по операцията и ограничават достъпа до нея на другите членове на Конфедерацията на разумните. Вътрешните политически дразги между различните видове можеха да се окажат изключително опасни в напрегнатата ситуация. Най-добре щеше да

бъде да се свика общ съвет, в който да бъдат представени повечето видове.

— Благодаря — каза Маккай. — Не мислех за друго освен за настоящия проблем.

— Точно *това* е настоящият проблем.

— Разбирам. Добре, настоящата задача ми е възложена от директора на Отдел анализи.

— Гичел Сайкър?

— Да.

— Това прави един Лаклак и Билдун — един Пан Спечи. Кой друг?

— Накарай да извикат и някой от Правния отдел.

— Трябва ли да е хуманоид?

— В момента, в който стигнеш до тук, всички ще са разбрали намека — отвърна Маккай. — Те ще повикат и останалите преди да излязат с някакво официално становище.

Фурунео кимна.

— Още нещо.

— Какво?

— Как ще изляза оттук?

Маккай се обърна към огромния супнил.

— Добър въпрос. Фани Мае, как моят придружител може да излезе оттук?

— Къде иска да отиде?

— У дома си.

— Свързките достъпни — каза Кейлбана.

Маккай почувства силна струя въздух. Тъпанчетата на ушите му изпукаха от рязката промяна в налягането. Чу се звук като от отваряне на коркова тапа. Обърна се. Фурунео беше изчезнал.

— Ти... го изпрати у дома? — попита Маккай.

— Правилно — каза Кейлбана. — Желаното местоназначение достигнато. Изпратен леко. Предпазва температурата от спад под подходящото равнище.

Маккай беше плувнал в пот.

— Бих искал да знам как го направи — каза той. — Наистина ли можеш да *виждаш* нашите мисли?

— Виждам само силни свързки — каза Кейлбана.

Несвързаност в значенията, помисли си Маккай.

Спомни си забележката на Кейлбана относно температурата. Какво ли беше подходящото температурно равнище? По дяволите! Та тук направо вреше и кипеше! Кожата го сърбеше от потта. Гърлото му бе пресъхнало. Подходящо температурно равнище?

— Кое е противоположното на подходящо? — попита той.

— Невярно — отвърна Кейлбана.

Играта на думите може да породи известни надежди, които животът не може да изпълни. Това е и източникът на налудничавостта, както и на други форми на нещастие.

Риивска поговорка.

Известно време, чиято продължителност не можа да установи, Маккай се замисли над последната размяна на реплики. Почуства се понесен от силно течение, без никакви познати опорни точки, за които да се залови. Как можеше „неправилно“ да бъде противоположното на „подходящо“? Ако не можеше да измерва смисъла и значенията на понятията, как можеше да измерва времето?

Маккай прокара длан по челото си и опита да отрие потта в якето си. То беше подгизнало.

Независимо от това, че не знаеше колко време бе минало, той все още знаеше къде точно се намира сред безкрая на вселената. Оставаше заобиколен от стените на хидробола. *Невидимото* присъствие на Кейлбана не бе станало по-малко загадъчно, но той можеше да види пробляскващата субстанция на съществуването и да изпита известно задоволство от факта, че то му говори.

В съзнанието му се загнезди мисълта, че ако Кейлбанът загинеше, всеки разумен, използвал пространствена врата щеше да умре. Тя сковаваше мускулите му. Кожата му бе подгизнала от пот, която не се дължеше само на жегата. Във въздуха витаеше смъртта. Почуства се наобиколен от всичките квадрилиони и квадрилиони разумни, които го умоляваха да им помогне. *Помогни ни!*

Всички, които бяха използвали пространствена Врата.

Хиляди проклетия! Дали бе разбрал правилно думите на Кейлбана? Това бе единственото логично предположение. Смъртните случаи и полудяванията, които съпътстваха всяко от *изчезванията* на Кейлбаните, ясно доказваха, че друга интерпретация е изключена.

Нишка по нишка, смъртоносният капан бе изкован и заложен. Оставаше само да щракне и да напълни вселената с мъртва плът.

Просвятващият овал над огромният супник изведнъж се сви. Спусна се надолу, после обратно нагоре, после наляво. Маккай ясно

почувства някакво безпокойство. Овалът бе изчезнал, но погледът на Маккай остана вперен в *не-присъствието* на Кейлбана.

— Нещо не е наред ли? — попита Маккай.

Вместо отговор стената зад Кейлбана се отвори люкът на една пространствена врата. От другата страна се появи фигурата на жена, смалена, като че ли гледана от обратната страна на телескоп. Маккай веднага я позна от всичките новинарски визии и холоскици, които бе разглеждал по време на инструктажите за конкретната си задача.

Пред него стоеше Млис Абнет. От забавеното преминаване през пространствената врата светлината имаше лек червеникав оттенък.

Беше очевидно, че Пластичните фризьори от Стедиън здраво се бяха потрудили над нейната персона. Отбеляза си мислено да провери това по-късно. Младежката ѝ фигура притежаваше изкусителните извивки и заоблености на жена на удоволствията. Вълнисти сини къдрици обрамчваха лицето с приличната на венчелистче малка червена уста. Огромните лъчезарни зелени очи и острият гърбав нос излъчваха странен контраст — величествената женственост противостояща на нахакаността на мъжкараната. Приличаше на кралица в изгнание, неувяхващо млада. Беше поне на осемдесет стандартни години, но Пластичните ѝ фризьори бяха постигнали тази невероятна комбинация: достъпна жена на насладите, от която лъха някаква прикрита, ненаситна мощ.

Скъпоструващото тяло бе покрито с дълга пелерина от сиви дъждовни перли, която бе така плътно прилепнала и следваше всяко движение на тялото, че приличаше на лъщяща кожа. Тя се приближи към отвора на вихровия цилиндър. Докато се приближаваше, рамката на цилиндъра скриваше от погледа последователно ходилата ѝ, после краката, бедрата и ханша.

По време на този преход Маккай почувства коленете си размекнати като на хиляда годишен старец. Бе останал свит на пода, на мястото, откъдето бе влязал в хидробола.

— Ооо, Фани Мае, — каза Млис Абнет — ти имаш посетител. — Изкивен от пространствената врата, гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Аз съм Йори Х. Маккай, Извънреден Саботьор — каза агентът.

Не се ли присвиха леко зениците на очите ѝ, помисли си Маккай. Тя спря. Сега само главата и раменете ѝ се виждаха в рамката на

цилиндъра.

— А пък аз съм Млис Абнет, свободен гражданин.

Свободен гражданин! Маккай изруга наум. Тази кучка контролираше производствените мощности поне на петстотин свята. Маккай бавно се изправи на крака.

— Бюрото по Саботажа има да урежда някои законови въпроси с теб — каза й той. Предупреди я официално, за да спази формалностите.

— Аз съм *свободен* гражданин! — излая тя. Гласът й бе надменен и величествен, но нотките на раздразнение в него разваляха ефекта.

Маккай се окуражи от тази нейна проява на слабост. Такива прояви на слабост бяха отличителна черта на хората, облечени в богатство и власт. Маккай доста често се бе сблъсквал с такива прояви и знаеше как да се справи със ситуацията.

— Фани Мае, аз твой гост ли съм? — попита той.

— Наистина — отвърна Кейлбана. — Аз ти отворих вратата си.

— Не съм ли аз твоя господарка, Фани Мае? — настоя Абнет.

— Наистина, ти ме нае.

Хищен, сатанински израз се появи на лицето й. Очите й се превърнаха в цепки.

— Много добре. Тогава се пригответи да изпълниш задълженията си по...

— Един момент! — прекъсна я Маккай. Обзе го отчаяние. Защо бързаше тя толкова? Каква беше тази едва доловима писклива нотка в гласа й?

— Гостите не се месят където не им е работа — каза Абнет.

— БюСаб само решава къде и кога да се намеси! — отвърна Маккай.

— Вашите правомощия си имат граници! — възпротиви се тя.

Маккай видя многото възможности за противодействие, които се криеха в изявлението й. Наети оперативни работници, огромни суми, дадени за подкупи, изфабрикувани улики, скалъпени обвинения, заплахи, сърцераздерателни репортажи по визиите за това как тази добра и горда дама е подложена на гонение от страна на собственото й правителство. И всичко това за да се оправдае... какво? Насилието върху неговата личност? Не, нямаше да има насилие. По-вероятно бе

да се опитат да го дискредитират, да стоварят върху гърба му тежестта на собствените му прегрешения.

Мисълта за цялата тази огромна власт го накара да се запита защо се бе оставил да бъде уязвим от нея. Защо бе избрал БюСаб? *Защото съм човек, на когото е трудно да се угоди*, отговори си той. *Станах Саботьор по собствен избор*. И вече нямаше връщане назад. БюСаб бе способно да мине през всякакви ситуации и да излезе на правия път.

И в този случай БюСаб носеше на плещите си цялата разумна вселена. Товарът бе огромен, но чуплив и крехък, страховит, но същевременно изплашен. И здраво бе забил остриите си нокти в плътта му.

— Вярно е, че нашите правомощия си имат граници, но те са толкова огромни, че се съмнявам дали някога ще можеш да ги видиш — изръмжа Маккай. — А сега ми кажи какво става тук.

— Ти не си полицейски агент! — излая Абнет.

— Може би трябва да извикам полицията — отвърна той.

— И на какво основание? — усмихна се тя.

Тук вече го хвана на тясно и знаеше това. Адвокатите й добре й бяха разгълкували клаузата за открито сътрудничество от Статиите на Федерацията на Разумните: *Когато представители на различни видове формално се съгласят на сътрудничество, от което имат взаимна изгода, договарящите се страни са единствените, които имат право да определят стойността и формата на съответната изгода, при положение, че споразумението им не нарушава закон, договореностите на контракта, или други съществуващи съдебни разпоредби, които забраняват договарянето на страните; също така и, ако е изпълнено условието, горепосоченото формално споразумение да е постигнато напълно доброволно и да не нарушава общественият ред.*

— Твоите действия ще причинят смъртта на този Кейлбан — каза Маккай.

Не хранеше илюзии относно този си аргумент, но така поне щеше да спечели малко време.

— Ще ти се наложи да докажеш, че понятието разпадане на свързките на Кейлбаните съответства на нашето понятие за смърт — отвърна Абнет. — А ти не можеш да го направиш, просто защото това

не е вярно. Защо се бъркаш? Това е просто една безобидна игра между...

— Това е повече от игра — каза Кейлбана.

— Фани Мае! — изкряска Абнет. — Ти не можеш да ме прекъсваш! Спомни си нашият договор.

Маккай погледна в посока на *не-присъствието* и се опита да разтълкува пъстроцветният пламък, който сетивата му отказваха да възприемат.

— Отбелязвам противоречие между целите и структурата на управление — каза Кейлбана.

— Точно така! — отвърна Абнет. — Сигурна съм, че Кейлбаните не могат да изпитват болка. Те дори нямат термин за болка. Ако на мен ми доставя удоволствие да заповядам да бият с камшик и да наблюдавам реакциите на...

— Напълно ли си сигурна, че тя не чувства болка? — попита Маккай.

Злорада усмивка изпълзя на лицето на Абнет:

— Никога не съм я виждала да страда. А ти?

— А виждала ли си я изобщо да прави нещо?

— Виждала съм я как идва и си отива.

— Страдаш ли при болка, Фани Мае? — попита Маккай.

— Нямам еквивалент на това понятие — отвърна Кейлбана.

— Тези бичувания ще причинят ли твоето абсолютно разпадане? — попита Маккай.

— Обясни „причинят“ — каза Кейлбана.

— Има ли някаква връзка между бичуванията и твоето абсолютно разпадане?

— Всеобщите свръзки във вселената обхващат всички събития — отвърна Кейлбана.

— Аз плащам добре за играта си — каза Абнет. — Престани да се месиш, Маккай.

— И как плащаш?

— Не е твоя работа!

— Аз пък мисля, че точно това ми е работата — каза Маккай. — Фани Мае?

— Не му отговаряй! — гневно извика Абнет.

— Все още мога да извикам полицията и служителите от Следствения Съд — каза Маккай.

— Ама разбира се, на всяка цена — подигра го Абнет. — Естествено, ти си готов да отговаряш по обвинения в намеса в открито споразумение по взаимно съгласие между различни видове?

— Въпреки това мога да изискам съдебно решение за задържането ти — каза Маккай. — Какъв е настоящият ти адрес?

— Отказвам да отговарям в отсъствието на адвокатата си.

Маккай се втренчи в нея. Тя беше недосегаема. Не можеше да я обвини в опит да се скрие от правосъдието, освен ако не докажеше, че е извършила престъпление. За да докаже извършено престъпление, той трябваше първо да намери съд, който да се наеме да я призове и да я накара да подпише нужните документи, при това в присъствието на свидетели, после да я изправи пред съда и да ѝ позволи да се защити от обвиненията. А в това време, нейните адвокати щяха да му подлагат крак на всяка стъпка.

— Предлагам преценка — каза Кейлбана. — Няма клауза в договора на Абнет, която да забранява разкриването на начина за плащане. Наемателят осигурява учители.

— Учители? — удиви се Маккай.

— Е, добре, — примири се Абнет. — Аз снабдявам Фани Мае с най-добрите инструктори и средства за обучение, които съществуват в нашата цивилизация.

Тя просто поглъща цялата ни култура и наука. Получава всичко, което поиска. А това съвсем не ми струва малко пари.

— И въпреки това не разбира понятието болка? — настоя Маккай.

— Надявам се да получа знания, които ще ми позволят да отнеса това понятие към сходни на него подходящи понятия от нашия речник — каза Кейлбана.

— Ще имаш ли достатъчно време да получиш тези знания? — попита Маккай.

— Времето е трудно понятие — каза Кейлбана. — Един от инструкторите каза, че отнесеността на времето към обучението се различава при различните видове. Времето притежава дълбина, непознатото качество продължителност, субективно и обективно измерение. Объркващо.

— Ще те попитам в качеството си на официално лице — каза Маккай. — Абнет, осъзнаваш ли, че с действията си погубваш този Кейлбан?

— Абсолютното разпадане и смъртта не са едно и също нещо — възрази Абнет. — Нали съм права, Фани Мае?

— Между отделните пластове на съществуването има голямо несъответствие на еквивалентите — отвърна Кейлбана.

— Питам те съвсем официално, Млис Абнет, — рече Маккай — дали този Кейлбан, който нарича себе си Фани Мае, ти е обяснил последствията на това, което тя описва като окончателно разпадане.

— Току-що я чу да казва, че това не са едно и също нещо!

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Ти просто го увърташ!

— Фани Мае, — каза Маккай. — Обясни ли на Млис Абнет последствията от...

— Обвързана съм с договорните задължения — каза Кейлбана.

— Ето, виждаш ли! — улови се за думите Абнет. — Тя е обвързана със задълженията по нашето споразумение, а ти се бъркаш където не ти е работа. — Направи знак с ръка към някой, който не се виждаше в отвора на вихровия цилиндър.

Отворът внезапно се увеличи двойно. Абнет отстъпи встрани, така че само половината ѝ лице остана да се вижда. Сега можеха да се забележат тълпа разумни, които наблюдаваха сцената. Едно огромно Паленки, с формата на костенурка, се втурна към мястото, освободено от Абнет. Стотиците му мънички крачка се стрелваха под огромното му туловище. Единствената му ръка, която растеше точно на върха на главата му, в центъра на кръга от очи, стискаше дълъг камшик в дланта с двата палеца. Ръката се стрелна в цилиндара, преодоля съпротивлението на пространствената врата и замахна с камшика. Той изплющя над супника.

Дъжд от зеленикави искрици се изсипа върху мястото на невидимия Кейлбан. Пресветна за момент, като флуорисциращата експлозия на фойерверк и замря.

Екзалтирано стенание долетя откъм вихровия цилиндър.

Маккай се пребори с натрапчивото неприятно усещане за нечие огромно страдание и скочи на крака. Шлюзът на S-образната пространствена врата светкавично се плъзна на мястото си, оставяйки

една отсечена ръка на Паленки и един камшик на пода на стаята. Ръката потръпна конвулсивно и се загърчи. Все по-бавно и по-бавно. Накрая застина.

— Фани Мае? — извика Маккай.

— Да?

— Камшикът удари ли те?

— Обясни „камшикът удари“.

— Влезе в съприкосновение с твоята субстанция!

— Приблизително.

Маккай се приближи към супника. Все още усещаше чувството на страдание, но знаеше, че то може да е просто страничен ефект на яростина, или да е породено от сцената на насилие, на която току-що бе станал свидетел.

— Опиши ми усещането породено от бичуването — каза той.

— Вие не притежавате подходящи понятия и термини.

— Опитай.

— Аз вдишвам субстанцията на камшика и издишвам моя собствена субстанция.

— Ти го вдишваш?

— Приблизително.

— Е, да... тъъ... опиши физическата си реакция.

— Няма общи физически понятия за съпоставка.

— Опиши тогава каквато и да е твоя реакция, по дяволите!

— Камшикът несъвместим с моето глссррк.

— Твоето какво?

— Няма общо понятие за съпоставка.

— Какви бяха тези зеленикави пръски, когато камшикът те удари?

— Обясни „зеленикави пръски“.

Позовавайки се на дълбината на вълните и като описа вдигнатите във въздуха капки вода, с малко отклонение за действието на вятъра и вълните, Маккай се опита да предаде приблизително идеята за зеленикави пръски.

— Ти си наблюдавал това явление? — попита Кейлбана.

— Да, видях го.

— Невероятно!

Хрумна му една странна мисъл и той се поколеба. *Възможно ли беше ние да изглеждаме също толкова нематериални на Кейлбаните, колкото те ни се струват на нас?*

Зададе въпроса.

— Всички същества притежават степен на материалност, съотнесена със собствената им степен на съществуване — каза Кейлбана.

— Но ти виждаш ли нашата материалност, нашата субстанция, когато гледаш към нас?

— Основна трудност. Вашият вид повтаря този въпрос. Не притежавам сигурен отговор.

— Опитай се да обясниш. Започни със зеленикавите пръски.

— Зеленикавите пръски непознато явление.

— Но какво може да е то?

— Възможно да е междуплоскостно явление, реакция на издишването на моята субстанция.

— Има ли някакъв лимит за това, какво количество субстанция можеш да издишаш?

— Степента на взаимоотношението определя ограниченията във вашата плоскост. Движението съществува в между плоскостните равнини. Движението променя отнесеността на свързване.

Няма константни понятия за съпоставка? — замисли се Маккай. Трябваше да има! Опита да изясни този въпрос с Кейлбана, но въпросите и отговорите ставаха все по-малко и по-малко разбираеми и за двамата.

— Но, нали трябва да има нещо константно, нещо непроменливо! — избухна Маккай.

— Свързките притежават този аспект на постоянство, който търсиш — каза Кейлбана.

— Какво представляват свързките?

— Няма...

— Общо понятие за съпоставка! — ядно го прекъсна Маккай. — Защо тогава използваш този термин?

— Терминът приблизително предава значението. Тангенциална оклузия, или неправилна захапка. Това е друг термин, който изразява приблизително значението.

— Тангенциална оклузия, — промърмори Маккай. — Неправилна захапка?

— Познат Кейлбан предлага този термин след дискусия на проблема с един разумен Лаклак, който притежава рядко срещан вътрешен усет.

— Значи някой от вас е говорил с един Лаклак, а? И кой беше този Лаклак?

— Самоличността не установена, но професията позната и разбираема.

— Нима? И каква му е професията?

— Зъболекар.

Маккай зяпна от изумление и поклати глава недоверчиво.

— Значи, ти разбираш какво означава... зъболекар?

— Всички видове, които поглъщат енергийни източници трябва да обработват енергията в подходяща форма.

— Искаш да кажеш, че дъвчат?

— Обясни „дъвчат“.

— Но нали разбираш какво означава зъболекар!

— Зъболекар — този, който поддържа системата, чрез която разумните оформят енергията за поглъщане и обработка.

— Неправилна захапка — промърмори Маккай. — Обясни какво разбираш под „захапка“.

— Подходящо свързване на части от системата за преработка на енергията.

— Така няма да стигнем до никъде — изсумтя Маккай.

— Всяко същество е някъде — каза Кейлбана.

— Но, къде? Къде си ти, например?

— Плоскостните взаимоотношения не могат да се обяснят.

— Хайде да опитаме нещо друго — каза Маккай. — Чух, че можеш да четеш нашето писмо.

— Превръщането на това, което ти наричаш писмо във съпоставими свързки предполага константно-времева комуникация — каза Кейлбана. — Все пак, необходимите свързки и времевата константа не са сигурни.

— Добре, остави това... Нека пробваме с глагола *виждам*. — каза Маккай. — Кажи ми какво разбираш под действието виждане.

— Виждам — рецепторно възприемане на външна енергия — отвърна Кейлбана.

Маккай зарови лице в дланите си. Чувстваше се подтиснат. Мозъкът му беше изтръпнал от постоянното излъчване на Кейлбана. Какви ли бяха рецепторите за такова възприятие? Знаеше, че след един такъв въпрос само ще се впуснат в още едно безрезултатно търсене на подходящи думи и понятия.

Със същия успех можеше да слуша целия този разговор с очите си, или с някой друг орган, съвсем непригоден за тази цел. Твърде много неща зависеха от това, което той правеше в момента. Въображението му рисуваше огромната пустота, която щеше да последва след смъртта на този Кейлбан. Мъртва пустота. Може би само няколко деца щяха да оцелеят, но те бяха предварително обречени. Цялата доброта, красотата, лошотията... Всичко, присъщо на разумните... всичко това щеше да изчезне. Щяха да останат само няколко злощастни, тъпи същества, които никога не бяха използвали пространствена врата. Ветровете, багрите, уханието на цветята, пеенето на птичките... това щеше да остане и след унищожението на светът на разумните.

Но мечтите щяха да изчезнат, изгубени в безкрая на смъртта. Една особена тишина щеше да налегне над света. Нямахше да се чува прекрасната реч, изпъстрена с багрите на мисълта.

Кой щеше да утеши вселената за тази огромна загуба?

Маккай отпусна ръце и попита:

— Има ли *някъде* такова място, където можеш да отнесеш *твоя...* дом, така че Млис Абнет да не може да те намери?

— Оттеглянето възможно.

— Добре, направи го!

— Не мога.

— Защо?

— Споразумението забранява.

— Развали проклетото споразумение!

— Непочтено действие води до абсолютно разпадане за всички разумни от вашата... предлагам „вълна“ като предпочитан термин. Вълна. Много по-близък от плоскост. Моля, замени с понятието „вълна“, навсякъде където съм използвал „плоскост“ в нашата дискусия.

Това чудо е нетърпимо, помисли си Маккай.

Вдигна ръка за да изрази раздразнението си и в същият миг почувства как тялото му потръпна и малкият му мозък се възпламени от повикването за междупространствен разговор. Съобщението започна да тече и той усети как тялото му започна да се тресе и извива, изпаднало в налудничавия транс.

Но този път не се възпротиви на повикването.

Всички дефиниции, независимо от езика, на който са направени, трябва да се смятат за условни.

„По въпроса за Кейлбаните“, от Дуел Хартвид

— Тук е Гичел Сайкър — започна онзи.

Маккай си представи директорът на Отдел анализи към Бюрото, учтивият малък Лаклак, удобно разположен в приятно обзаведения си кабинет в щаба на БюСаб на Централата. Сайкър вероятно седеше отпуснат в модерното си кучекресло, което нещо масажираше плътта му. Бойното му пипало е прибрано, лицето — широко отворено, а раболепните му слуги някъде наблизко чакат да натисне копчето и да ги повика.

— Крайно време беше да се обадиш — каза Маккай.

— Крайно време ли?

— Да. Сигурно вече сте получили съобщението от Фурунео...

— Какво съобщение?

Маккай изтръпна. Като че ли мозъка му се отърка в точиларски камък и от съприкосновението мислите му се разхвърчаха като искри. Няма съобщение от Фурунео?

— Но Фурунео тръгна оттук преди доста време и...

— Обаждам се — прекъсна го Сайкър — защото няма и следа от вас двамата от доста дълго време и щурмоваците на Фурунео са обезпокоени. Един от тях... Къде трябваше да отиде Фурунео и как?

Една мисъл проряза съзнанието на Маккай.

— Къде е роден Фурунео?

— Роден ли? На Лейди-Би. Защо?

— Мисля, че ще го открием там. Кейлбанът използва S-системата, за да го изпрати *вкъщи*. Ако още не се е обадил, по-добре изпрати да го вземат. Той трябваше да...

— На Лейди-Би има само три Таприсиота и една пространствена врата. Това е една доста забутана планета, пълна с отшелници и...

— Това обяснява забавянето. Междувременно, ето как стоят нещата...

Маккай започна да разяснява проблема в детайли.

— Вярваш ли на това нещо, на *окончателното разпадане*? — прекъсна го Сайкър.

— Трябва да го повярваме. Всички доказателства сочат това.

— Е, да, може би... но...

— Не можем да си позволим никакво *може би*, Сайкър.

— По-добре да се обадим на полицията.

— Мисля, че тя иска да направим точно това.

— Така ли? И защо?

— И кой ще трябва да подпише исковата молба?

Тишина.

— Схващаш ли картинката? — настоя Маккай.

— Отговорността е твоя, Маккай.

— И винаги е била. Но ако сме прави, това не променя нещата, нали?

— Предлагам ти — каза Сайкър — да се свържем с някой от най-високопоставените в Централното Полицейско Бюро. Просто да се посъветваме с тях. Съгласен?

— Обсъди въпроса с Билдун. Междувременно, ето какво искам да направите. Свикайте Консултативния Съвет на Бюрото с представители от всичките видове. Разпространете още едно строго секретно послание. Фокусирайте вниманието върху Кейлбаните, но вмъкнете и Паленките. И започнете да преглеждате документацията на Абнет...

— Не можем да направим това и ти го знаеш!

— Трябва да го направим.

— Когато прие тази задача, ти получи подробни разяснения защо не можем да...

— Прекалената предпазливост не означава, че не трябва да си поизцапаме ръцете — каза Маккай. — Ако наистина си мислиш така, то значи, че не си разбрал важността на...

— Маккай, аз не мога да повярвам, че...

— Изчезвай, Сайкър! — каза Маккай. — Ще се свържа директно с Билдун.

Тишина.

— Прекъсни контакта! — заповяда Маккай.

— Това няма да е необходимо.

— Няма ли?

— Ще пусна агентите по следите на Абнет веднага. Разбрах какво искаш да кажеш. Ако приемем, че...

— Приемаме — прекъсна го Маккай.

— Заповедите ще бъдат издадени от твое име, разбира се — каза Сайкър.

— Дръж си ръцете чистички както си щеш — каза Маккай. — А сега прати нашите хора да притиснат Пластичните фризьори от Стедиън. Тя е била там, при това съвсем скоро. Ще ти изпратя и един камшик, който тя...

— Камшик?

— Току-що станах свидетел на едно от бичуванията. Абнет прекъсна връзката, докато едно от нейните Паленки все още не си бе измъкнало ръката от пространствената врата. Люкът му отсече ръката. На Паленкито ще му порасне друга, а и тя може да си наеме още Паленки, но камшика и ръката могат да ни дадат някаква нишка. Знам, че Паленките не практикуват присаждане на гените, но това е най-доброто, което имаме в момента.

— Разбирам. И какво видя по време на... тъъ... инцидента?

— Тъкмо щях да ти кажа и това.

— Не е ли по-добре да дойдеш тук и да запишем рапорта ти на трансрекордер?

— Ти ще го направиш вместо мен. Мисля, че е по-добре да не се вясвам на Централата за момента.

— Ммм. Разбрах какво имаш предвид. Тя ще се опита да ти върже ръцете с контрапроцес и ще се опита да те подведе под съдебна отговорност.

— Точно от това се опасявам и аз. А ето и какво видях. Когато отвори вратата, тя на практика я изпълваше цялата, но успях да видя нещо като прозорец зад нея. Ако е било прозорец, той е гледал към облачно небе. Това означава, че е било през деня.

— Облачно?

— Да. Защо?

— Тук цяла сутрин беше облачно.

— Да не би да мислиш, че може да е... не, не би го направила.

— Вероятно не, но за всеки случай ще накарам да претърсят цялата Централа. С нейните пари, не се знае кого може да е купила.

— Ъхъ... та, за Паленкито. Корубата му беше някак странно оцветена. Триъгълници и ромбоиди в червено и оранжево, както и жълто въже или змия увита по цялото ѝ продължение.

— Отличителните знаци на техния вид — каза Сайкър.

— Да, но на кое точно племе Паленки?

— Добре, ще проверим това. Какво друго?

— По време на бичуването зад гърба ѝ имаше цяла тълпа разумни. Видях Прейлинги. Мрежестите им пипала не могат да се сбъркат. Имаше и няколко Читъри, няколко Соборипи, също и Рийви...

— Обичайната ѝ тълпа от подлизурковци. Позна ли някой от тях?

— По-късно ще се опитам да разпозная някой, но засега не мога. Но имаше и един Пан Спечи със замразено его, ако не се лъжа.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм в това, което видях, а аз видях белезите върху челото му — белезите от его-хирургията. По-сигурно от това няма накъде.

— Но, това противоречи на всички закони, морални и етични норми на Пан Спечите, това...

— Белезите бяха виолетови — каза Маккай. — Това обяснява нещата, нали?

— И се е показал направо така? Без грим, нито нещо друго да ги прикрие?

— Нищо. Ако съм прав, това означава, че той е единственият Пан Спечи при нея. Всеки друг Пан Спечи би го убил още щом го види.

— И къде може да е това място, където има само един Пан Спечи?

— Нямам представа. А, имаше също и няколко хуманоида. В зелени униформи.

— Домашната охрана на Абнет.

— И аз си помислих същото.

— Доста голяма тълпа, за да остане скрита.

— Ако някой можеше да си го позволи, то това е точно тя — каза Маккай. — Още нещо. Усетих миризмата на вкиснато.

— Вкиснато?

— Абсолютно съм сигурен. При пространствените врата винаги се получава разлика в атмосферните налягания. Този път вятърът

духаше към мен. Миришеше на вкиснато.

— Доста богата колекция от наблюдения си натрупал.

— Да не си мислиш, че преувеличавам?

— Не повече от обикновеното. Напълно ли си сигурен за Пан Спечито?

— Видях очите му.

— Хлътнали с формата на добре шлифовани диаманти?

— Поне на такива ми приличаха.

— Ако можем да намерим Пан Спечи, което официално, пред свидетели да огледа този тип, това ще ни даде страхотен коз в ръцете. Ще я обвиним, че укрива криминален престъпник.

— Май нямаш голям опит с Пан Спечите — каза Маккай. — Как ли си се добрал до директорското място в Отдел анализи?

— Добре де, Маккай, хайде да не се...

— Много добре знаеш, по дяволите, че всяко Пан Спечи направо ще избухне при вида на този тип. Ще се втурне като луд към пространствената врата и...

— И какво?

— Абнет ще я затвори веднага. Така тя ще разполага с едната половина от нашия свидетел, а ние с другата.

— Но, това ще бъде убийство!

— Просто нещастен случай. Нищо повече.

— Признавам, че тази жена има *наистина* огромно влияние, но...

— И направо ще ни съдере кожата, ако докаже, че е свободен гражданин, който ние се опитваме да саботираме.

— Доста неприятно — съгласи се Сайкър. — Надявам се, че не си правил никакви официални постъпки пред нея.

— Да, но грешиш. Направих.

— Какво си направил?

— Предупредих я най-официално от името на Бюрото.

— Маккай! Беше ти заповядано да работиш абсолютно дискретно по...

— Виж какво, ние искаме тя да започне официални действия. Консултирай се с Правния отдел. Тя може да се опита да възбуди контрапроцес срещу мен лично, но ако се опита да подведе Бюрото под съдебна отговорност, ние сме в правото си да поискаме изслушване и

на двете страни, така ще я принудим да се яви пред съда. Адвокатите ѝ едва ли ще я посъветват да направи такова нещо. Не, тя ще се опита да...

— Тя може и да не даде Бюрото под съд — каза Сайкър — но ще пусне копоите си по следите ни. А това е най-неподходящия момент. Билдун почти напълно е изчерпал его-времето си. Съвсем скоро ще трябва да се върне в инкубатора. Даваш ли си сметка какво означава това?

— Директорският стол на Бюрото ще остане празен. Прицел на домогвания от всички страни. Очаквах това.

— Да, но тук ще настане една огромна бъркотия.

— Ти си подходящ кандидат за мястото, Сайкър.

— Ти също, Маккай.

— Аз пасувам.

— Тая няма да я бъде! Но в момента най-много се притеснявам за Билдун. Направо ще изригне, като научи за Пан Спечито със замразеното его. Това може да се окаже фатално за...

— Той ще се справи — каза Маккай, влагайки доста повече увереност в думите си, отколкото чувстваше.

— Може и да бъркаш. Надявам се знаеш, че аз няма да си пасувам.

— Всички знаем, че искаш това място — каза Маккай.

— Мога да си представя клюките.

— А дали си струва труда?

— Ще ти кажа, като стане.

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Още нещо — каза Сайкър. — как ще държиш Абнет далеч от себе си?

— Ще стана учител — каза Маккай.

— Не мисля, че искам да разбера какво имаш предвид — каза Сайкър. После прекъсна контакта.

Маккай отново се намираше сред виолетовото сияние на пода на хидробола. Целият бе плувнал в пот. Бе горещо като в пещ. Зачуди се дали е изгубил вече някой и друг килограм от тлъстините си. Със сигурност се беше обезводнил. В момента, в който се сети за вода и почувства дразнещата сухота в гърлото си.

— Тук ли си още? — изхриптя той.

Тишина.

— Фани Мае?

— Аз оставам в дома си — каза Кейлбана.

Усещането, че разбира думите без да ги чува, прибавено към ефекта на яростина, предизвика у Маккай моментен изблик на гняв. *Проклетият, глупав, надут Кейлбан! В каква каша ни забърка!*

— Желаш ли да ни сътрудничиш в опита да спрем тези бичувания? — попита Маккай.

— Доколкото позволява договорът.

— Добре. Тогава настоявай пред Абнет, че ме искаш за свой учител.

— Ти изпълняваш ли функциите на учител?

— Досега научила ли си нещо от мен? — попита Маккай.

— Всички объркани свръзки са изяснени.

— Свръзки — промърмори Маккай. — Сигурно остарявам.

— Обясни остарявам — каза Кейлбанът.

— Няма значение. Първо трябва да обсъдим твоят договор. Може би има начин да го прекратим. По кои закони е сключен договорът?

— Обясни закони.

— Според коя система от задължения влиза в сила? — извика Маккай.

— Според естественият дълг на свръзките при разумните.

— Абнет не знае какво е това дълг.

— Аз разбирам дълг.

Маккай въздъхна.

— Имаше ли свидетели, подписи, или нещо подобно?

— Всички Кейлбани от моя вид свидетели на свръзките. Подписи неразбираем термин. Обясни.

Маккай реши да не се спира на въпроса за подписите. Вместо това попита:

— При какви обстоятелства можеш да откажеш да изпълниш задълженията си по договора ти с Абнет?

След дълга пауза Кейлбанът отвърна:

— Променящите се обстоятелства носят промяна в отношенията. Ако Абнет се провали в своите свръзки, или се опита да промени същностите, това може да произведе отворени линии за моето освобождаване.

— Такааа... — каза Маккай. — Това може да свърши работа.

Поклати глава, вгледан в празното пространство над гигантския супник. Кейлбани! Не можеш нито да ги видиш, нито да ги чуеш, нито да ги разбереш.

— Достъпно ли е за мен използването на твоята S-система? — попита Маккай.

— Ти изпълняваш функциите на мой учител.

— Това означава да, така ли?

— Положителен отговор.

— Положителен отговор — повтори Маккай. — Добре. Можеш ли също така и да транспортираш предмети там където ти кажа?

— Докато свързките са достъпни.

— Надявам се, че това означава, това, което си мисля, че означава — каза Маккай. — Осъзнаваш ли наличието на ръката на Паленкито и камшикът, които лежат ей там на пода?

— Осъзнавам.

— Искам да ги транспортираш до един кабинет в щаба на БюСаб на планетата Централа. Можеш ли да направиш това?

— Мисли за кабинета — отвърна Кейлбана.

Маккай се подчини.

— Свързките достъпни — каза Кейлбана. — Искаш изпращане до място за изследване.

— Точно така!

— Изпращане сега?

— На момента.

— Да, за момент. Продължителното изпращане остава извън нашите възможности.

— А?

— Предметите изпращам.

Докато Маккай успее да примигне, ръката и камшикът изчезнаха от погледа му, придружени от острият пукот на лека експлозия.

— Дали Таприсиотите функционират по начин подобен на този, по който ти изпращаш предмети? — попита Маккай.

— Транспортиране на съобщенията изисква ниско ниво на енергия — каза Кейлбанът. — Пластични фризьори дори още по-ниско ниво.

— Предполагам — каза Маккай. — Е, няма значение. Има един малък проблем с моя приятел Аличино Фурунео. Мисля, че ти го изпрати у дома, нали?

— Правилно.

— Изпратила си го не в този дом, в който трябва.

— Съществата притежават само един дом.

— Ние разумните имаме повече от един дом.

— Но аз видях свръзките!

Маккай почувства силна вълна на протест, излъчена от Кейлбана.

— Несъмнено — каза той. — Но той има и друг дом, точно тук на Кордиалити.

— Това ме изпълва с учудване.

— Вероятно. Остава въпроса можеш ли да коригираш създалата се ситуация.

— Обясни ситуация.

— Можеш ли да го изпратиш в неговия дом на Кордиалити?

След известна пауза:

— Това място не е негов дом.

— Добре, но можеш ли да го изпратиш там?

— Ти искаш това?

— Аз искам това.

— Твоят приятел разговаря чрез Таприсиот.

— Аха — рече Маккай. — Значи, можеш да чуеш за какво говори?

— Съдържанието на съобщението е недостъпно. Свръзките видими. Осъзнавам, че твоят приятел комуникира със разумен от друг вид.

— От кой вид?

— От този, когото ти наричаш Пан Спечи.

— Какво ще стане, ако изпратиш Фурунео в... неговият дом тук на Кордиалити, в момента?

— Разкъсване на свръзките. Но размяната на съобщения завърши в онази плоскост. Аз го изпращам там.

— Изпращаш го?

— Но свръзките предаваш ти.

— Той вече тук ли е? На Кордиалити?

— Той се намира в място, което не е негов дом.

— Надявам се, че говорим за едно и също място.
— Твоят приятел — каза Кейлбана — желае присъствие при теб.
— Искане да дойде тук?
— Правилно.
— Добре, защо не? Доведи го.
— Каква е целта от присъствие на твоя приятел в моя дом?
— Искане той да остане с теб и да следи за Абнет, докато аз свърша една друга работа.
— Маккай?
— Да?
— Ти осъзнаваш, че присъствието на твоята личност или на други от твоя вид удължава въздействието на моята личност върху вашата плоскост... вълна?
— Да, няма проблем.
— Твоето присъствие намалява... продължителност на бичуването.
— Подозирам, че е така.
— Подозирам?
— Разбирам!
— Разбирането е вероятно. Свързките са изявени.
— Просто не мога да ти обясня колко щастлив ме прави това — каза Маккай.
— Ти желаеш твоят приятел доведен тук?
— Какво прави Фурунео сега?
— Разменя съобщения с... помощник.
— Да, ясно. Разбирам.

Маккай бавно поклати глава. Усещаше как затъва в блатото на взаимното неразбирателство при всеки опит да контактува с нея. Нямахше начин да се измъкне от него. Никакъв начин. Във всеки момент, в който си мислеха, че са постигнали максимално разбирателство, можеше да се окаже, че всъщност говорят за абсолютно различни неща.

— Когато Фурунео приключи с разговора си, доведи го тук — каза Маккай.

Облегна се на стената. О, подземни богове! Жегата беше непоносима. Защо ли Кейлбаните се нуждаеха от тази горещина? Може би жегата представляваше нещо друго за Кейлбаните, някаква

честота на вълните от видимия спектър, която вероятно изпълняваше определени функции, които другите разумни изобщи и не можеха да предположат.

И тогава Маккай се запита дали това, което правеше тук не е просто една размяна на безсмислени реплики, на някакви сенки на звуци, лишени от смисъл. Дали здравият разум не беше отдавна изгубен сред безкрая на космоса. Какво правеха те с Кейлбана? Опитваха се да сключат някаква фалшива сделка, за да се измъкнат от хаоса. Ако се проваляха, смъртта щеше да отнесе всички — и праведниците и грешниците, и добрите и злите. Лодки ще се носят по вълните на безбрежните океани, кули ще се срутват, градовете ще опустеят и слънцата ще кръжат самотни в простора.

Струята сравнително свеж въздух събщи на Маккай за пристигането на Фурунео. Обърна се и видя планетарният агент, прострян на пода, откъдето тъкмо се надигаше.

— Кажи ми едно нещо! — извреця Фурунео. — Какво правиш с мен?

— Нуждаех се от малко свеж въздух — отвърна Маккай.

— Какво? — зяпна го Фурунео.

— Радвам се да те видя — каза Маккай.

— О, нима? — Фурунео приклепна до Маккай. — Имаш ли някаква представа какво ми се случи току-що?

— Бил си на Лейди-Би — каза Маккай.

— Откъде знаеш? Твоя ли беше идеята?

— Получи се малко неразбирателство — каза Маккай. — Лейди-Би е твоят дом.

— Не, не е!

— Ще ви оставя да поспорите за това с Фани Мае — рече Маккай. — Започна ли претърсването на Кордиалити?

— Едва успях да дам разпорежданията преди ти да...

— Но, все пак си го започнал, нали?

— Да, започнах го.

— Добре, Фани Мае ще те държи в течение за всичко, което става и ще води твоите хора тук, ако се наложи да ти докладват или ти да им предадеш нещо. Нали ще го направиш, Фани Мае?

— Свързките остават достъпни. Договорът разрешава.

— Добро момиче.

— Почти бях забравил колко горещо е тук — каза Фурунео и изтри потта от челото си. — Значи мога да викам тук когото си искам. Какво друго?

— Ще следиш за Абнет.

— И?

— Щом се появи тя или някой от нейните Паленки, веднага правиш холоскенера запис на всичко, което се случи. Носиш ли си комплекта с инструментите?

— Разбира се.

— Добре. Искам още докато скенираш да се приближиш колкото се може повече до пространствената врата.

— Тя вероятно ще затвори вратата веднага щом разбере намеренията ми.

— Не мисля. А, още нещо.

— Да?

— Ти си моят помощник учител.

— Твоят какво?

Маккай му обясни тази клауза от договора на Кейлбана с Абнет.

— Значи тя не може да се отърве от нас без да наруши тази точка от договора с Фани Мае — Каза Фурунео. — Хитро. — Присви устни. — Това ли е всичко?

— Не. Искам двамата с Фани Мае да обсъдите въпроса за свръзките.

— Свръзките?

— Свръзките. Искам да се опиташ да откриеш какво, мътните да го вземат, разбира един Кейлбан под свръзки.

— Значи свръзки, хम्म... — рече Фурунео. — Има ли някакъв начин да поохладим тая пещ тука?

— Можеш да си отбележиш това като точка втора. Опитай се да откриеш причината за тази адска жега.

— Ако не се разтопя преди това. Ти къде ще бъдеш?

— На лов... ако разбира се, преди това се разберем с Фани Мае относно свръзките.

— Май изгубих връзката. Не разбирам.

— Няма значение. Важното е аз да не изгубя следите, ако разбира се, Фани Мае бъде така добра да ме изпрати там, където е дивечът.

— Аха, — най-после разбра Фурунео. — Ами ако попаднеш в капан?

— Не е изключено. Фани Мае, слуша ли разговорът ни?

— Обясни слуша.

— Няма значение!

— Но всичко притежава значение!

Маккай затвори очи и преглътна.

— Фани Мае, осъзнаваш ли обменът на информация между мен и моя приятел, който току-що приключи.

— Обясни току...

— Осъзнаваш ли? — изрева Маккай.

— Усилването не допринася нищо за комуникацията — отвърна Кейлбана. — Аз притежавам желаното осъзнаване. Предполагам.

— Предполагаш — промърмори Маккай. — Можеш ли да ме изпратиш на място близо до Абнет, откъдето аз ще мога да я намеря, но тя няма да знае, че съм там?

— Отрицателен отговор.

— Защо не?

— Изрична забрана в договора.

— Аха. — Маккай се замисли за момент. — Добре, а можеш ли да ме изпратиш на такова място, откъдето аз ще мога да открия Абнет със собствени усилия?

— Съществува вероятност. Необходимо изследване на свръзките.

Маккай зачака. Жегата бе станала почти плътна, осезаема при допир. Изпълваше всички сетива. Фурунео вече бе започнал да се скапва.

— Видях майка си — каза Фурунео, като усети погледа на Маккай върху себе си.

— Това е великолепно — рече Маккай.

— Плуваха с няколко нейни приятели, когато Кейлбанът ме изръси право в средата на басейна, при тях. Водата беше прекрасна.

— Без съмнение, доста си ги изненадал.

— Помислиха го за страхотна шега. Как ми се иска да знам как работи S-системата на Кейлбаните!

— И на милиарди други им се иска същото. Като си представя какво огромно количество енергия се изисква за да функционира такава система и ме побиват студени тръпки.

— Точно в момента не бих имал нищо против малко студени тръпки. Знаеш ли, това е едно много особено усещане — в един момент най-спокойно си седиш и си бърбриш със стари приятели, а в следващия вече си говориш сам, тук на Кордиалити. Как смяташ, какво са си помислили?

— Помислили са си, че е страшно забавно.

— Маккай — каза Кейлбанът — аз те обичам.

— Какво? — зяпна от изумление Маккай.

— Обичам те — повтори Кейлбана. — Влечение на едно същество към друго същество. Това влечение извисява видовете.

— Предполагам, но...

— Понеже аз притежавам това универсално влечение към твоята личност, свързките са достъпни. Разрешено е изпълнението на твоето желание.

— Значи можеш да ме изпратиш на място близо до Абнет?

— Положителен отговор. Съгласно желанието. Да.

— Къде е това място? — попита Маккай.

Откри, че всъщност задава въпроса на една покрита с мъх скала. Усети хладният полъх на вятъра. Намираше се проснат по очи на прашната земя пред скалата. За момент се загледа в нея, после бавно се изправи на крака. Скалата бе висока около метър и цялата прорязана от бледожълти кварцови жилки, които тук там проблясваха, отразявайки лъчите на далечното жълто слънце. Намираше се на една широка поляна. По положението на слънцето в небето разбра, че е или ранна сутрин, или късен следобед по местното време.

Отвъд поляната, опасана с пръстен от пълзящи, жълтеникави храсталаци, се простираше хоризонта. В далечината се белееха островърхите кули на някакъв град.

— Значи, тя ме обича? — попита той скалата.

Никога не подценявайте силата на самозаблуждението да филтрира това, което очите виждат и ушите чуват.

Случаят Абнет, Секретни досиета на БюСаб

Камшикът и отсечената ръка на Паленкито пристигнаха в съответната лаборатория на БюСаб, която в момента бе свободна. Шефът на лабораторията един от ветераните в Бюрото, прегърбен Рийв на име Тридж Тулук, в момента отсъстваше. Беше на консултативния съвет, свикан след рапорта на Маккай.

Както и повечето изгърбени Рийви, Тулук бе с мирисна идентификация. За Рийв беше среден на ръст, два метра и половина висок. Тялото му бе цилиндрично с крачно разклонение и вертикален лицев процеп в горната част, в чийто долен край висяха пипаловидни манипулатори. От дългото общуване с хора и хуманоиди той бе възприел чевръстата приведена походка, предпочитанието към дрехи с джобове, както и нехарактерният за Рийвите стил на говорене, изпъстрен с цинични подмятания. Четирите очни цилиндъра, които се подаваха от горния край на лицевия му процеп, бяха зелени и крехки.

Връщайки се от съвета, той веднага разпозна предметите върху пода на лабораторията си. Съвпадаха с описаните от Сайкър. Изруга наум невнимателният начин на доставяне и бързо се впусна в сложните операции по изследването. Заедно с асистентите, които бе повикал, направиха предварителни холоскици преди да отделят ръката от камшика.

Както и бяха очаквали, генетичната структура на Паленкито не съвпадаше с никой от наличните образци. Ръката не принадлежеше на никого от малкото Паленки, регистрирани в картотеката на федерацията. Тулук все пак попълни формуляра и приложи холоскица на генетичната структура. Това можеше да потрѐбва за да се идентифицира собственикът на ръката, ако се наложи.

В същото време продължиха с изследването на камшика. Компютърната обработка го определи като: „Волски камшик, копие на тези, съществували на Земята в древни времена.“ Беше изработен от

волска кожа, факт, от който на Тулук и неговите помощници вегетарианци им се преобърнаха стомасите. Отначало си бяха помислили, че е синтетичен.

— Отвратителен варваризъм — така нарече камшика един Читър от асистентите на Тулук. Всички се съгласиха с него, дори едно Пан Спечи, за което периодичното завръщане към консумация на месо беше необходима за оцеляването му в инкубационния период.

После вниманието им бе привлечено от странното подреждане на някои от клетките на молекулите. Изследването на ръката и камшика продължи паралелно.

Не съществува такова нещо като абсолютна обективност.

Афоризъм на Гоакините

Маккай проведе междупространствения разговор, седнал покрай прашния черен път на около три километра от поляната със скалата. Бе изминал разстоянието дотук пеша. С нарастващо раздражение бе следил странните превъплащения на заобикалящия го пейзаж. Твърде скоро бе установил, че градът е просто един мираж, висящ над прашната равнина от висока трева и трънливи храсталаци.

Над равнината тегнеше жега почти като тази в хидробола.

Единствените живи същества, които бе видял по пътя до тук, бяха няколко непознати дребни животинчета, пробягващи в далечината. За сметка на това пък, мястото просто гъмжеше от най-разнообразни насекоми — хвърчащи, скачащи, пълзящи, и какви ли още не. Пътят беше доста неравен, с канавки отстрани и мръснокафеникавия цвят на ръждиво желязо. Започваше от далечната редица синкави хълмове от дясната му страна, пресичаше равнината в права линия и се губеше в мъгливите от маранята очертания на хоризонта в ляво от него. Никъде не се мяркаше жива душа освен него. Не се забелязваше даже облаче прах, издаващо наличието на някакво движение по пътя.

Маккай почти с радост се отпусна в прегръдките на налудничавия транс на междупространственото повикване.

— Тук е Тулук — каза онзи. — Наредиха ми да се свържа с теб веднага щом съм готов със заключението от анализа. Надявам се, че не съм се натрапил в неподходящ момент.

Маккай изпитваше голямо уважение към компетентността на Тулук, като калфа към майстор.

— Слушам те — каза той.

— Няма какво толкова да се каже за ръката — започна Тулук. — От Паленки, разбира се. Ако някога попаднем на притежателят ѝ, ще можем да го идентифицираме. Имало е най-малко поне още едно

предишно израстване на ръката. Малко преди лакътната става ясно си личи белег като от сабя.

— А нещо за отличителните знаци на Паленкито?

— Все още ги проверяваме.

— Камшикът?

— Тук вече открихме доста любопитни неща. Направен е от истинска волска кожа.

— Истинска ли?

— Без съмнение. Можем да идентифицираме собственика на кожата, макар, че се съмнявам все още да се разхожда някъде наоколо.

— Имаш отвратително чувство за хумор. Какво друго?

— Камшикът си е направо архаичен. Волски камшик от типа на древните земни камшици. Направихме оригинална компютърна справка. Повикахме и експерт от музея за потвърждение. Той каза, че изработката е малко некачествена, но достатъчно точна, за да има някакво съмнение, че камшикът е копие на оригиналните образци. Произведен е, обаче, съвсем наскоро.

— Откъде са могли да намерят оригинал за да го копират?

— Проверяваме това. Може да ни даде някаква нишка да се заловим. Тия камшици са доста рядко срещани.

— Значи, е произведен съвсем скоро — каза Маккай. — Напълно ли си сигурен?

— Животното, от което е смъкната кожата, е било живо само допреди две стандартни години. Междуклетъчната структура все още реагира на катализа.

— Две години. Откъде ли са намерили истински вол?

— Това вече стеснява кръга. Има само няколко останали, дето ги държат като атракция в различните увеселителни заведения. Има известен брой и на няколко от най-отдалечените планети, където все още липсва необходимата технология за производство на псевдоплът и развъждат добитъка за храна.

— Хм, колкото по-навътре навлизаме в проблема, толкова по-заплетени стават нещата — каза Маккай.

— И аз така мисля. А, имаше остатъци от калфен прах по камшика.

— Калфен прах! Ето откъде е идвала миризмата на вкиснато!

— Да, миризмата все още е доста силна.

— За какво ли им е този бързоменящ цвят прах? — попита Маккай. — Нямаше и следа от запаметяваща калфена платка, но това, разбира се, не означава нищо.

— Това е само едно предположение, — започна Тулук — но може да са поръсили Паленкито с този прах.

— Но, защо?

— Вероятно за да променят окраската му, така, че да изглежда от друго племе.

— Възможно е.

— Ако си усетил миризмата след като камшикът е бил вкаран вътре, трябва да е останало доста голямо количество от праха в стаята. Мислил ли си за това?

— Стаята въобще не беше голяма, пък и беше адски горещо.

— Аха, горещината обяснява всичко. Съжалявам, но нямаме нищо друго за теб.

— Това ли е всичко?

— Има още едно нещо, но едва ли ще ти бъде от голяма полза. Камшикът е бил складиран във висящо положение, окачен на някаква поставка, изработена от стомана.

— Стомана? Напълно ли си сигурен?

— Напълно.

— Та кой ли използва стомана в днешно време?

— Не е чак толкова рядко срещана на някои от новите планети. Дори наскоро „R&R“ произведеха някакъв нов подобрен вид, който използват в строителството.

— Диващина!

— Така си е.

— Знаеш ли, — каза Маккай — нали търсим някоя забутана планета. Както изглежда, в момента се намирам точно на такава.

— Къде си?

— Не знам.

— Не знаеш ли?

Маккай му обясни в какво положение се намира.

— Вие, полевите агенти, понякога поемате твърде големи рискове — каза Тулук.

— Така си е.

— Нали носиш монитор? Мога да накарам Таприсиота да идентифицира местоположението ти. Да прибягна ли до клаузата с използване на монитор?

— Нали знаеш, че това е клауза с плащане в брой — каза Маккай. — Не мисля, че случаят е толкова спешен, та да рискувам един банкрут на Бюрото. Нека първо да се опитам да определя местоположението си с други средства.

— Какво искаш да направя?

— Обади се на Фурунео. Кажи му да ми остави още шест часа и после да накара Кейлбана да ме прибере обратно.

— Да те прибере, а? Сайкър каза, че си бил в едно от ония S-чудеса на Кейлбаните. Ще може ли да те прибере оттам, където си в момента?

— Надявам се.

— Веднага ще се обадя на Фурунео.

*Фактите винаги са такива каквито искаш да бъдат.
На това ни учи относителността.*

Наръчник на БюСаб

Маккай бе вървял вече около два часа, когато видя дима. Тънките струйки пушек се виеха в небето на фона на далечните сини хълмове.

По време на дългия преход Маккай на няколко пъти се запита дали не е попаднал на място, където ще умре от глад и жажда преди краката му да го отведат в безопасната цивилизована среда на себеподобните му. Изпадна в мрачно самообвинително настроение. Не се случваше за първи път машината, която бе смятал за безотказна да прояви някакъв дефект, който можеше да се окаже фатален.

Но не си беше представял, че *машината* на собственият му мозък може да го вкара в беля. Мислено се прокле за това, че бе използвал S-системата на Кейлбана, при положение, че много добре знаеше колко ненадеждно е комуникирането със съществуването.

Върви!

Никога не си бе представял, че ще му се наложи да върви, за да се спаси.

Това бе неизменната грешка, която разумните допускаха в отношенията си с машините. Постоянното използване на механичните съоръжения поставяше мускулите на разумните в твърде неблагоприятно положение, и то в една вселена, където всеки момент можеше да се наложи да разчиташ единствено на мускулите си, ако искаш да се спасиш.

Точно както стояха нещата сега.

Като че ли се бе приближил малко към дима, въпреки, че хълмовете изглеждаха все така далечни и недостижими. Върви! Точно така ли трябваше да се оплеска сега работата. И точно това място ли трябваше да избере Абнет за налудничавата си игра. Ако, разбира се, това беше мястото, където се криеше Абнет. Ако Кейлбанът не е разбрал съвсем погрешно това, което се искаше от него.

Ако, изобщо, любовта можеше да намери път.

Какво общо, по дяволите, можеше да има любовта с всичко това?

Маккай продължаваше да се влачи напред, съжалявайки че не е взел със себе си вода. Първо жегата в хидробола, а сега и това. В гърлото му гореше огън. Прахът, който вдигаше с всяка своя стъпка само още повече усложняваше нещата. Червеникавите облачета прах полепваха по гърлото и ноздрите му. Имаха вкус на мухъл.

Потупа комплекта с инструменти в джоба на якето си. Лъчеметът можеше да пробие дупка в напуканата земя, можеше дори да стигне до вода. Но как щеше да извади водата и да накваси пресъхналото си гърло?

Наоколо гъмжеше от насекоми. Прехвъркваха около него, жужаха, пълзяха покрай канавките, дори се опитваха да кацат по откритите части на тялото му. Накрая се принуди да извади един от спрейовете със стимуланти. Постави го на средна мощност и започна да пръска ветрилообразно пред себе си. Така предпазваше лицето си от набезите и ръсеше разпарчатисани останки от насекоми след себе си.

Дочу някакъв нисък, боботещ, неясен звук. Като че ли удряха по нещо кухо и резониращо. Може би тъпан. Звукът идеше някъде отпред, където се виждаше димът.

Можеше да бъде и естествено природно явление, помисли си Маккай. Може да бяха и някакви диви животни. Димът можеше да бъде причинен и от самозапалил се огън. Все пак, той извади лъчемета от комплекта си и го сложи в страничния си джоб, така че да му е под ръка.

Звукът стана по-силен и на по-големи интервали, като че ли маркираше постепенното му приближаване. Трънливите храсталаци и вълнистия терен скриваха източника му.

Следвайки пътя, Маккай се затътри нагоре по едно леко възвишение.

Налегна го тъга. Беше захвърлен тук, на някаква мизерна планета в задния двор на вселената, на място, от което го побиваха тръпки. Бяха му дали роля в приказка с поука, в която той беше потърпевшият и това никак не му се нравеше. Той беше изтощеният от жегата пътешественик, а жаждата му — изтърканият копнеж. Пътят му бе осеян със страдания. Преследваше една отблъскваща, глупава мечта, която бе обречена да изчезне, отнесена от един единствен Кейлбан.

Огромното жертвоприношение, което щеше да последва смъртта на Кейлбана го смазваше. Преобръщаше цялата му същност с краката

нагоре и изцеждаше и последният лъч от светлината на съществуването. Неговата собствена смърт щеше да се изгуби в ужасната катастрофа, като пукота на водно мехурче наред атомна експлозия.

Маккай тръсна глава, за да прогони тези мисли. Страхът щеше да скове мозъкът му и да му попречи да мисли разумно. Не можеше да си позволи това.

Едно нещо поне беше сигурно за сега — слънцето залязваше. Беше се смъкнало поне с две ширини над хоризонта, откакто бе започнал безсмисления си преход.

Какво, в името на безбройните дяволи, беше това думкане? Носеше се, като че ли яхнало жегата — монотонно, настойчиво. Почувства как кръвта в слепоочията му бие като че ли в отговор на думтенето — дум, бум, дум, бум...

Маккай стигна до върха на възвишението и спря. Намираше се над малка, кръгла котловина, очистена от храсталаците. В средата, ограда от тръни ограждаше двайсетина колиби с покриви от трева. Изглеждаха направени от кал. Димът излизаше от дупки в покривите на колибите и от няколко запалени на открито огньовете. В котловината тук там се чернееха разпръснатите фигури на преживящия добитък. От време на време животните надигаха глави със снопчета кафеникава трева, висящи от устите им.

Чернокожи малчугани с дълги пръти в ръце пазеха добитъка. Още много чернокожи мъже, жени и деца щъкаха насам натам из заграденото с трънаци поселище, заети с най-различни занимания.

Маккай, който имаше далеч назад в родословието си черни прадеди от планетата Каолъ, намери сцената за смущаваща. Тя докосна в съзнанието му една забравена наследствена струна, която зазвуча с фалшив тон. Къде ли в цялата вселена хората можеха да изпаднат до толкова ниска степен на примитивно съществуване? Сцената беше като че ли взета от учебник за мрачното средновековие на древната планета Земя.

Повечето от децата бяха голи, както и някои от мъжете. Жените носеха поли от тръстикови листа.

Това някакво странно завръщане обратно към природата ли беше, зачуди се Маккай. Голотата не го смущаваше особено. Просто мисълта, че вижда всичко това с очите си, беше твърде невероятна.

Тясна пътечка водеше надолу в котловината, пресичаше поселището, излизаше от другия му край и се губеше нагоре отвъд отсрещния склон.

Маккай започна да се спуска. Надяваше се, че ще може да получи малко вода в селото.

Бумтенето идваше от една широка колиба почти в средата на поселището. Пред нея имаше спряна каручка с две колелета и впрегнати четири огромни двуроги звяра.

Маккай огледа двуколката, докато се приближаваше. Между двете ѝ високи странични канати беше нахвърляна странна купчина от архаични предмети — някакви плоски, подобни на дъски неща, топчета от пъстроцветна плетена материя, дълги пръти със заострени метални върхове.

Думкането спря и Маккай разбра, че са го забелязали. Децата се разбягаха с писъци между колибите, като непрестанно го сочеха с ръце. Възрастните се извърнаха с бавно достойнство към него и взеха да го изучават с поглед.

Необичайна тишина се възцари над селото.

Маккай влезе в селото през един отвор в оградата от тръни. Безизразни черни лица проследиха с поглед приближаването му. Неприятната воня на мястото го удари в носа — гниеща плът, животински тор, пушек, печено месо и какви ли не други задушливи миризми, чийто произход изобщо не желаше да открие.

Облаци от черни насекоми кръжаха над впрегнатите в каручката зверове, без да се притесняват от тромавото помахване на опашките им.

Бял мъж с рижа брада се появи от широката колиба при приближаването на Маккай. Мъжът носеше шапка с широка периферия, мръсно черно яке и панталони от груб дочен плат. В едната си ръка държеше камшик, точно копие на този, използван от Паленките. Щом видя камшика, Маккай разбра, че е попаднал точно където трябва.

Мъжът го чакаше, застанал на прага. Имаше страховита фигура, подли очички и тънки устни, скрити зад гъстата брада. Огледа Маккай, кимна на групата чернокожи, застанали отляво, посочи им каруцата и отново насочи цялото си внимание към агента.

Двама високи чернокожи застанаха до главите на впрегнатите животни.

Маккай проучи товара на каручката. Забеляза, че подобните на дъски предмети са резбовани и боядисани с много странни фигури и цветове. Напомняха му за корубата на Паленкито. Не му хареса начина, по който го гледаха двамата мъже, застанали до главите на животните. Тук се криеше някаква опасност. Маккай държеше ръката си в джоба на якето, здраво стиснал дръжката на лъчемета. Усети как кръгът от чернокожите се затвори зад гърба му. Почувства се уязвим и незащитен.

— Аз съм Йори Х. Маккай, Извънреден Саботьор — каза той, като спря на около десетина крачки пред белия мъж. — Кой си ти?

Мъжът се изплю в прахоляка и каза нещо, което прозвуча като:

— Гетнабент.

Маккай преглътна. Не можа да разбере нищо от поздрава. Странно, помисли си той. Не беше вярвал, че в цялата Конфедерация на Разумните може да съществува език, който да му е непознат. Вероятно това бе някоя нова планета, създадена от „R&R“.

— Аз изпълнявам официална задача на Бюрото — каза Маккай. — Нека всички да имат това пред вид. — Ето, спази формалностите.

Брадятият повдигна рамене и каза:

— Каудъруелш.

— Кроул'икидо! — извика някой зад гърба на Маккай.

Брадятият погледна по посока на вика, после обратно към агента.

Маккай насочи вниманието си към камшика.

Свободният му край лежеше на земята до мъжа. Видял интереса, проявен от Маккай, брадятият рязко изви китката си и улови свободният край на камшика с два от пръстите на същата длан, с която стискаше дръжката. Отново се втренчи в агента.

Човекът боравеше с камшика толкова небрежно и с такава вещина, че Маккай усети как го побиват тръпки.

— Откъде си взел този камшик? — попита той.

Мъжът погледна към предмета в ръката си.

— Питш — каза той. — Браузенбулър.

Маккай пристъпи напред и протегна ръка за да вземе камшика. Брадятият поклати глава и се намръщи. Този отговор не можеше да се сбърка.

— Мейкели — добави непознатият, почука с дръжката на камшика предната каната на каруцата и кимна към товара в нея.

Маккай още веднъж проучи съдържанието на двуколката. Всичко беше ръчно изработено, без съмнение. Знаеше, че някои трупаха големи печалби от търговията с такива странни антики. Такива архаични предмети разнообразяваха скучното ежедневие на купувачите, отегчени до смърт от безвкусните практични вещи, произвеждани серийно от автоматизираните заводи. Ако се произвеждаха на ръка тук, в това село, обаче, цялата работа миришеше на робска експлоатация на работна сила. Или наемен труд, което, в крайна сметка, бе едно и също.

Играта, която играеше Абнет, явно бе доста непочтена, но мотивите ѝ започваха да се изясняват.

— Къде е Млис Абнет? — попита той.

Въпросът му предизвика определено раздвижване. Брадатият рязко вдигна глава и се втренчи в лицето му. Тълпата, която ги заобикаляше нададе някакъв нечленоразделен рев.

— Абнет? — настоя Маккай.

— Сиуаси Абнет! — извика брадатият.

Тълпата около тях започна да скандира:

— Ипа Абнет! Ипа Абнет! Ипа Абнет!

— Руик! — кресна брадатият.

Скандиранията рязко секнаха.

— Как се казва тази планета? — попита Маккай. Огледа втренчените черни лица, — Къде е това място?

Никой не отговори.

Маккай впи поглед в очите на брадатия. Другият издържа на погледа му. В очите му се появи дебнеш, хищнически блясък. Кимна с глава, като че ли бе стигнал до някакво решение.

— Диспаунг! — извика.

Маккай се намръщи и изпсува наум. Откакто се бе захванал с тоя проклет случай, на всяка крачка се сблъскваше с неразбирателство! Вече нямаше значение. Беше видял достатъчно тук, за да поиска пълно разследване от страна на полицията. Никой нямаше право да държи човешки същества в такова окаяно положение. Абнет стоеше зад цялата тази работа. Доказваха го камшикът и реакцията, която предизвика споменаването на името ѝ. Цялото място вонеше на Абнет

и нейната поквара. Маккай се вгледа в някои от хората срещу него. Видя белези върху ръцете и гърдите им. Следи от камшик? Ако наистина бяха такива, то на Абнет нямаше да ѝ се размине, въпреки огромното ѝ състояние. Можеше и да се измъкне с още една терапия, но този път щеше да бъде много...

Нещо експлоадира в тила на Маккай и той политна напред. Братият вдигна ръка и Маккай видя камшикът да се стрелва към главата му. Огромна черна пелена се разстла в съзнанието му, когато камшикът го удари по слепоочието. Опита се да извади лъчемета от джоба си, но мускулите му отказаха да се подчинят. Тялото му се вдърви от ужас. Кървава мъгла се спусна пред очите му.

Нещо отново експлоадира в главата му.

Маккай потъна в кошмарна забрава. Последната му съзнателна мисъл беше за монитора, монтиран в черепа му. Ако го убиеха, някъде един таприсиот щеше да вдигне тревога и да предаде последният рапорт на някой си Йори Х.Маккай.

Голяма утеха, не ще и дума! — отвърна тъмнината.

Питаш ме, кое е оръдието, с което те държа в подчинение? Ти ми го даваш всеки път, когато си отвориш устата.

Лаклакска гатанка

Има луна, осъзна Маккай. Това светецко нещо точно срещу него трябва да е луна. Разбра, че от известно време насам е гледал именно нея, без напълно да осъзнава факта. Луната бе изплувала от тъмнината, над грубите контури на примитивните покриви.

Значи все още бе в селото.

Луната висеше над него, невероятно близка.

Лявата половина на главата му започна болезнено да пулсира. Започна да осмисля информацията, която му изпращаха наранените му възприятия. Разбра, че лежи по гръб. Китките и глезените му бяха здраво завързани. Лицето му гледаше към небето.

Може пък да беше в друго село.

Опита здравината на въжетата, но не успя да ги разхлаби.

Позата му бе твърде непристойна — проснат по гръб с разкрасени крака и разперени ръце.

Известно време наблюдава движението на странни съзвездия на видимата част от небосклона. Къде ли се намираше това място?

Някъде от лявата му страна проблясна огън. Припламна и отново утихна в оранжево тление. Маккай се опита да извърне глава натам, но острата болка, прерязала черепа му го скова.

Изстена.

Някъде в тъмнината измуча животно. Мученето бе последвано от гръмогласен дрезгав рев. Последва тишина. После нов рев я наруши. Звучите отекваха в тъмнината и й придаваха нови измерения. Маккай чу приближаващи се стъпки.

— Мисля, че го чух да стене — каза мъжки глас.

Мъжът говореше стандартен Галакс, забеляза Маккай. Две сенки излязоха от тъмнината и се надвесиха над него.

— Мислиш ли, че е буден? — Гласът беше женски, променен от използвания модулатор.

— Диша като че ли е буден — отвърна мъжът.

— Кой е там? — изхриптя Маккай.

Собственият му глас болезнено отекна в черепа му.

— Добре е, че хората ти знаят да се подчиняват на заповеди — каза мъжът. — Представи си само, какво можеше да стане, ако го бяхме изтървали да се размотава наоколо!

— Как попадна тук, Маккай? — попита жената.

— Пеша — изръмжа Маккай. — Ти ли си това, Абнет?

— Дошъл пеша! — изсумтя мъжът. Маккай се зачуди що за глас беше това. Имаше някаква съскаща враждебна нотка в него. На човек ли принадлежеше или на хуманоид? От всички разумни само Пан Спечите приличаха толкова много на хора, защото придаваха на плътта си формата на човешкото тяло.

— Ако не ме освободите незабавно — каза Маккай — не отговарям за последствията.

— Ще отговаряш и още как — отвърна мъжът. В гласа му имаше насмешлива нотка.

— Трябва да разберем как се е добрал до тук — каза жената.

— Какво значение има това?

— Може да има огромно значение. Ами ако Фани Мае нарушава договора?

— Това е невъзможно! — изръмжа мъжът.

— Няма невъзможни неща. Той не може да е дошъл до тук без помощта на Кейлбан.

— Може би има и друг Кейлбан.

— Фани Мае казва, че няма.

— Мисля, че трябва да премахнем този натрапник веднага — каза мъжът.

— Ами ако той има вграден монитор? — попита тя.

— Фани Мае каза, че никой Таприсиот не може да открие това място!

— Но Маккай е тук!

— И вече проведох един междупространствен разговор след пристигането си — каза Маккай. *Никой Таприсиот не може да открие това място?* Замисли се. На какво ли се дължеше тази негова увереност?

— Те няма да имат достатъчно време, за да ни открият или да направят каквото и да било — каза мъжът. — Настоявам, че трябва да го премахнем.

— Това няма да е много умен ход — каза Маккай.

— Я виж ти, кой ми говори за ум — сръза го мъжът.

Маккай напрегна погледа си, за да различи чертите на лицата им, но те си оставаха безизразни тъмни сенки. Какво не му се нравеше в гласа на мъжа? Модуляторът променяше гласът на жената, но защо ли й беше да се тревожи за такива неща?

— Имам вграден пожизнен монитор — каза Маккай.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — рече мъжът.

— До гуша ми дойде от всичко това — каза жената.

— Ако ме убиете, мониторът веднага ще започне да предава — каза Маккай. — Таприсиотите ще скенират цялата околност и ще идентифицират всички, които се намират близо до мен. Дори и да не могат да открият къде сте, ще знаят кои сте.

— Ау, направо тръпки ме побиха от страх — подигра го мъжът.

— Трябва да открием как е дошъл до тук — каза жената.

— Какво значение има това?

— Стига с тоя тъп въпрос!

— Да приемем, че Кейлбанът е нарушил договора.

— Или пък е намерила някаква вратичка в договора, за която ние не знаем.

— Ще я запушим тая вратичка!

— Не знам дали ще можем. Понякога се чудя доколко наистина се разбираме с нея. Какво са свързките?

— Абнет, защо си сложила този модулятор? — попита Маккай.

— Защо ме наричаш Абнет? — отвърна му тя с въпрос.

— Можеш да промениш гласа си, но не можеш да прикриеш нито извратената си същност, нито мръсишкия си начин на действие.

— Фани Мае ли те изпрати тук? — премина в настъпление тя.

— Доколкото чух, някой каза, че това е невъзможно — контролира я Маккай.

— Бре какъв си храбрец! — изсъска тя.

— Това ще му остане като утеха!

— Не мисля, че Кейлбанът може да е нарушил договора ни — каза жената. — Помниш ли защитната клауза? По-вероятно е да го е

изпратила тук, за да се отърве от него.

— Ами хайде тогава да се отървем от него.

— Не това имах пред вид!

— Много добре знаеш, че трябва да го направим!

— Ще го накараш да страда, а аз не мога да понеса това! —
изврещя жената.

— Тогава се махай и остави на мен да свърша тази работа.

— Не мога да понеса дори *мисълта*, че той ще страда! Не разбираш ли?

— Той няма да страда.

— Откъде си толкова сигурен?

Това със сигурност е Абнет, помисли си Маккай, като си спомни за терапията, на която я бяха подложили. Бяха ѝ настроили така мозъка, че да не може да понеса страданието на другите. *Но кой ли е другият?*

— Главата ужасно ме боли — каза Маккай. — Знаеш ли това, Абнет? Знаеш ли, че твоите хора направо ми изтръгнаха мозъка от главата?

— Не знаех, че си имал и мозък? — изсумтя мъжът.

— Трябва да го заведем при доктор — каза тя.

— Не говори глупости! — сряза я мъжът.

— Но нали го чу. Главата го боли.

— Млис, престани веднага!

— Защо спомена името ми? — изсъска тя.

— Какво значение има това? Той вече те беше познал.

— Ами ако избяга?

— Да избяга отгук?!?

— Но той дойде тук, нали?

— За което само можем да му благодарим!

— Той страда — каза тя.

— Той лъже!

— Не, страда. Мога да усетя това.

— И какво ще стане ако го заведем при доктор, Млис? — попита мъжът. — Какво ще стане, ако направим това и той избяга? Агентите на БюСаб понякога са доста изобретателни, нали знаеш това.

Тишина.

— Няма друг начин да се измъкнем — каза мъжът. — Фани Мае го изпрати при нас и ние трябва да го убием.

— Направо ще ме подлудиш! — изписка тя.

— Той няма да страда — каза мъжът.

Тишина.

— Обещавам ти — додаде той.

— Обещаваш?

— Нали ти казах, че обещавам?

— Тръгвам си — каза тя. — Не искам да знам какво ще стане с него. Не искам никога вече да споменавах името му, Чео. Разбра ли?

— Да, скъпа, разбрах.

— Сега си тръгвам — каза тя.

— Той ще ме накълца на ситни парченца — каза Маккай — и аз ще креция от болка през цялото време.

— Накарай го да млъкне! — изписка тя.

— Ела да си ходим, скъпа — каза мъжът. Обви с ръка раменете ѝ.
— Хайде да си вървим.

В отчаянието си Макай изкрещя:

— Абнет! Той ще ми причини непоносима болка. И ти знаеш това.

Тя започна да риде, докато мъжът я отвеждаше.

— Моля те... моля те... — хлипаше.

Плачът ѝ постепенно заглъхна в нощта.

Фурунео, помислиси Маккай, какво се туткаш. Накарай онзи Кейлбан да се размърда. Искам веднага да се махна оттук. Веднага!

Напъна с всички сили въжетата. Те се врязаха още по-силно в китките му. Колчетата не помръднаха изобщо.

— Хайде, моля те, Фани Мае! — прошепна Маккай. — Не си ме изпратила тук за да умра. Нали каза, че ме обичаш.

Точно, защото ми говориш, затова и не ти вярвам.

Казано от един Кейлбан

След няколко безрезултатни часа, посветени на въпроси, контравъпроси и безполезни отговори, Фурунео извика вътре един шурмовак да поеме дежурството в хидробола и излезе навън. По негова молба Фани Мае отвори един изход и го пусна да слезе на вулканичния шелф и да поеме глъдка свеж въздух. Навън бе доста студено, особено след неописуемата жега в хидробола. Вятърът бе утихнал с приближаването на нощта, нещо обичайно тук на Кордиалити. Вълните все още се разбиваха в предния пояс от скали и заливаха шелфа, но настъпваше времето на отлива и те губеха силата си.

Свързки, помисли си с горчивина Фурунео. Тя каза, че това не са никакви форми на свързване. Тогава какво са? Не си спомняше някога да се е чувствал толкова безсилен и това го дразнеше.

— Това, което се простира от едно до осем — беше казал Кейлбанът — това е свързка. Правилна ли е употребата на глагола съм?

— Ъ?

— Глагол за идентификация — каза Кейлбанът. — Непознат ли ти е този термин?

— Не, не! Какво искаше да кажеш с това от едно до осем?

— Рушаща свързките субстанция — каза Кейлбанът.

— Искаш да кажеш като разтворител?

— Преди разтворител.

— Какво общо, по дяволите, може да има *преди* с разтворителите?

— Вероятно по-вътрешен, отколкото разтворител — каза Кейлбанът.

— Това е лудост — поклати глава Фурунео.

После попита:

— Вътрешен?

— Освободен от свързки — каза Кейлбанът.

— Пак сме там, откъдето започнахме — изстена Фурунео. — Какво са свързките?

— Изходи, които не се съдържат и са помежду — каза Кейлбанът.

— Между какво? — извика Фурунео.

— Между едно и осем.

— Ооо, не!

— Също между едно и х — каза Кейлбанът.

Както и Маккай преди него, Фурунео зарови лице в дланите си.

— Какво има между едно и осем, освен две, три, четири, пет, шест и седем?

— Безкрайност — отвърна Кейлбанът. — Отворена система. Нищо съдържа всичко. Всичко съдържа нищо.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Фурунео.

— Аз не чета мисли — отвърна Кейлбанът.

— Мисля, че ти просто си играеш с нас — каза Фурунео. — Ето това мисля.

— Свързките принуждават — каза Кейлбанът. — Това разширява ли разбирането?

— Принуждават... принуда?

— Произволно движение — каза Кейлбанът.

— Произволно какво?

— Това, което остава стационарно. Когато всичко друго се движи — каза Кейлбанът. — Това е свързка. Понятието безкрайност се изпразва без свързка.

— Хоооохееее! — издиша Фурунео.

В тази точка от разговора, той поиска да излезе навън за кратка почивка.

Фурунео не можа да напредне и по въпроса защо Кейлбанът поддържа толкова висока температура в хидробола.

— Последствие от скоростта — отвърна Кейлбанът. Помолен да уточни, той го замени с: — Бързина на приближаването. — И накрая с: — Може би понятието генерация на движението е най-близко.

— Нещо като триене? — подсказа Фурунео.

— Вероятно, небалансирани взаимоотношения между измеренията е приблизително най-близко — беше отговорът.

Припомняйки си с раздражение тази размяна на безсмислени реплики, Фурунео духна в шепите си, за да ги стопли. Слънцето бе залязло. Леденият вятър смени посоката си и задуха откъм стръмния бряг към морето.

Или ще умра от измръзване, или ще се изпека, помисли си той. Къде, по дяволите беше Маккай?

В този момент Тулук се свърза с него чрез един от Таприсиотите в Бюрото. Фурунео тъкмо търсеше къде да се настани на завет зад хидробола, когато почувства припламването в малкия си мозък. Пусна долу крака си, който тъкмо беше вдигнал за да прескочи една локва. Стъпи право в ледената вода и изгуби всичките си възприятия. Съзнанието му изключи и се сля с разговора.

— Тук е Тулук от лабораторията — каза онзи. — Извинявам се за безпокойството и така нататък.

— Мисля, че току-що ме накара да стъпя в една локва с ледено студена вода — каза Фурунео.

— Е, тогава сега ще ти излея още една кофа студена вода. Трябва да накараш това приятелче Кейлбанът да прибере Маккай след шест часа, считано от преди четири часа и петдесет и една минути. Настрой си часовника.

— Стандартно часоброене?

— Разбира се, че стандартно!

— Къде е той?

— И той не знае. Там където го е изпратил Кейлбанът. Имаш ли някаква представа как го е направил?

— Използвал е свързките — отвърна Фурунео.

— Така ли? И какви са тия свързки?

— Когато открия, ти ще си първият, който ще научи.

— Звучи ми като някаква несъвместимост между времената, Фурунео.

— Може и така да е. Добре де, хайде дай ми възможност да си извадя крака от водата. Вероятно вече е замръзнал.

— Нагласи ли си точният час, когато трябва да върнеш Маккай?

— Да! И се надявам да не прати и него у дома.

— Това пък какво ще рече? — Фурунео му обясни. — Звучи доста смущаващо.

— Радвам се, че забеляза това. За момент си помислих, че не се отнасяш към проблема с нужната сериозност.

За Рийвите сериозното отношение и откровеността бяха почти толкова основни понятия, колкото и за Таприсиотите, но Тулук вече достатъчно дълго време бе работил сред хора, за да не може да разбере насмешката.

— Е, — каза той — всеки си е башка луд.

Това беше стара Рийвска поговорка, но на Фурунео тя му прозвуча толкова подобно на нещо, което бе казал Кейлбанът, че усети моментен прилив гняв, усилен от яростина. Почувства как личността му започна да се изплъзва от него. С огромно усилие си наложи да си възвърне душевното равновесие.

— Май за малко да се изтървеш, а? — попита Тулук.

— Ще бъдеш ли така добър да изчезнеш и да ме оставиш най-после да си извадя крака от локвата?

— Усещам, че си доста изморен — каза Тулук. — Добре е да си починеш малко.

— Ще почивам, когато имам време за това. Надявам се само, че няма да заспя в онзи парник. Ще се събудя напълно опечен за някоя канибалска трапеза.

— Понякога, вие човеците се изразявате по отвратителен начин — каза Рийвът. — Все пак по-добре е да останеш буден известно време. Маккай може да се нуждае от точност.

Той беше от хората, които предизвикват Смъртта.
Епитафия за Аличино Фурунео

На вън беше тъмно и мрачно. Още по-тъмни и мрачни бяха мислите ѝ.

Проклетият Чео, тоя садистичен глупак! Грешка беше да финансира хирургическата операция, която превърна Пан Спечито в аномален индивид със замразено его. Защо не беше останал същия, както когато се срещнаха за първи път? Тогава той бе толкова романтичен... толкова... толкова вълнуващ.

Въпреки всичко, той все още ѝ беше полезен. И не можеше да се отрече, че именно той бе този, който пръв прозря невероятните възможности, които се откриваха пред тях след откритието им. Това поне все още си беше вълнуващо.

Тя се отпусна върху меките кожи на кучекреслото си, едно от изключително редките, които бяха с вградени котешки инстинкти и бяха приучени да приспиват господарите си с мъркане. Нежните вибрации пронизаха плътта ѝ, прогонвайки раздразнението от всяка фибра на тялото ѝ. Толкова успокояващо.

Тя въздъхна.

Апартаментът ѝ заемаше най-високият етаж на кулата, която бяха издигнали в техния сигурен малък свят. Знаеха, че скривалището им е недостъпно и неоткриваемо за нито една форма на комуникация или закон, освен за възможностите на един единствен Кейлбан, на когото и без това му оставаше още съвсем малко живот.

Но как бе стигнал до тук Маккай? И какво искаше той да каже с това, че е провел разговор чрез Таприсиот?

Кучекреслото, чувствително към всяко нейно движение, спря да мърка веднага щом тя се надигна. Излъгала ли беше Фани Мае? Имаше ли някъде останал и друг Кейлбан, който можеше да открие това място?

Като приемем, че е доста трудно да се разбере какво точно иска да каже един Кейлбан, много вероятно бе да е така. Но все пак не можеше да има грешка в най-основното. Този свят беше непристъпна

стая, ключът за която се криеше в съзнанието на един единствен човек — мадам Млис Абнет.

Изправи се в кучекреслото.

Тя щеше да предизвика огромна вълна от смърт, за да направи това място сигурно за вечни времена. Един огромен смъртоносен оргазъм. Имаше само една врата и смъртта щеше да я затвори. Оцелелите, всички избрани лично от нея щяха да живеят вечно в щастие и охолство. Тук, отвъд всички... свързки...

Каквото и да представляваха свързките.

Тя стана и започна да се разхожда напред назад в тъмнината. Килимът, същество пригодно да ѝ доставя удоволствие, също като кучекреслото, се заизвива, отърквайки се ласкаво в краката ѝ.

Доволна усмивка се разля по лицето ѝ.

Въпреки усложненията и необходимостта да се наруши обичайният ритъм, те трябваше да намалят интервалите между бичуванията. Фани Мае трябваше да бъде тласната към окончателно разпадане колкото се може по-скоро. Да убиваш без да караш жертвите да страдат беше нещо, което Абнет бе способна да наблюдава с наслада.

Но трябваше да се бърза.

В хидробола полузаспалият Фурунео клюмаше, облегат на една от стените. Просъницата не му попречи мислено да напсува жегата вътре. Имплантираният в мъзъка му часовник показваше, че остава малко по-малко от час до времето, когато трябваше да се прибере Маккай. Фурунео се бе опитал да разясни разделението на часовете на Кейлбана, но тя упорито не можеше да го разбере.

— Продължителностите се разширяват и простират — бе казала тя. — Те се деформират и проникват с неопределени движения една между друга. Така времето остава непостоянно.

Непостоянно?

Вихровият цилиндър на пространствената врата се отвори точно зад огромният супник на Кейлбана. Лицето и голите рамене на Абнет се появиха в отвора.

Фурунео се отблъсна от стената и тръсна глава, за да се разсъни. Проклятие, каква жегга беше тук!

— Ти си Аличино Фурунео — каза Абнет. — Знаеш ли коя съм?

— Знам.

— Познах те веднага — каза тя. — Познавам по физиономии повечето от тъпите планетарни агенти на Бюрото. Това ми е от полза.

— Дошла си за да бичуваш гордия Кейлбан? — попита Фурунео. Посегна към холоскенера в джоба си и леко се придвижи напред, готов да се втурне към пространствената врата, както бе заповядал Маккай.

— Не ме карай да затворя вратата преди да сме обсъдили някои неща — каза тя.

Фурунео се поколеба. Той не беше Извънреден Саботьор, но и за да станеш планетарен агент се изискваше владението на изкуството да знаеш кога трябва да се подчиниш на заповедите на висшестоящ и кога не.

— Какво има да обсъждаме? — попита той.

— Твоето бъдеще — отвърна тя.

Фурунео се втренчи в очите ѝ. Тяхната празнота го ужаси. Тази жена определено не беше с всичкия си.

— Моето бъдеще ли? — попита.

— Това дали изобщо ще *имаш* някакво бъдеще — каза тя.

— Не ме заплашвай — отвърна той.

— Чео ми каза — рече тя — че за теб има място в нашите планове.

Без да може сам да си обясни причината, Фурунео разбра, че това е лъжа. Странно колко лесно се издава. Устните ѝ потрепнаха, когато признае името Чео.

— Кой е Чео? — попита той.

— Това не е важно в момента.

— И какви са вашите планове?

— Да оцелеем.

— Ама наистина ли! — ухили ѝ се Фурунео. — С нещо друго да ме изненадаш? — Зачуди се как ли ще реагира тя, ако извади холоскенера и започне да записва.

— Фани Мае ли изпрати Маккай да ме преследва? — попита тя.

Този въпрос явно бе важен за нея, забеляза Фурунео. Маккай сигурно ги е накарал здравата да се изпотят.

— Виждала ли си Маккай? — попита той.

— Отказвам да обсъждам Маккай — отвърна тя.

Това бе доста безсмислен отговор, помисли си Фурунео. Нали тъкмо тя намеси Маккай в разговора. Абнет присви устни, изучавайки

го.

— Женен ли си, Аличино Фурунео? — попита.

Той се намръщи. Устните ѝ бяха потрепнали отново. Тя със сигурност знаеше положението му. Ако за нея бе важно да го познава, дважд по-важно бе да знае силните и слабите му страни. Каква беше играта ѝ?

— Жена ми е мъртва — каза той.

— Колко тъжно — промърмори тя.

— Справям се някак — ядно отвърна той. — Човек не може да живее с миналото.

— Хм, точно тук може и да бързаш — каза тя.

— Какво целиш, Абнет?

— Я да видим, — каза тя — значи ти си на... шейсет и седем стандартни години, ако не се лъжа.

— Не се лъжеш и дяволски добре знаеш това.

— Грещиш — каза тя. — Ти изглеждаш дори по-млад. Предполагам, че си доста енергична личност и обичаш насладите на живота.

— Нима има някой, който да не ги обича? — попита той.

Ето какво било. Ще се опита да ме подкупи с нещо, помисли си той.

— Ние се наслаждаваме на живота само, когато имаме необходимите предпоставки за това — каза тя. — Колко странно е да видя човек като теб в това тъпо Бюро.

Самият Фурунео от време на време си мислеше приблизително същото, така че се зачуди кой ли ще е този Чео и какви ли ще са тайнствените им планове и възможностите, които те разкриват. Какво се опитваха да му предложат?

Известно време мълчаливо се изучаваха един друг. Преценяваха се, като двама противници, готови всеки момент да се хвърлят в надпревара.

Възможно ли бе тя да му предложи себе си, зачуди се Фурунео. Беше привлекателна жена: щедра уста, огромни зелени очи, приятно овално лице. Беше виждал нейни холоскици в цял ръст. Пластичните фризьори доста се бяха постарали над фигурата ѝ. Тя полагаше за тялото си най-добрите и скъпи грижи, които можеха да се купят с пари.

Но дали щеше да му предложи себе си? Трудно му беше да повярва. Мотивите и залогът не се връзваха.

— От какво се страхуваш? — попита той.

Това бе добро, като начало на атака, но тя му отговори без да се замисли.

— От страданието — отвърна със странна искрена нотка в гласа.

Фурунео се опита да преглътне, но гърлото му бе пресъхнало. Не че се беше обрекъл на безбрачие след смъртта на Мада, но това тяхното беше много особен брак. Връзката им не можеше да се определи с думи. Ако имаше във вселената нещо, което завинаги остава стабилно, *свързано*, това бе именно тяхната любов. Трябваше само да затвори очи и усети присъствието ѝ до себе си. Нищо не можеше да я замени и Абнет сигурно знаеше това. Тя не можеше да му предложи нищо друго, което и той сам да не може да си вземе.

Или пък можеше?

— Фани Мае, — каза Абнет — готова ли си да изпълниш молбата ми?

— Свързките достъпни — отвърна Кейлбана.

— Свързките! — избухна Фурунео. — Какво са свързките?

— И аз самата не знам — каза Абнет — но, очевидно, мога да ги използвам и без да знам какво са.

— Какво си намислила? — настоя Фурунео. Изведнъж усети да го побиват студени тръпки, въпреки огромната жега.

— Фани Мае, покажи му — рече Абнет.

Вихровият цилиндър на пространствената врата рязко се разтвори, после се затвори, завъртя се и затрепка. Изведнъж Абнет изчезна от него. Вратата се отвори отново, разкривайки гледката на окъпан в слънчеви лъчи бряг, нежната огледална повърхност на океан и яхта закотвена край плажна ивица от златист пясък. Палубната тента бе свалена. Млада жена лежеше по очи върху люлеещия се хамак и дремеше. Тялото ѝ пиеше лъчите, изливащи се от слънчевия филтър.

Фурунео се вкамени от изумление. Младата жена повдигна глава, огледа морето и отново я отпусна.

Чу гласът на Абнет точно над главата си. Явно беше отворила още една пространствена врата, но той не можеше да откъсне очи от до болка познатата сцена.

— Позна ли я? — попита Абнет.

— Мада — прошепна той.

— Точно така.

— О, Боже мой — прошепна той. — Кога си скенирала това?

— Това е твоята любима, нали? — попита Абнет.

— Това е... нашият меден месец — продължи да шепти той. —

Дори си спомням точната дата. С приятели отидохме да поплуваме, но тя не искаше и остана на яхтата.

— Откъде си сигурен, че това е същият ден?

— Фламбуковото дърво в края на плажа цъфна през същия ден, а аз пропуснах да видя това. Виждаш ли ей там, прилича на разтворен чадър?

— А, да. Следователно не се съмняваш в автентичността на тази сцена?

— Значи ти си пратила съгледвачите си да ни шпионират още тогава? — изхриптя той.

— Нямам никакви съгледвачи. Ние с теб шпионираме в момента. Това става сега.

— Невъзможно! Това беше преди почти четирисет години!

— Говори по-тихо, иначе тя ще те чуе.

— Как може да ме чуе? Тя е мъртва повече от...

— Казвам ти, че всичко, което виждаш става сега! Фани Мае?

— В личност на Фурунео понятието „сега“ съдържа необходимите свръзки — каза Кейлбана. — Сегашността на сцената е върна.

Фурунео поклати глава недоверчиво.

— Можем да я вземем от яхтата и да отведем и двама ви в място, където Бюрото никога няма да може да ви открие — каза Абнет. — Какво ще кажеш за това Фурунео?

Фурунео изтри сълзите от очите си. Усещаше мирисът на море, примесен с острият натрапчив аромат на разцъфтелия фламбук. И все пак, това трябваше да е запис. Не можеше да не е запис.

— Ако това наистина се случва сега, защо тя не може да ни види? — попита той.

— По мое нареждане Фани Мае ни скрива от погледа ѝ. Звучите, обаче, не могат да се прикрият. Говори по-тихо.

— Лъжеш! — изсъска той.

Като че дочула думите им, младата жена се отърколи по гръб, надигна се в хамака и се загледа към фламбуковото дърво. Очевидно се наслаждаваше на красивата гледка. Започна да си тананика една песничка, която Фурунео знаеше много добре.

— Знаеш, че не лъжа, Фурунео — каза Абнет. — Това е нашата тайна. Това е, което открихме за Кейлбаните.

— Но... как е възможно...

— При наличието на необходимите свързки, каквото и да са те, дори миналото е достъпно за нас. Единствено Фани Мае остана от всичките Кейлбани, за да ни свързва с миналото. Нито Таприсиотите, нито Бюрото, нищо не може да ни стигне там. Можем да отидем там и да бъдем свободни завинаги.

— Това е някакъв номер! — каза той.

— Сам можеш да се убедиш, че не е. Помириши цветята, морето.

— Но защо... какво искаш от мен?

— Само една малка услуга, Фурунео.

— Каква?

— Страхуваме се, че някой може случайно да се натъкне на нашата тайна преди да сме напълно готови. Ако, обаче, някой, на когото Бюрото има доверие, стои тук и праща рапортите си... лъжливите си рапорти...

— Какви лъжливи рапорти?

— Ами, например, че няма повече бичувания, че Фани Мае е добре, че...

— И защо трябва да направя това?

— Когато Фани Мае стигне до своето... окончателно разпадане, ние вече ще сме далеч, скрити на сигурно място. А с нас и ти заедно с твоята любима. Вярно ли е това, Фани Мае?

— В становището има истинна същност — каза Кейлбанът.

Фурунео не откъсваше очи от пространствената врата.

Мада!

Тя беше толкова близо! Бе спряла да си тананика и мажеше тялото си с предпазващ от изгаряне крем. Ако Кейлбанът придвижеше вратата малко по-близо, той можеше да протегне ръка и да докосне любимата си.

Буца заседна на гърлото на Фурунео. Сърцето му се сви. Миналото!

— Аз... там долу някъде ли съм? — попита той.

— Да — отвърна Абнет.

— И ще се върна на яхтата?

— Ако тогава наистина си направил това — да.

— И какво ще заваря там?

— Годеницата ти ще е изчезнала.

— Но...

— Всички ще помислят, че някое животно от морето или от джунглата я е убило. Може да е скочила да плува и...

— Тя живя още трийсет и една години след този ден — прошепна той.

— И ти можеш да преживееш тези трийсет и една години отново.

— Аз... но, аз няма да съм същият. Тя ще...

— Тя ще те познае.

Щеше ли наистина, замисли се той. Може би да. Да, тя щеше да го познае. Може би дори щеше да разбере причините за това негово решение. Но той знаеше, че тя няма да му прости никога. Не и Мада.

— С подходящите грижи, тя може и да не умре след трийсет и една години — каза Абнет. Фурунео кимна, но този жест бе предназначен единствено за него самия.

Тя нямаше да му прости, както нямаше да му прости и младежът, който щеше да се върне на празната яхта. А този младеж беше още жив. *Няма да мога да си го простя, помисли си той. Младежът, който бях, никога няма да ни прости за всичките тези изгубени прекрасни години.*

— Ако се притесняваш, — каза Абнет — че ще промениш с нещо вселената или хода на историята или всякакви такива глупости, просто го забрави. Фани Мае ми каза, че няма нищо подобно. Променяш само една отделна ситуация, нищо повече. Новото положение продължава да си върви сякаш нищо не е било, а всичко друго си остава същото.

— Разбирам.

— Съгласен ли си да сключим сделката? — попита Абнет.

— Какво?

— Да накарам ли Фани Мае да я прибере за теб?

— Не си прави труда — отвърна той. — Не мога да се съглася с такова нещо.

— Шегуваш се!

Той вдигна глава, за да я погледне. Тя бе отворила една съвсем малка пространствена врата точно над главата му. Само очите, носа и устата ѝ се виждаха през отвора.

— Не, не се шегувам.

За момент се мярна част от ръката ѝ, когато тя я вдигна за да посочи към другата врата.

— Погледни там, виж от какво се отказваш. Погледни, казвам ти! Можеш ли напълно искрено да кажеш, че не искаш това да се повтори?

Той се извърна.

Мада бе легнала обратно в хамака, заровила лице във възглавницата. Фурунео си спомни, че щеше да я намери така, когато се върнеше от плуването.

— Ти не ми предлагаш нищо — каза той.

— Не е вярно! Всичко, което ти предлагам е истина!

— Ти си една глупачка — каза той — щом не можеш да разбереш разликата между това, което имахме с Мада и това, което ми предлагаш ти. Просто те съжалявам, като...

Нещо със страшна сила се впи в гърлото му и го задави. Ръцете му се размахаха във въздуха, докато нещо силно го притегли нагоре... нагоре... Почувства, че главата му навлиза във вихровия цилиндър на пространствената врата. Когато вратът му стигна до рамката, люкът рязко се затвори. Тялото на Фурунео падна обратно в хидробола.

Езикът на тялото и танцът на хормоните са първични форми на общуване.

„Културната изостаналост“, непубликуван труд от Йори Х. Маккай

— Тъпа глупачка! — изрева Чео. — Ти си абсолютна, тъпа, задръстена глупачка! Ако не бях се върнал, когато...

— Ти го уби! — изписка тя и заотстъпва назад от окървавената глава на пода на стаята. — Ти... ти го уби! Точно когато почти бях...

— Почти беше съсипала всичко — изръмжа Чео и завря насеченото си от белези лице в нейното. — Чудя се какво ли използвате вместо мозък, вие, хората!

— Но, той...

— Той беше готов да извика помагачите си и да им разкаже всичко, което ти му изпя!

— Не позволявам да ми говориш по този начин!

— Когато става въпрос да залагаш моята собствена глава на дръвника, ще ти говоря както си искам.

— Ти го накара да страда! — обвини го тя.

— Той не усети нищо от това, което направих. Ти си тази, която го нагара да страда.

— Как можеш да кажеш такова нещо? — Тя се отдръпна назад от Пан Спечито. Пресилените хуманоидни черти предаваха зловец израз на лицето му.

— Непрекъснато ми цивриш за това как не можеш да понасяш чуждото страдание — изгрухтя той — но истината е, че ти всъщност обичаш страданието. Причиняваш го навсякъде около себе си. Ти много добре знаеше, че Фурунео няма да приеме глупавото ти предложение, но нарочно искаше да го измъчваш. Искаше да го заболи за това, което е изгубил. Нима това не е страдание?

— Виж, Чео, ако ти...

— Той страдаше непрекъснато до момента, в който не сложих точка на болката му — Каза Пан Спечито. — И ти *знаеш* това!

— Престани! — изписка тя. — Не е вярно! Не е истина!

— О, вярно е и ти го знаеше през цялото време.

Тя се втурна към него и заудря гърдите му с юмруци.

— Лъжеш! Лъжеш! Лъжеш!

Той изви китките ѝ и я принуди да падне на колене. Тя сведе глава. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Лъжеш, лъжеш, лъжеш — не преставаше да хлипа.

Той ѝ заговори с по-мек, разумен тон.

— Млис, чуй ме. Няма начин да разберем, колко време още остава на Кейлбана. Бъди разумна. Имаме ограничен брой, точно фиксирани възможности да използваме S-системата и трябва да се възползваме пълноценно от тях. Ти вече пропиля една от тях. Не можем да си позволим такова разточителство, Млис.

Очите ѝ продължаваха да са приковани към пода. Отказваше да го погледне.

— Знаеш, че не обичам да бъда груб с теб, Млис, — каза той — но, както и ти самата си казвала много пъти, аз преценявам по-добре нещата. Трябва на всяка цена да предпазим нашата сигурност.

Тя кимна без да го погледне.

— Хайде сега да отидем при другите — каза той. — Плоти е измислил нова забавна игра.

— Само още нещо — каза тя.

— Да?

— Нека да запазим Маккай. Той ще бъде едно интересно допълнение към...

— Не.

— С какво може да ни навреди? Той дори може да се окаже полезен. Когато любимото му Бюро вече го няма и няма кой да...

— Не! Освен това, вероятно вече е твърде късно. Преди малко изпратих Паленкито с... е, разбираш, нали?

Той пусна ръцете ѝ.

Абнет се изправи на крака. Ноздрите ѝ потреперваха. Погледна го с присвити очи и леко наклонена на една страна глава. Изведнъж десният ѝ крак се стрелна нагоре и петата ѝ се заби в брадичката на Чео.

Той политна назад. Опипа драскотината с ръка. Въпреки болката му стана забабно.

— Видя ли, — каза той — ти *наистина* обичаш да причиняваш болка.

Тогава тя се хвърли на врата му, целуваше го, извиняваше се. Така и не слязоха да видят новата игра на Плоти.

Лесно е да обещаеш неща, които не можеш да изпълниш. Трудното е да задържиш вниманието върху това, което си обещал, а не върху това дали то може или не да бъде изпълнено.

Из Наръчник на БюСаб

В момента, в който мониторът на Фурунео сигнализира за смъртта му, Таприсиотите незабавно започнаха да скенират района около хидробола. Откриха само Кейлбана и четирима щурмоваци, които кръжаха наоколо с въздухопланите си. Разсъждения относно действията, причините и последствията им, не се включваха в задълженията на Таприсиотите. Те просто докладваха за смъртта, за мястото на настъпването ѝ и за наличността на разумни в обсега на скенерите им.

В резултат на това четиримата щурмоваци бяха прибрани за неколкодневен подробен разпит. Кейлбанът, обаче, не можеха да го приберат. Трябваше да се свика заседание на целият управителен съвет на Бюрото, преди да решат какви действия да предприемат спрямо него. Смъртта на Фурунео бе настъпила при доста загадъчни обстоятелства. Главата му липсваше, а от Кейлбана не можаха да получат разбираем отговор за това което се е случило.

Звънецът за започване на заседанието събуди задрямалия Тулук и той забърза към заседателната зала. Когато влизаше, Сайкър тъкмо удряше по масата със средното си, бойното, пипало. Твърде необичаен жест за един Лаклак, издаващ силното му вълнение.

— Няма да предприемаме нищо преди да сме се свързали с Маккай! — каза Сайкър. — Положението е изключително деликатно!

Тулук зае мястото си край масата, облегна се на поставката, специално предназначена за неговият вид и кротко каза:

— Още ли не сте се свързали с Маккай? Фурунео трябваше да заповяда на Кейлбана да...

Успя да стигне до тук. От всички страни го заляха с лавина от обяснения и информация.

— Къде е тялото на Фурунео? — попита Тулук след малко.

— Щурмоваците в момента го внасят в лабораторията.

— Уведомихте ли полицията?

— Разбира се.

— Нещо за липсващата глава?

— От нея няма и следа.

— Най-вероятно да е резултат от затварянето на пространствена врата — каза Тулук. — Полицията ли ще поеме разследването?

— Няма да позволим това. Убит е наш служител.

Тулук кимна.

— Тогава съм съгласен със Сайкър. Няма да предприемаме нищо преди да се свържем с Маккай. Този случай бе възложен на него, когато още не знаехме колко заплетени ще станат нещата. Все още той е главният.

— Не трябва ли да преразгледаме това решение? — попита някой от другия край на масата.

Тулук поклати глава.

— Не му е сега времето — рече той. — Всяко нещо по реда си. Фурунео е мъртъв, а той трабваше да е поръчал връщането на Маккай преди известно време.

Билдун, Пан Спечи шефът на Бюрото досега бе слушал внимателно размяната на реплики. Той носеше егото на петоличностната група себеподобни вече седемнайсет години — доста по-дълго от обичайното време за вида си. Въпреки, че самата мисъл за това го отблъскваше по причини, които другите видове никога нямаше да могат да разберат, той знаеше, че съвсем скоро трябва да предаде егото на най-младият член на инкубатора си. Предаването на егото можеше да настъпи и по-рано, ако не бяха задълженията му като командващ Бюрото. Това е високата цена, която плащаме в служба на светът на разумните, помисли си той.

Генетично оформеният хуманоиден външен вид, който той и подобните му възприемаха, целеше да успокои другите хуманоиди и да разсее неприятното отблъскващо усещане, което изпитваха при вида на грозноватите, противни истински форми на едно Пан Спечи. Скоро, обаче, щеше да настъпи времето, когато Билдун нямаше да може да прикрива биологичната си същност и да избегне неприятната гледка, която щеше да представлява за тях. Приятелите му в Бюрото, а и в другите организации на федерацията щяха да станат свидетели на

началният стадий на инкубаторната трансформация — изцъклянето на очите, провисването на устните...

Наложи си да не мисли за това. Сега се нуждаеше от пълна мобилизация на силите си.

Почувства, че егото вече започва да се отделя от него, а това беше крайно мъчително усещане за едно Пан Спечи. Но мрачните перспективи, които заплашваха цялата разумна вселена, изискваха да пожертва собствените си страхове. Не трябваше да допуснат Кейлбанът да умре. Докато не се убедеше напълно, че Кейлбанът ще оцелее, той щеше да се вкопчи във всяка възможност за отсрочка, предоставена му от живота, щеше да понесе всички страдания, щеше да преживее хиляди пъти смъртта на егото си в своите кошмари, но нямаше право да се оттегли. Не и когато една ужасна смърт бе надвиснала над всички им.

Забеляза, че Сайкър го наблюдава. В погледа му се четеше неизказан въпрос.

Билдун изрече само две думи:

— Доведете Таприсиот.

Някой близо до вратата се втурна да изпълни нареждането.

— Кой последен е бил в контакт с Маккай? — попита Билдун.

— Мисля, че аз — отговори Тулук.

— Тогава за теб ще е най-лесно — каза Билдун. — Действай.

Тулук присви лицевия си процеп в знак на съгласие.

Въведоха един Таприсиот и му помогнаха да се качи на масата. Той набързо успя да се оплаче, че се отнасят твърде невнимателно към речевите му израстъци, че настройката на средата не е подходяща и че не са му дали достатъчно време да подготви енергийните си полета.

Едва когато Билдун се позова на клаузата за спешни случаи от специалният договор на Бюрото, Таприсиотът се съгласи да действа. Намести се пред Тулук и каза:

— Дата, време и място.

Тулук му даде местните координати.

— Затвори лице — заповяда Таприсиотът.

Тулук се подчини.

— Мисли за контакта — изписука Таприсиотът.

Тулук си представи Маккай.

Мина известно време, но контактът все не се осъществяваше. Тулук отвори лицевия си процеп и го погледна.

— Затвори лице! — заповяда Таприсиота.

Тулук се подчини.

— Нещо не е наред ли? — попита Билдун.

— Пази тишина — каза Таприсиота. — Пречиш на настройката на подготвителната среда. — Речевите му израстъци се загърчиха. — Пъча, пъча — каза. — Контактът ще започне, когато Кейлбанът разреши.

— Контактът се осъществява чрез Кейлбан? — осмели се да попита Билдун.

— Контактът по друг начин е невъзможен — отвърна Таприсиотът. — Маккай е изолиран в свързките на друго същество.

— Не ме интересува как ще го направиш, само се свържи с него! — заповяда Билдун.

Внезапно Тулук потръпна и започна да се унася в налудничавия транс.

— Маккай? — каза той. — Тук е Тулук.

Другите около масата едва разбираха думите му, неясни от конвулсиите на трансa.

Опитвайки се да говори колкото се може по-спокойно, Маккай каза:

— Маккай ще бъде тук не повече от още трийсетина секунди, освен ако не се свържете с Фурунео и му кажете да накара онзи Кейлбан да ме измъкне незабавно.

— Какво не е наред? — попита Тулук.

— Целият съм овързан с въжета и едно Паленки идва насам за да ме убие. Виждам го на фона на пламъците. Носи нещо, което подзрително много ми прилича на брадва. Ще ме насече на парчета. Нали знаете как...

— Не мога да се свържа с Фурунео. Той е...

— Тогава се свържи с Кейлбана!

— Знаеш, че не можем да се свържем с Кейлбан!

— Направи го, бе, глупак!

Подчинявайки се на заповедта и защото подозираше, че Маккай може и да е прав щом толкова настоява, Тулук прекъсна контакта и поиска новият разговор от Таприсиота. Това бе противно на всякаква

логика. Таприсиотите винаги са казвали, че не могат да осъществят контакт между Кейлбани и разумни.

Наблюдателите в залата видяха как последните конвулсии на транс утихват, подновиха се за кратко после замряха съвсем. Билдун понечи да попита нещо Тулук, но се поколеба. Цилиндричното тяло на Рийва беше някак странно... застинало.

— Чудя се защо Тапито каза, че трябва да се свърже чрез Кейлбана? — прошепна Сайкър. Билдун поклати глава.

— Знаете ли, — каза един Читър, седнал до Тулук — мога да се закълна, че го чух да заповядва на Таприсиота да се свърже с Кейлбана.

— Глупости — каза Сайкър.

— Не мога да разбера — продължи Читърът — как може Маккай да отиде някъде и да не знае къде е?

— Тулук излезе ли от транс или още не е? — В гласът на Сайкър се прокрадваха нотки на страх. — Като че ли е изгубил егото си.

Всички разумни около масата замръзнаха в напрегнато мълчание. Всички знаеха какво иска да каже Сайкър. Нима Рийвът бе попаднал в капана на пространствените разговори? Дали наистина се беше изгубил в необятните дебри, от които личността никога не се завръща?

— СЕГА! — изрева някой.

Събраните около масата рязко се дръпнаха назад в мига, в който Маккай се изсипа от нищото, наред облак от прахоляк и мръсотия. Просна се по гръб върху масата, точно срещу Билдун, който подскочи в стола си. Китките на Маккай кървяха, очите му бяха изцъклени, а рижата му коса стърчеше налудничаво във всички посоки.

— Сега — прошепна Маккай. Обърна се на една страна, видя Билдун и, сякаш това обясняваше всичко, каза: — Бладвата се спускаше.

— Каква бладва? — пожела да узнае Билдун, намествайки се неспокойно в стола си.

— Тази, която Паленкито целеше към главата ми.

— Тази, която... КАКВО?

Маккай се надигна и седна с кръстосани крака. Започна да масажира китките на ръцете си, охлузени и разкървавени от въжетата.

После повтори същата процедура с глезените си. В тази поза приличаше на някое от тайнствените жабешки божества на Гоакините.

— Обясни какво става тук, Маккай, — заповяда му Билдун.

— Ами аз... въз, е, за една бройка да ме изгървете. Секунда забавяне щеше да бъде фатална — каза Маккай. — Защо Фурунео се забави толкова? Беше му казано след шест часа, не повече. Нали така? — Той погледна към Тулук, който продължаваше да мълчи, безжизнен като парче оловна тръба, облеgnато на подпорката за Рийви.

— Фурунео е мъртъв — каза Билдун.

— О, по дяволите — тихо каза Маккай. — Как е станало?

Билдун му разказа накратко. После попита:

— А ти къде беше? И какво беше това за Паленкито и брадвата?

Както си седеше на масата, Маккай направи един стегнат доклад на събитията. Звучеше така, като че ли говори за трето лице, не за себе си.

— Нямам никаква представа къде бях — завърши той.

— Значи те щяха да те... наскат? — попита Билдун.

— Брадвата вече се спускаше — отвърна Маккай. — Беше стигнала до тук. — Той постави длан на около шест сантиметра пред носа си.

Сайкър прочисти гърлото си.

— Нещо не е наред с Тулук — каза той.

Всички погледи се насочиха към Рийва. Тулук оставаше в същата поза, облеgnат на подпорката. Тялото му беше тук, но той самият отсъстваше.

— Той... изгубихме ли го? — изхриптя Билдун и извърна очи. Ако Тулук не успееше да се *върне*... Колко приличаше това на загубата на его при Пан Спечите!

— Я, някой там да раздрусат тоя Таприсиот — заповяда Маккай.

— Само си губим времето. — Гласът принадлежеше на човек от Правния отдел. — Те никога не отговарят на въпроси за... нали знаете. — Погледна неспокойно към Билдун, но той продължаваше да гледа встрани.

— Тулук се свърза с Кейлбана — спомни си Маккай. — Аз му казах да го направи... Това бе единственият начин да ме измъкнете след смъртта на Фурунео. — Изправи се на крака върху масата, стигна до другия ѝ край и се надвеси над Таприсиота.

— Ей, ти! — извика. — Таприсиот!

Мълчание.

Маккай побутна с пръст едно от пипалцата с речеви израстъци. Те се заудряха едно в друго и затракаха като кречетало, но никакъв разбираем звук не се чу.

— Не трябва да ги пипаш — каза някой.

— Докарайте друг Таприсиот — разпореди се Маккай.

Някой се втурна навън, за да изпълни нареждането.

Маккай изтри потта от челото си. Необходимо му беше огромно усилие на волята, за да не се разтрепери. Когато видя брадвата на Паленкито да се спуска, беше казал сбогом на вселената. Окончателно и безвъзвратно сбогом. Все още имаше чувството, че всъщност не се е върнал, че седи някъде отстрани и наблюдава гротескните движения на някакво друго същество, което носеше собственото му тяло, но все пак бе чуждо и непознато. Стаята, думите, които чуваше, действията, на които беше свидетел, всичко това му приличаше на сцена от някаква безсмислена налудничавя пиеса. В момента, в който се бе примирил със собствената си смърт, ясно бе осъзнал, че на света има още неизброимо количество неща, които иска да преживее. Тази стая и задълженията му на агент от БюСаб, обаче, не бяха сред тях. Причудливата реалност се удави в егоистичните му спомени. И все пак, собственото му тренирано тяло продължаваше механично да реагира и изпълнява заложените в него програмни действия. Това беше силата на добрата подготовка.

В стаята бе изтикан втори Таприсиот, който хленчеше и се оплакваше непрекъснато. Качиха го на масата без да се съобразяват с непрестанните му протести.

— Нали си имате вече Таприсиот? Защо ме безпокоите?

Билдун се извърна обратно към масата, но не каза нищо. Мълчаливо наблюдаваше сцената. Мислеше за друго. Никой досега не се беше отскубвал от капана на междузвездното пространство.

Маккай се обърна към новия Таприсиот.

— Можеш ли да се свържеш с другия Таприсиот? — попита той.

— Пъча, пъча... — започна Таприсиота.

— Напълно съм искрен! — изкрещя му Маккай.

— Ахсида дей-дей — изписка вторият Таприсиот.

— Ще накарам да те направят на трески, ако веднага не си размърдаш израстъците — изръмжа Маккай. — Можеш ли да осъществиш контакта?

— С кого искаш да те свържа? — попита Таприсиота.

— Не мене, бе, пън със пън такъв! — изкрещя Маккай. — Тях! — посочи той към Тулук и първия Таприсиот.

— Те са залепнали за Кейлбан — отвърна Таприсиотът. — С кого искаш да те свържа?

— Как така *залепнали*? — настоя Маккай.

— Оплетени са с Кейлбана — каза Таприсиотът.

— Можеш ли да се свържеш с някой от двамата? — попита Маккай.

— Скоро ще се измъкнат, тогава ще се свържа — каза Таприсиотът.

— Гледайте! — извика Сайкър. Маккай рязко се извърна. Лицевият отвор на Тулук потрепна. Речевите му израстъци се разгънаха, после се прибраха. Маккай затаи дъх. Лицевият отвор на Тулук се отвори широко.

— Невероятно красиво — каза той.

— Тулук? — повика го Маккай.

Отворът се разшири. Очните тръбички се показаха.

— Да? — След малко: — О, Маккай! Значи успя.

— Да те свържа ли сега? — попита вторият Таприсиот.

— Махнете го оттук — нареди Маккай.

С пискливи протести от рода на „щом не ви трябва, защо ме безпокоите“ Таприсиотът бе изнесен от стаята.

— Какво ти се случи, Тулук? — попита Маккай.

— Трудно е да се обясни — отговори Рийвът.

— Опитай.

— Средата — каза Тулук. — Точките на свързване при повикването се подреждат в пространството в права линия. Нещо като пресечните точки от орбитите на две планети. При това свързване обаче, имаше нещо много особено. Като че ли тази линия пресичаше някаква звездна маса. Това е всъщност контакта с Кейлбана... Ммм, не мога да намеря подходящите думи.

— Ти *самият разбра ли* какво стана с теб?

— Поне така мисля. Знаше ли, досега не бях осъзнавал къде живея.

Маккай се втренчи учудено в него.

— Какво?

— Нещо не е наред тук — каза Тулук. — А, да — Фурунео.

— Спомена нещо за това къде си живял — подсети го Маккай.

— Да, пространствената среда, която заемам — каза Тулук. — Живея на място, населено с много... въъ, еднозначни... да, еднозначни жители.

— Какви ги дрънкаш? — попита Маккай.

— Всъщност, аз бях в контакт с Кейлбана по време на разговора си с теб — каза Тулук. — Много странно усещане, Маккай. Все едно, че нашият разговор преминаваше през една малка дупка в огромна черна завеса. И тази дупка беше Кейлбана.

— Така че, ти си бил в контакт с Кейлбана — подсказа му Маккай.

— О, да. Наистина бях. — Речевите му израстъци се раздвижиха, по начин, който изразяваше силно емоционално вълнение. — Видях ги! Точно така. Видях... въъ, много мрежи от паралелни нишки. Разбира се, не ги видях в истинския смисъл на думата. Усетих ги чрез окото.

— Окото? Какво око?

— Дупката — поясни Тулук. — Тя е окото. Тя е и наше око.

— Разбираш ли нещо от това, Маккай? — попита Билдун.

— Имам чувството, че той говори като Кейлбан — вдигна рамене Маккай. — Вероятно е заразен. Или оплетен?

— Струва ми се, — каза Билдун — че само някой освидетелстван луд може да проведе разбираем разговор с Кейлбан.

Маккай изтри потта от горната си устна. Имаше усещането, че *почти* разбира това, което му казва Тулук. Смисълът се въртеше някъде точно на границите на съзнанието му, но все се изплъзваше.

— Тулук, — каза Билдун. — Опитай се да ни обясниш какво се случи с теб. Не можем да те разберем.

— Опитвам се.

— Продължавай — каза Маккай.

— Ти си установил контакт с Кейлбана — рече Билдун. — Как стана това? Казаха ни, че това е невъзможно.

— Стана така, отчасти защото Кейлбанът като че ли присъстваше, или по-точно поддържаше моя контакт с Маккай — отвърна Тулук. — После... Маккай ми заповяда да се свържа с Кейлбана. Кейлбанът вероятно е чул това, или е разбрал по някакъв начин.

Тулук затвори очи и като че ли се отнесе.

— Продължавай — каза Билдун.

— Аз... то беше... — Тулук поклати глава, отвори очи и обходи с умоляващ поглед присъстващите. Отвсякъде се сблъска с любопитни пронизващи погледи. — Представете си две паяжини — каза той. — Естествено създадени, произволно избрани паяжини, не такива, които могат да се създадат по изкуствен път. Представете си, че тези паяжини трябва да... да влязат в контакт една с друга... ммм, трябва да се уеднаквят... да се припокриват... да се застъпят.

— Нещо като челюстна *заханка*? — попита Маккай.

— Може би. Както и да е, именно това необходимо застъпване, този *калъп*, необходим, за да се осъществи контакта се определя от подходящите свързки.

Маккай изсумтя.

— Какво, по дяволите, представляват свързките?

— Мога ли да си вървя вече? — намеси се Таприсиота.

— Върви по дяволите! — изкрещя Маккай. — Някой да го махне оттук веднага!

Таприсиотът набързо бе изтикан навън.

— Тулук, какво представляват свързките? — повтори Маккай.

— Това важно ли е? — попита Билдун.

— Повярвайте ми наистина е важно — отвърна Маккай. — Оставете го да отговори. Слушам те, Тулук?

— Мммм, — започна Тулук. — Разбира се, знаете, че всеки изкуствено създаден продукт може да бъде доведен до такова съвършенство, че да стане абсолютно неразличим от оригиналното творение на природата, което копира.

— Какво общо има това със свързките?

— И точно тук, когато оригинала и изкуствения продукт станат абсолютно неразличими, единственото нещо, по което се отличават е свързката — обясни Тулук.

— А? — зяпна Маккай.

— Погледни ме — каза Тулук.

— Това и правя, по дяволите!

— Представи си, че вземеш една вана с хранителен разтвор и направиш едно точно мое копие от плът и кръв — каза Тулук.

— Точно копие от плът...

— Можеш да го направиш, нали? — настоя Тулук.

— Разбира се, но защо?

— Просто си го представи. Не питай. Едно абсолютно точно копие, до последната клетка с генетична информация. Това тяло ще бъде пропито с моите мисли, моите спомени, моите реакции... до най малката подробност. Ако му зададеш въпрос, който би задал на мен, то ще ти отговори точно както бих ти отговорил аз. Дори себеподобните ми няма да могат да ни различат.

— Е, и?

— Ще има ли някаква разлика между нас? — попита Тулук.

— Но нали току-що каза, че...

— Ще има една разлика, нали така?

— Времевият фактор, вре...

— Не, нещо много по-важно — каза Тулук. — Двойникът ще *знае*, че е просто едно копие. Сега да видим например онова кучекресло, в което седи сър Билдун. Тук нещата вече стоят по-различно, нали?

— Как така?

— То е не-мислещо животно — отвърна Тулук.

Маккай се втрени в кучекреслото, за което говореше Тулук. То беше продукт на генетична обработка, генно инженерство и изкуствен подбор. Но то все пак имаше наследствена връзка с прародителите си — животинските видове — макар и доста далечна.

— Какво яде това кучекресло? — попита Тулук.

— Пригодената за него храна, какво друго? — Маккай се обърна обратно към Рийва и впи поглед в него.

— Но нито кучекреслото, нито храната му са същите, като на неговите праотци — каза Тулук. — Изкуствената храна е просто фабрична преработка на протеини. Кучекреслото е само парче плът, което реагира на определени дразнения, за да изпълни определени функции.

— Естествено! Нали точно за това е... направено. — Очите на Маккай се разшириха. Той започна да разбира това, което се опитваше да му обясни Тулук.

— Разликите, различията, ето това са свързките — каза Тулук.

— Маккай, разбираш ли нещо от тези празни приказки? — попита Билдун.

Маккай се опита да преглътне, но гърлото му бе пресъхнало.

— И Кейлбанът възприема само тези... тънки разлики? — попита той.

— И нищо друго — каза Тулук.

— Тогава той не може да ни възприеме като... пространствени форми и измерения...

— Дори и като съществуващи в определен отрязък от времето, по начина, по който ние възприемаме времето — каза Тулук. — Верятно за него сме като като водни пръски от падаща вълна. По скоро вълна, застинала в момента на падане. Времето за Кейлбаните не е нещо, което се изцежда по начина, по който ние изцеждаме пастата за зъби от тубичката. То е по-скоро нещо като права линия, която нашите рецепторни възприятия пресичат.

— Хуууухххх — издиша шумно Маккай.

— Не виждам с какво това ни помага на нас — каза Билдун. — Нашата най-важна задача е да открием Абнет. Маккай, имаш ли някаква представа къде те изпрати Кейлбана?

— Видях съзвездията над мен — отвърна Маккай. — Преди да тръгна ще си направя мозъчна холоскица на това, което се е запечатало в съзнанието ми. После ще го пуснем в компютъра и ще го сравним с наличните звездни карти.

— При положение, че именно тази, която ни трябва, я има в главния регистър — каза Билдун.

— Ами робовладелската колония, на която се е натъкнал Маккай? — попита някой от Правния отдел.

— Можем да поискаме...

— Ама, никой ли не слуша какво се говори тук? — попита Маккай. — Най-важното сега е да открием Абнет. Мислех, че почти сме я спипали, но сега не съм убеден, че ще ни бъде толкова лесно. Къде е тя? Не можем просто да се изправим пред съда и да кажем: „Една жена, за която смятаме, че е Млис Абнет, но не сме я видяли с

очите си, и която се намира на една непозната планета в една неизвестна галактика, е заподозряна в опит да...“

— Е какво да правим тогава? — изсумтя онзи от Правния отдел.

— Кой наблюдава Фани Мае след смъртта на Фурунео? — попита Маккай.

— Поставили сме четирима щурмоваци вътре, за да я пазят и още четирима отвън, които пък да пазят тях — отговори му Билдун. — Сигурен ли си, че не се сещаш нищо друго, което може да ни насочи към мястото където си бил?

— Нищо.

— Една подадена жалба от Маккай сега няма да ни свърши работа — продължи Билдун. — По-добре е да я подведем под отговорност за това, че укрива — потръпване — един беглец Пан Спечи.

— А знаем ли кой е този беглец? — попита Маккай.

— Още не. Не сме решили как е най-добре да постъпим. — Той се обърна и погледна към официалния представител на Правния отдел — една жена, която седеше до Тулук. — Ханъман?

Ханъман се изкашля. Беше нежна крехка жена с гъсти кестеняви къдрици, обрамчващи продълговатото ѝ овално лице с нежни сини очи, чип нос, деликатна брадичка и широки пълни устни.

— Смяташ ли, че е разумно да разискваме това сега на съвета? — попита тя.

— Да, иначе нямаше да те повикам тук — отвърна Билдун.

За момент Маккай си помисли, че смърянето ще извика сълзи на лицето ѝ. Тя обаче овладя потрепващите крайчета на устните си и обходи събралите се с преценяващ поглед. Никак не е глупава, помисли си Маккай, и съзнава какво въздействие оказва сексапила ѝ на всички присъстващи.

— Маккай, — обърна се тя към него — необходимо ли е да седиш на масата? Ти не си Таприсиот.

— Благодаря, че ми го напомни — каза той. Скочи долу, седна на едно кучекресло от другата страна на масата и отново прикова погледа си в нея.

Тя погледна към Билдун и започна:

— Ето и последните факти. Преди около два часа с помощта на едно Паленки Абнет се е опитала отново да бичува Кейлбана.

Действайки според нашите указания, един щурмовак е осуетил нападението. Отсякъл е ръката на Паленкито с лъчамет. В резултат на това адвокатите на Абнет вече са подали искова молба в съда.

— Били са готови с нея предварително — каза Маккай.

— Очевидно — съгласи се тя. — Обвиняват ни в незаконен саботаж, злоупотреба със служебно положение, тежка телесна повреда, злонамереност, предумишлена вреда, престъпно нехайство...

— Злоупотреба със служебно положение? — повтори Маккай.

— Това е клауза от робо-легалното законодателство, не е от Гоакинската юрисдикция. Разбира се, не е необходимо да се явяваме в съда и да отговаряме по обвиненията преди... — Тя замълча и сви рамене. — Е, вие всички знаете процедурите. След като Бюрото е юридическо лице, всички негови членове носят колективна отговорност в случай, че са извършени незаконни или неправомерни действия от страна на негови служители, които са изпълнявали задължения възложени им от...

— Чакай малко! — прекъсна я Маккай. — Това е много по-дръзко от страна на тия негодници, отколкото бях очаквал.

— Те искат още — продължи Ханъман — Бюрото да бъде подведено под отговорност по параграфа за углавно престъпление за това, че поради престъпно нехайство, не е могло да предотврати извършването на углавното престъпление и не е предало на закона извършителят.

— Споменават ли имена? — попита Маккай.

— Не.

— Щом са толкова смели, значи са на ръба на отчаянието — каза Маккай. — Но защо?

— Те знаят, че ние няма да си стоим със скръстени ръце и да позволим да се избиват хора — каза Билдун. — Знаят, че имаме копия от договора на Абнет с Кейлбана и че, според този договор, тя единствена има достъп до пространствената врата на Кейлбана. Никой друг не би могъл да бъде отговорен за смъртта на Фурунео и виновникът...

— Забравяте Кейлбана — каза Маккай.

Гробовно мълчание се възцари в стаята.

— Не искаш да кажеш, че вярваш Кейлбанът да е... — започна Тулук.

— Не, не вярвам да го е направил — каза Маккай. — Но не мога да докажа това пред робо-легален съд. Макар че и това е една интересна възможност.

— Главата на Фурунео — каза Билдун.

— Вярно — съгласи се Маккай. — Трябва да поискаме главата на Фурунео.

— Ами, ако те обвинят Кейлбана в убийството на Фурунео? — попита Ханъман.

— Аз нямам намерение да я искам от тях — каза Маккай. — Ще я поискам от Кейлбана.

Ханъман кимна с глава, без да откъсва очи от Маккай. Имаше известна доза възхищение в погледа й.

— Умно — каза тя. — Ако се опитат да попречат, значи са виновни. Но като получим главата... — Погледна към Тулук.

— Е, какво ще кажеш, Тулук? — попита Билдун. — Мислиш ли, че можеш да измъкнеш нещо от мозъкът му?

— Зависи от това колко време е изминало от настъпването на смъртта до началото на обработката — отвърна Тулук. — Възможностите за връщане към живот на нервните окончания не са неограничени, както знаете.

— Да, знаем — каза Билдун.

— Даааа — рече Маккай. — Сега има само едно нещо, което мога да направя, нали?

— Така изглежда — отвърна Билдун.

— Вие ли ще отзовете щурмоваците или аз да го направя? — попита Маккай.

— А, чакай малко! — намеси се Билдун. — Знам, че трябва да се върнеш в онзи хидробол, но...

— Сам — каза Маккай.

— Защо?

— Не мога да поискам главата на Фурунео в присъствието на свидетели — каза Маккай. — Но това не е всичко. Те искат мен. Аз им се изплъзнах и сега те не са сигурни какво точно знам за скривалището им.

— А ти какво точно знаеш? — попита Билдун.

— Вече обсъдихме това — отвърна Маккай.

— Значи, виждаш себе си като примамка?

— Не бих се изразил точно така — каза Маккай — но ако съм сам, те могат да се опитат да сключат сделка с мен. Може дори да се опитат...

— Може дори да те скъсат с една глава! — изсумтя Билдун.

— Наистина ли мислиш, че си струва? — попита Маккай. Обходи с поглед напрегнатите лица. Ханъман прочисти гърлото си.

— Има един начин да се измъкнем от това положение — каза тя. Всички погледи се извърнаха към нея.

— Можем да поставим Маккай под постоянно наблюдение от Таприсиот.

— Да, и сами да им го набутаме в ръцете! Нали докато е в транс, ще бъде абсолютно беззащитен? — намеси се Тулук.

— Не и ако Таприсиотът се свързва с него през равни интервали от по няколко секунди — отвърна тя.

— И ако не ме чуе да крещя за помощ, Тапито ще прекъсва контакта — допълни Маккай. — Това е разумно.

— На мен не ми харесва — каза Билдун. — Ами ако...

— Мислиш ли, че ще говорят открито с мен, ако мястото е фрашкано с щурмоваци? — попита Маккай.

— Не, но ако можем да предотвратим...

— Не можем и ти го знаеш.

Билдун се втренчи в него.

— Ще са ни необходими тези контакти между Абнет и Маккай, ако искаме да се опитаме да открием местоположението ѝ чрез радарно засичане — каза Тулук.

Билдун заби поглед в масата пред себе си.

— Хидроболът има точно определено местоположение върху Кордиалити — съгласи се Маккай. — Ние знаем планетарния цикъл на Кордиалити. Във всеки един момент от контактът, хидроболът ще бъде насочен към определена точка в космоса, с която ще образуват линията на най-малкото съпротивление за успешното осъществяване на контакта. Така, ако достатъчно дълго време съм в контакт с нея, тези линии ще очертаят един конус...

— И Абнет ще е някъде в него — подсказа Билдун и вдигна глава. — Ако, разбира се, не грешиш.

— Свързките, необходими за контакта, ще трябва да се нагаждат към най-удобното място за осъществяването му през открития космос

— каза Тулук. — По линията, очертана от точките на контакта, не трябва да има нито огромни звездни маси, нито грамадни струпвания на водородни облаци, нито големи групи планети...

— Всичко това го разбирам — каза Билдун. — Но ти разбираш ли какво може да се случи с Маккай? Ще са им необходими не повече от две секунди, за да отворят пространствена врата над главата му и... — Прекара длан пред гърлото си.

— Ами, тогава ще накараме Тапитата да се свързват с мен на всеки две секунди — каза Маккай. — Ще работят на смени. Ще сложите няколко агента...

— Ами ако те не се опитат да се свържат с теб? — попита Билдун.

— Тогава ще трябва да ги саботираме — каза Маккай.

Филтърът на интерпретациите не разкрива, а прикрива абсолютната истина.

Рийвска поговорка

Като се замислиш, реши Маккай, хидроболът не беше чак толкова странно място за живеене като някои други, които бе виждал. Наистина беше много горещо, но това просто отговаряше на специфичните нужди на домакина. Имаше разумни, които живееха и при много по-горещи климатични условия. Огромният супник, над който се долавяше *неприсъствието* на Кейлбана, можеше да се приеме за диван. Ръкохватките по стените, цилиндрите, светлинните и какво ли не още — всички тези неща изглеждаха съвсем на място, макар че Маккай сериозно се съмняваше, че може да разбере за какво служат. В сравнение с тях, обаче, контролните табла на автоматизираните Брийдуитски къщи имаха къде-къде по-необичаен и извънземен вид.

Таванът тук бе доста нисък, но все пак, можеше да стои изправен и без да се навежда. Виолетовото сияние не бе по-странно от ослепителния вариоблясък в домовете на Гоакините, където повечето от чуждоземните разумни трябваше да носят защитни очила, докато гостуват на приятелите си. Подовото покритие на хидробола не приличаше на общоприетите настилки от жива органична материя, но *наистина* беше меко и удобно. Точно в момента то силно ухаеше на пиросинен почистващ дезинфектант и изпаренията бяха доста задушливи в жегата.

Маккай поклати глава. На всеки две секунди се чуваше приличното на жужене на насекомо „зззт“ от контактите на Таприсиота. Бе доста дразнещо наистина, но той скоро привикна с него.

— Твоят приятел достигна абсолютното разпадане — беше му обяснил Кейлбана. — Субстанцията му беше отнесена.

Под *субстанция* Кейлбанът имаше предвид тялото от плът и кръв, преведе си Маккай. Надяваше се, че преводът му е поне донякъде точен, но си каза, че не трябва да разчита прекалено много на това.

Само ако можеше да направим малко течение тук, помисли си Маккай. Поне някакъв лек полъх.

Попи потта от челото си и отпи глътка вода от термоса, който си бе донесъл.

— Още ли си тук, Фани Мае? — попита.

— Забелязваш ли присъствието ми?

— Почти.

— Това е нашият общ проблем — не можем да се видим един друг.

— Забелязвам, че вече използваш правилните времена на глаголите с по-голяма увереност — каза Маккай.

— Хванах им цаката... правилен израз?

— Мисля, че да.

— Аз ориентирам глагола към определена точка на пресичане — каза Кейлбанът.

— Не мисля, че искам да ми обясниш какво значи това — каза Маккай.

— Много добре. Съгласявам се.

— Бих искал отново да се опитам да разбера кога, на какви интервали от време настъпват бичуванията — каза Маккай.

— Когато формите достигнат подходящите размери — отвърна Кейлбанът.

— Ти вече каза това. Но кои форми?

— Вече? — попита Кейлбанът. — Това означава по-рано?

— По-рано — съгласи се Маккай. — Точно така. Ти каза това за формите и преди.

— По-рано и преди и вече — каза Кейлбанът. — Да; времена на различно пресичане на линейните изменения на пресичащите се свързки.

За Кейлбаните времето представлява поредица от точки върху права линия, припомни си Маккай опитът за обяснение на Тулук. Трябва да търся тънките различия; те са единственото нещо, което това съществува вижда.

— Кои форми? — повтори Маккай.

— Формите, определени от линиите на продължителност — каза Кейлбанът. — Аз виждам много линии на продължителност. Странно, вие притежавате визуални възприятия само за една от тези линии.

Много странно. Други учители обясняваха това на мен, но не можах да стигна разбиране... крайна степен на свиване. Аз харесвам ускорението на молекулите, но... поддържане нивото на обмена обърква.

Обърква, а! помисли си с горчивина Маккай.

— Какво ускорение на молекулите? — попита той.

— Учителите дефинират молекулата като най-малката физическа единица на елементите или съединенията. Вярно?

— Да така е.

— Това за мен е трудно за разбиране, защото съществува разлика във възприятията на нашите видове. Вместо това, да приемем, че молекулите са еквивалентни на най-малките физични частици, видими за нашите видове. Вярно?

Каква разлика има? помисли си Маккай. *Всичко това са глупости.* Как бяха стигнали до въпроса за молекулите и ускорението, тръгвайки от подходящите размери на така и неизяснените форми?

— Добре, но защо ускорение? — настоя Маккай.

— Когато говорим един на друг, по линиите на комуникация настъпва ускорение.

О, по дяволите! помисли си Маккай. Надигна термосът, отпи глътка вода и се задави. Приведе се в пристъп на кашлица.

— Значи жегата тук е резултат от ускорение на молекулите? — попита той, когато пристъпът премина.

— Тези понятия не са ли еднозначни? — попита Кейлбанът.

— Няма значение! — изстена Маккай, все още плюейки вода. — Когато говориш с мен... това ли *ускорява* молекулите?

— Приемам това състояние за вярно.

Маккай внимателно постави термосът на пода и го затвори. Започна да се смее.

— Не разбирам тези понятия — възнегодува Кейлбанът.

Маккай поклати глава. Думите на Кейлбана все още достигаха до него по странния не-речеви път, но този път той определено усети в тях нещо като кавгаджийски оттенък... гневни нотки. Може би, интонация? Отказа се. Но *наистина* усети нещо такова.

— Не разбирам! — настоя Кейлбанът.

Това накара Маккай да се разсмее още по-силно.

— О, Боже, — успя да изрече, когато нормализира дишането си. — Стариат виц все пак се оказа истина, а никой не подозираше това. О, Боже мой. Говоренето наистина е само топъл въздух!

Отново избухна в смях.

Превиваше се от смях на пода в напразни опити да възстанови нормалното си дишане. Най-после се изправи седнал, отпи глътка вода и затвори термоса.

— Научи ме — настоя Кейлбанът. — Обясни тези необичайни понятия.

— Понятия ли? А... да. Смях. Това е обичайният начин, по който реагираме на някаква изненада, която не носи фатални последици. Няма важно значение за комуникацията.

— Смях — каза Кейлбанът. — Наблюдаваното понятие засечено в друга точка.

— Друга точка... — прекъсна го Маккай. — Искаш да кажеш, че и преди си чувал това понятие?

— Преди. Да. Аз... мен... аз правя опит за разбиране на понятието смях. Ще разискваме ли сега значението му?

— Не, по-добре не — възпротиви се Маккай.

— Отрицателен отговор? — попита Кейлбанът.

— Точно така — отрицателен. Много по-любопитен съм относно това, което каза за... поддържане нивото на обмена. Точно това каза, нали? Поддържането нивото на обмена обърква?

— Аз направих опит да определя вашата позиция на едно-линейни — каза Кейлбанът.

— Значи така мислиш за нас, а? — попита Маккай. — Като за едно-линейни? — Изведнъж се почувства жалък и съвсем не на място.

— Отношението на свързките едно към много, много към едно — каза Кейлбанът. — Поддържане нивото на обмена.

— Как, по дяволите, доведохме този разговор до задънена улица? — попита Маккай.

— Ти търсеше позиции... отправни точки, където да поставиш бичуванията — каза Кейлбанът. — Това започна разговорът.

— Позиции... ъъ, да.

— Ти разбираш ли S-ефект? — попита Кейлбанът. Маккай бавно пое въздух. От всичко, което знаеше досега, нито един Кейлбана не бе пожелавал доброволно да се обсъжда S-ефекта. Основните положения

за това как се използва механизма на пространствените врати — да. Това бе нещо, което можеха да обяснят и го правеха. Но ефекта, теорията...

— Аз... тъъ, използвам пространствените врати — каза Маккай. — Знам нещо за това как се настройва контролният механизъм и как се борави...

— Механизмът не съвпада с ефекта!

— Тъъ, да, разбира се — съгласи се Маккай. — Не избрах подходящата дума.

— Правилност! Ние казваме — Аз ти превеждам, нали разбираш? — Ние казваме „Терминът не съвпада с пресечната точка“. Аз мисля, че ти хващаш цаката на този термин.

— Аз... хващ... аха, да, хващам — съгласи се Маккай.

— Препоръчвам линията на хващане като добра мисъл — каза Кейлбанът. — Мен, аз мисля, че се доближаваме до истинско разбиране. Учудвам това.

— Това те учудва.

— Не, отрицателно. Аз учудвам това.

— Да, много добре — каза Маккай с равен глас. — Това е правилно комуникиране, нали?

— Разбирането се разпръсква... разпада? Да, разбирането се разпада, когато обсъждаме свързките. Аз наблюдавам свързките на своята... психика. Под психика аз разбирам „друга личност“, друго същество. Вярно?

— Да, защо не? — съгласи се Маккай.

— Аз виждам — продължи Кейлбанът, пренебрегвайки тонът на примирение в думите на Маккай — модели на психика. Може би, техните цветове. Приближаването и отдалечаването се докосват в осъзнаването. С това аз стигам до развиване на интелигентност и разбирам какво вие наричате звездна маса. Аз разбирам съществуването на звездна маса, хващаш ли това, Маккай?

— Хващам ли? А, да, да... хващам го.

— Добре! Сега идва разбирането за твоето... скитане? Трудна дума, Маккай. Много вероятно това да е несигурен обмен. Скитане е еднакво с придвижването по една линия за вас. Това не може да съществува за нас. Всяко движение, всички движения за Кейлбаните са

в нашата плоскост. S-ефекта включва всички движения и тяхното виждане. Аз те *виждам* до мястото на твоето желано скитане.

Маккай, чието любопитство отново се пробуди от странните обяснения на Кейлбана попита:

— Значи ти ни *виждаш*... така ни придвижваш от едно място на друго?

— Чувал съм разумни от твоята плоскост да говорят същото, Маккай. Разумните казват: „Ще те видя до вратата“^[1]. Ето, нали? Да *виждаш* означава да придвижваш.

Да *виждаш* означава да *придвижваш*? удиви се Маккай. Попи потта от челото си. По дяволите тази убийствена жегга! Какво общо имаше това с „поддържането нивото на обмена“? Каквото и да значеше това!

— Звездната маса поддържа нивото и обмена — каза Кейлбанът. — Не *вижда* през *личността*. S-свързката се оттегля. Вие наричате това... уединение? Не може да се каже. Аз Кейлбан съществувам единствен или сам във вашата плоскост. Самотен.

Всички сме самотни, помисли си Маккай.

Скоро и цялата вселена щеше да остане самотна, ако не намереше начин да избегне общата им гробница. Защо целият проблем трябваше да виси на толкова тънка нишка на комуникиране.

Да се опитва да говори на Кейлбана и да го разбира, подложен на такова огромно напрежение, бе доста особен вид мъчение. Искаше му се да ускори процеса на взаимното им разбирателство, но всяко избързване тласкаше още повече светът на разумните към ръба. Времето бясно препускаше напред. Летеше. Усецаше необходимостта от бързи действия като топка, заседнала в стомаха му. Беше се впуснал в надпревара с времето, но бе изостанал още на старта.

Представи си съдбата на едно новородено, което никога не е минавало през пространствена врата. Бебето щеше да се дере от плач... но нямаше да има кой да му отговори.

Невероятно огромните измерения на надвисналата заплаха направо го смазваха.

Всички щяха да загинат!

Подтисна моментното раздражение предизвикано от монотонното жужене на Таприсиота. Това поне бе някаква компания.

— По същият начин ли изпращат Таприсиотите нашите съобщения през космоса? — попита той. — И те ли *виждат* разговорите?

— Таприсиотите са много слаби — каза Кейлбанът. — Таприсиотите не притежават енергията на Кейлбан. Личната енергия, нали разбираш?

— Не знам. Може би.

— Таприсиотът вижда много тънко, много кратко — каза Кейлбанът. — Таприсиот не вижда през звездната маса на моя личност. Понякога Таприсиот иска... усилване? Ускоряване! Кейлбан обслужва. Поддържане нивото на обмена, хващаш ли? Таприсиот плаща, ние плаща. Вие плаща. Всички плаща енергия. Вие наричате нуждата от енергия... *глад*, нали?

— О, по дяволите! — възкликна Маккай. — Ако разбирам и половината от...

Кафеникавата ръка на едно Паленки, стиснала камшик, се появи точно над огромния супник. Камшикът изплющя. Гейзер от зеленикави пръски изригна сред виолетовото сияние. Ръката с камшика изчезна преди Маккай да успее да реагира.

— Фани Мае, — прошепна той — още ли си тук?

Мълчание... и после:

— Не е смях, Маккай. Това, което наричаш изненада — да, но не смях. Прекъснах линията. Това бичуване много внезапно.

Маккай въздъхна, отбеляза времето на инцидента в мозъчния си часовник и предаде координатите със следващия контакт на Таприсиота.

Нямаше смисъл да обсъждат понятието болка, помисли си той. Щеше да бъде също толкова безрезултатно, колкото да обсъждат вдишването на камшиците, или издишването на субстанция... или поддържане нивото на обмен, или гладът, или пък звездните маси... или защо Кейлбаните придвижват другите разумни само чрез енергията на *виждането*. Разговорът пак беше стигнал до задънена улица.

И все пак, Тулук беше прав — наистина бяха постигнали минимален напредък. S-контактите за осъществяването на бичуванията изискваха определена периодичност, редуваха се през определени интервали от време, които можеха да бъдат установени.

Може би наистина имаше намесена линия на зрително възприятие. Едно нещо бе сигурно — Абнет се намираще на някаква *реална* планета. Тя и цялата ѝ тайфа от психясали приятелчета — нейните подлизурковци! — се намираха все някъде из Космоса и местоположението им можеше да бъде открито. С нея бяха Паленки, няколко ренегата Рийви, един Пан Спечи извън закона и само Бог знае каква още измет. Тя имаше също и Пластични фризьори, а вероятно и Таприсиоти. А таприсиотите, Пластичните фризьори и този Кейлбан използваша един и същи вид енергия за да вършат работата си.

— Можем ли да опитаме още веднъж да открием планетата на Абнет? — попита Маккай.

— Договорът забранява.

— Ти си задължена да го спазваш, така ли? Дори до смъртта си?

— Да го спазвам до окончателното разпадане, да.

— А то е доста близо, нали?

— Степента на окончателното разпадане става видима за личността ми, — каза Кейлбанът. — Вероятно това е равно на близо.

Ръката с камшика отново изникна от нищото, изля водопад от зеленикави пръски във въздуха и изчезна.

Маккай се стрелна напред и спря пред супника. Никога досега не се бе приближавал толкова близо до Кейлбана. Тук беше още по-горещо. Някакво гъделичкащо усещане премина нагоре-надолу по ръцете му. От зеленикавите пръски нямаше и следа, нито на пода, нито някъде другаде. Маккай почувства настойчивото привличане на Кейлбанското *неприсъствие*, заплашително силно от такова близко разстояние. Насили се да се обърне. Дланите му се изпотиха от страх.

От какво ли друго се страхувам тук? — зададе си мислено въпроса той.

— Последните две атаки бяха много близо една след друга.

— Отбелязана позиционна близост — каза Кейлбанът. — Следваща последователност по-далечна. Вие казвате по-надалече? Вярно?

— Да. Последно ли ще бъде следващото бичуване за теб?

— Моята личност не знае — каза Кейлбанът. — Твоето присъствие намалява интензивността на атаките. Ти... отхвърляш? А, отблъскваш!

— Без съмнение — каза Маккай. — Искам да разбера защо твоята смърт означава край за всички останали?

— Ти си придвижвал своята личност с S-ефекта нали? — попита Кейлбанът.

— Всеки го е правил!

— Защо? Обясни защо?

— Защото той концентрира в себе си цялата проклета вселена. Той... той създаде специализираните планети — планетите на медените месеци, гинекологичните планети, педиатричните планети, планетите за зимни спортове, гериатричните планети, планетите за плувни спортове, планетите — библиотеки, и какви ли още не. Дори БюСаб има своя собствена планета. Никой вече не може да си върши работата без помощта на S-ефекта. От последните данни, които четох се вижда, че по-малко от един процент от разумното население никога не е използвало пространствена врата.

— Истина. Това използване създава свързки, Маккай. Трябва да хванеш това. Свързките трябва да се разкачат с моето абсолютно разпадане. Това означава абсолютно разпадане и за всички, които са използвали S-пространствени врати.

— Щом казваш. Но все пак не мога да разбера защо?

— Изглежда, защото себеподобните ми са ме избрали за... координатор? Неподходящ термин. Тунел? Държител, може би. Не, все още неподходящ. Ааа! Аз, моя личност, аз съм S-око!

Маккай отстъпи назад, завладян от толкова мощен прилив на тъга, какъвто не можеше да понесе. Прииска му се да завие от мъка. Неканени сълзи рукнаха по страните му. Задави се в ридания. Каква мъка! Тялото му реагираше на нея, но самата тя идваше някъде отвън.

Чувството постепенно затихна.

Маккай безшумно изпусна въздух през устните си. Все още тръпнеше от отминалото вълнение. Чувството бе излъчено от Кейлбана. Беше преляло на вълни като жегата в хидробола и беше разтърсило всяко нервно окончание по пътя си.

Безпределна тъга.

Без съмнение причинена от отговорността за смъртоносното опустошение, което щеше да настъпи.

Аз съм S-окото!

Какво, в името на всички вселенски дяволи, искаше да каже Кейлбанът с това? Замисли се за вихровите цилиндри на пространствените врати. Това ли бяха свръзките? Може би нещо като нишки. Всяко същество, минало през S-ефекта, оставяше собствена нишка през пространствената врата. Това ли беше? Фани Мае бе използвала думата „тунел“, също и „държител“. Значи всеки пътник минаваше през тунела... през ръцете ѝ? Или каквото и да е там. И когато тя престане да съществува нишките щяха да се прекъснат. И всички да умрат.

— Защо не бяхме предупредени за това, когато ни предложихте този S-ефект? — попита Маккай.

— Предупредени?

— Да! Вие ни предложихте...

— Не предлагали. Менеподобните обяснили ефекта. Разумните от вашата плоскост изразили голямо задоволство. Те предложили поддръжка нивото на обмена. Вие наричате това плащане, нали?

— Трябваше да сме предупредени.

— Защо?

— Е, защото ти няма да живееш вечно, нали?

— Обясни терминът вечно.

— Вечно... завинаги. Безкрайност?

— Разумните от вашата плоскост търсят безкрайност?

— Не за отделните индивиди, но за...

— Разумните видове? Те търсят безкрайност?

— Разбира се!

— Защо?

— Нима всички не я търсят?

— Но какво ще стане с другите видове, за които вие трябва да отстъпите място? Не вярваш ли в еволюцията?

— Ево... — Маккай рязко тръсна глава. — Какво общо има тя с това?

— Всички същества имат своя ден и напускат — каза Кейлбанът. — Ден правилен термин? Ден, единица време, определена линейност, нормално продължителност на съществуването... хващаш това?

Устните на Маккай се раздвижиха, но не издадоха нито звук.

— Дължина на линията. Време на съществуване — каза Кейлбанът. — Приблизителен превод, вярно?

— Но, какво право имаш ти да ни... изтребиш? — настоя Маккай, когато възвърна способността си да говори.

— Право не е възприето, Маккай — отвърна Кейлбанът. — При наличието на подходящи свръзки, друг от менеподобните взема S-омото... контрола преди моята личност да достигне абсолютното разпадане. Необичайни... обстоятелства отхвърлят такова решение в настоящия случай. Млис Абнет и... помощници съкращават вашата едно-линейност. Менеподобните се оттеглят.

— Плюли са си на петите докато все още имат време, както разбирам — каза Маккай.

— Време... да, вашата едно-линейност, линия. Това сравнение дава подходящо възприятие. Неточно, но подходящо.

— И съвсем сигурно ли е, че ти си последният Кейлбан в нашата... плоскост?

— Личност сам — отвърна Кейлбанът. — Последен Кейлбан, крайна точка. Моя личност отговаря на описанието...

— Нямах ли някакъв начин да се спасиш? — попита Маккай.

— Спася? Ааа... избегна? Разминавам! Да, разминавам се със абсолютното разпадане. Ти предлагаш това?

— Питам дали нямах и за теб някакъв начин да избягаш така както твоите... подобните ти?

— Начин съществува, но резултатът е еднакъв за вашата плоскост.

— Значи ти можеш да се спасиш, но ние въпреки това ще загинем, така ли?

— Вие не притежавате ли понятие за чест? — попита Кейлбанът. — Спасяваш личност, губиш чест.

— Туш — зяпна Маккай.

— Обясни туш — каза Кейлбанът. — Нов термин.

— Ъ? О, това е много стар, древен термин.

— Термин от линейното начало, така ли? Да, такива термини са с най-голяма честота на повтаряне. Повтаряне на пресечните точки.

— Повтаряне на пресечните точки?

— Вие казвате — често. Повтарянето на пресечните точки включва често.

— Да разбирам. Те означават едно и също нещо.

— Не също; подобно.

— Добре, коригиран съм.

— Обясни туш. Какво значение носи този термин?

— Хм, какво значение носи... дааа. Това е термин от фехтовката.

— Фехтовка? Непознат термин.

С кратка предистория на дуелите, рицарските турнири и спортните състезания, Маккай се опита до колкото му бе възможно да обясни основните правила на фехтовката.

— Ефективен туш! — прекъсна го Кейлбана, а в думите му се долавяше определено учудване. — Точка на пресичане! Туш! Аххх-аххх! Това показва защо ние сме очаровани от вашият вид! Това понятие! Прекъсване на линия — туш! Пронизан от значение — туш!

— Абсолютно разпадане — изръмжа Маккай. — Туш! Колко далеч е твоят следващ *туш* с камшика?

— Точка на пресичане с камшик — туш! — каза Кейлбанът. — Ти търсиш положение върху линията. Линеарно положение, да. Това ме движи. Възможно ние да заемаме нашата линеарност вече, но моя личност предполага другите видове се нуждаят от измерения. Тогава ние ще заминем... излезем от съществуване. Нали така?

Когато Маккай не отговори, Кейлбанът попита:

— Маккай, хващаш ли мое значение?

— Май ще трябва да те саботирам — промърмори си Маккай.

[1] Непреводима игра на думи. Английският израз „I'll see you to the door“ означава „Ще те изпратя до вратата“. — Бел.пр. ↑

Да овладееш даден език означава да се научиш да различаваш и предпазваш от заблудите, до които води използването му.

Гоакинска поговорка

Чео, Пан Спечито със замразено его, гледаше отвъд горичката към залязващото над морето слънце. Хубаво е, че има такова море тук на Идеалния Свят, мислеше си той. От кулата, която Млис бе заповядала да издигнат в средата на градчето от по-малки постройки, се разкриваше и великолепна гледка към далечната равнина и планинските масиви отвъд нея.

Силен вятър духаше откъм лявата му страна и пилееше жълтата му коса. Носеше зелени панталони и отворена на врата риза в златисто и сиво. Дрехите предаваха едва доловим странен вид на хуманоидната му фигура, разкривайки тук-там релефите на необичайни за човешкото тяло мускули.

Лека усмивка на задоволство играеше по устните му, но очите му оставаха безизразни. Въпреки че хирургическата операция по замразяването на егото бе позагладила ръбовете им, те си оставаха многостранните, подобни на шлифовани диаманти очи на Пан Спечи. Те наблюдаваха движенията на множество разумни далеч долу, които пъплеха дребни като насекоми по улици и мостове. Едновременно с това докладваха за всяко движение в небето над главата му — полетът на ято птици в далечината, тънките ленти на перестите облаци — и възприемаха панорамата на морския залез и очертанията на парапета, на който се бе облегнал.

*Трябва да успеем, помисили си той. Погледна към древния хронограф, който Млис му бе дала. Доста грубо изработено съоръжение, но показваше вярно часът на залеза. Все пак щеше да им се наложи да се изключат от системата на мозъчните часовници на Таприсиотите. Грубото съоръжение показваше, че остават още два часа до следващия контакт. S-контролните уреди ще са по-точни, разбира се, но не му се мърдаше отгук. *Вече не могат да ни спрат. И все пак, не можеха ли наистина?* Тогава се замисли за Маккай. Как бе открил*

агентът на БюСаб това място? И как бе успял да стигне дотук? Точно сега Маккай беше в хидробола заедно с Кейлбана — явно като примамка. Примамка! Защо?

Противоречиви чувства бушуваха в душата му и не му даваха покой. Той бе нарушил най-основния, най-святия закон на Пан Спечите. Бе заграбил инкубаторното его и бе обрекъл останалите четирима на безсъзнателно тление, бавно разлагане и отвратителна безмисловна смърт. Скалпелът на хирурга бе изрязъл органът, който свързва петоличностното семейство на Пан Спечите и го бе превърнал в ренегат. Операцията бе оставила белег върху челото на Чео и още по-голям белег върху душата му, но той никога не си бе представял, че ще изпита такава трепетна наслада от нея.

Вече нищо не можеше да му отнеме егото!

Но заедно с това бе обречен на вечна самота.

Не, не вечна. Смъртта щеше да ѝ сложи край, но смъртта бе нещо, с което всички разумни се сблъскваха рано или късно.

И, благодарение на Млис, той се бе оттеглил на място, от което никой Пан Спечи не можеше да го измъкне... освен... но твърде скоро вече нямаше да остане нито един друг Пан Спечи. Нямаше да има никакви други разумни, освен шепата, които Млис бе довела тук в своя Ноев ковчег, с налудничавите Бури и чернокосите.

Абнет се появи забързана на наблюдателната площадка зад гърба му. Ушите му, притежаващи същата изострена сетивност като очите, веднага доловиха емоционалната наситеност на стъпките ѝ — отегчение, безпокойство, постоянният страх, който подтискаше психиката ѝ.

Чео се обърна.

Веднага забеляза, че е била при Пластичен фризьор. Къдриците, обрамчващи красивото ѝ лице, бяха станали червеникави. Маккай също има рижа коса, спомни си Чео. Тя се просна в най-близкото кучекресло и протегна краката си.

— Какво се е случило? — попита той.

— Тия Пластични фризьори! — ядно отвърна тя. — Представи си само, искат да си ходят *вкъщи*!

— Изпрати ги.

— Но откъде ще намеря други?

— Голям проблем, не ще и дума.

— Не ми се подигравай, Чео!

— Кажи им тогава, че не могат да се върнат вкъщи.

— Казах им.

— А каза ли им защо?

— Разбира се, че не! Как можа да го помислиш!

— Но нали каза на Фурунео.

— Да, но вече си научих урока. Къде са адвокатите ми?

— Току-що си тръгнаха.

— Но аз имах още нещо да обсъдя с тях!

— Не може ли да почака?

— Ти знаеше, че имам още работа. Защо ги пусна?

— Млис, нали не искаш наистина да знаеш другата причина за идването им?

— Кейлбанът е виновен — каза тя. — Това е нашата версия и никой не може да я обори. За какво друго бяха дошли тъпоумните юристи?

— Млис, остави това.

— Чео!

Очите му внезапно пробляснаха.

— Както искаш. Донесоха официална молба от БюСаб. Онези са питали Кейлбана за главата на Фурунео.

— Глав... — тя пребледня. — Но откъде знаят, че ние...

— Просто са го сметнали за най-добрия ход при тези обстоятелства.

— Ти какво им каза? — прошепна тя, втренчена в лицето му.

— Казах им, че Кейлбанът е затворил пространствената врата, точно когато Фурунео се е опитал да мине през нея по свое собствено желание.

— Но нали те знаят, че ние контролираме S-системата — повиши глас тя. — Проклети да са!

— Да, — каза Чео — обаче Фани Мае размотаваше Маккай и приятелчетата му нагоре надолу. А това показва, че *не ние* контролираме системата.

— Точно това ти бях казала и аз. Нали така?

— Това ни дава добра възможност да отлагаме — каза той. — Фани Мае е изпратила някъде главата и ние не знаем къде. Казах ѝ, разбира се, да откаже да им предаде главата.

- Значи това... — преглътна тя — това си им казал?
- Разбира се.
- Но какво ще стане, ако питат Кейлбана?
- Вероятността да получат смислен отговор е толкова голяма, колкото и възможността отговорът ѝ да ги обърка още повече.
- Много хитро си постъпил, Чео.
- Нали затова ме държиш при себе си?
- Държа те и по други някои мои си причини — усмихна се тя.
- Разчитам на това — каза той.
- Знаеш ли, — каза тя — ще ми липсват.
- Кой ще ти липсва?
- Преследвачите ни.

Едно от основните изисквания към нас, агентите на БюСаб, може би, е това да правим правилните грешки.

Из характеристиката на Фурунео, писана от Маккай, „Секретни досиета“ на БюСаб

Билдун стоеше на прага на личната лаборатория на Тулук с гръб към дългата външна стая, където асистентите на Рийва провеждаха повечето от изследванията си. Хлътнолите очи на шефа на Бюрото излъчваха някакъв странен блясък, някакво особено сияние, което съвсем не прилягаше на хуманоидните черти на лицето му.

Чувстваше се слаб и тъжен. Имаше усещането, че се намира на дъното на дълбока пещера, чиито стени постоянно се приближаваха към него и го притискаха. Тук, на дъното не се усещаше полъхът на вятъра и не се виждаха звезди. Времето се затваряше над всички. Тези, които обичаше и тези, които го обичаха щяха да умрат. Цялата любов на разумния свят щеше да умре. Вселената щеше да остане бездомна, обвита в тъга.

Всяка фибра от хуманоидното му тяло оплакваше съдбата на снежинките, листата, слънцата, които щяха да осиротееят.

Чувстваше необходимостта от правилни решения и бързи действия, но се страхуваше от последствията на всичко, което би дръзнал да стори. Всяко нещо, до което се докоснеше, можеше да се разпадне и да изтече на прах между пръстите му.

Видя, че Тулук работи пред една маса до отсрещната стена. Беше отрязал ивица волска кожа от камшика и я бе опънал между две клеми. Само на милиметър по-надолу, успоредно на ивицата кожа бе поставена тънка метална пръчица, която висеше в пространството без никаква видима опора. Святкащи електрически искрици изпълваха празнината между двете. Приведен над масата, Тулук отчиташе данните от някакви скали в основата на уреда.

— Нещо важно ли прекъсвам? — попита Билдун.

Тулук превъртя някакъв ключ върху масата, изчака малко, после го превъртя още веднъж. Улови пръчицата в момента, в който

невидимата сила, която я държеше я освободи. После я постави върху стойката на стената над масата.

— Глупав въпрос — каза той и се обърна.

— И така да е — отвърна Билдун. — Възникна един проблем.

— Ако ги нямаше проблемите, щяхме да сме безработни — каза Тулук.

— Май няма да получим главата на Фурунео — продължи Билдун.

— Мина толкова време, че и без това сигурно нямаше да можем да предизвикаме необходимата реакция на нервните окончания — каза Тулук. Присви лицевия си отвор във формата на S-изражение, което издаваше задълбочен размисъл при Рийвите, но което предизвикваше усмивки по лицата на другите разумни. — Какво казват астрономите за разположението на звездите, които е видял Маккай в небето над тайнствената планета?

— Смятат, че вероятно има някаква грешка при записа от имплантирания мозъчен рекордер.

— Така ли? И защо?

— Първо, няма дори и следа, нито най-нищожен намек за различие в звездните величини.

— Всички видими звезди имат еднаква светлинна интензивност?

— Очевидно.

— Много странно.

— Второ, — продължи Билдун — най-близкият модел на конфигурация на съзвездията до този, който е запечатан в съзнанието на Маккай, отдавна не съществува.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... ясно се различават Голямата Мечка, Малката Мечка, както и някои други съзвездия и зодиакални прилики, но... — присви рамене.

Тулук се бе втренчил в него неразбиращо.

— Тези имена абсолютно нищо не ми говорят — каза той.

— О, да... съвсем забравих — отвърна Билдун. — Когато ние Пан Спечите сме решили да копираме човешките форми, много внимателно и задълбочено сме проучили и цялата история на вида им. Тази конфигурация на съзвездията, за която ти говорех е същата, която е била видима от древната им родна планета.

— Разбирам.

— Още една загадка в добавка на това, което открих за материята на този камшик.

— Какво си открил?

— Нещо много странно. Части от кожата притежават структура с особено подреждане на атомните частици.

— Особено ли? Как така?

— Просто са подредени. Подредени абсолютно акуратно. Никога не съм виждал нещо подобно, с изключение на някои процеси на енергийно изтичане на флуиди. Като чели материалът е бил подложен на някакъв особен натиск или пресоване. Резултатът е донякъде подобен на този от неомазерно подреждане на светлинни кванти.

— Това не изисква ли огромно количество енергия?

— Вероятно да.

— Но какво ли може да го причини?

— Не знам. Най-интересното е, че това ново подреждане не е постоянно. Структурата показва признаци на така наречената „пластична“ или „формална“ памет. Тя бавно си възвръща обичайните, генетично познати форми.

Билдун долови ударението, което Тулук постави върху последното словосъчетание, и което издаваше неясната му тревога.

— Генетично познати? — повтори той.

— Това е другото, което ме притеснява — каза Тулук. — Нека ти обясня. Тези структури на атомните частици, както и отговарящите им свръх-структури, носители на генетичната информация, преминават през много бавна еволюция. Сравнявайки сходни структури, лесно може да се определи времето на образуване на даден екземпляр дори и до две-три хиляди стандартни години назад. Тъй като животинските клетки дават основните съставки от протеини за изкуствените ни хранителни разтвори, ние пазим доста пълен комплекс от техни образци от много дълъг период от време. Странното при този камшик — посочи го с един от речевите си израстъци — е, че генетичната му структура е много, много стара. Направо древна.

— Колко древна?

— Може би, от около няколко стотин хиляди години.

Билдун осмисли за момент казаното.

— Но нали по-рано твърдеше, че кожата е на не повече от две години.

— Така показваха тестовете чрез катализа.

— Възможно ли е този натиск при подреждането на атомните частици, за който говориш, да е объркал генетичната структура?

— Евентуално.

— Значи ти се съмняваш в това, така ли?

— Да.

— Нима се опитваш да микажеш, че този камшик е пренесен напред във времето?

— Не се опитвам да ти кажа нищо друго, освен фактите, които вече ти докладвах. Резултатите от двата теста, всеки от които е надежден сам за себе си, взаимно се изключват. Не съвпадат. Показват различно време на образуване на тестваната материя.

— Пътуването във времето е невъзможно — каза Билдун.

— Винаги сме мислили, че е така.

— Не. Винаги сме *знаели*, че е така. Доказано е и по теоретичен път, чрез математически изчисления и по опитен път в научните лаборатории. Пътуването във времето е глупост, мит, измишльотина, която да забавлява въображението ни. Отхвърляме това предположение и остава единствената възможност: натискът, силата, която е причинила подреждането на атомните частици е променила и генетичната структура.

— Е добре — каза Тулук. — Възможно е структурата на веществото да е била... прецедена през нещо като филтър на атомните частици. Но, тъй като не притежавам нито такъв филтър, нито възможността да осъществя такова „прецеждане“, просто не мога да докажа това по опитен път.

— Все пак трябва да имаш някакви предположения.

— Имам. Просто не мога да си представя филтър, който би осъществил подобно подреждане на частиците без да разруши изцяло органичната структура на материалите, подложени на такъв огромен натиск.

— И какво излиза тогава? — на висок глас попита Билдун без да прикрива нарастващото си раздражение. — Значи някаква невъзможна машинария е извършила нещо невъзможно с някаква невъзможна

материя, при това прилагайки абсолютно невъзможна сила, която... която...

— Да, сър — каза Тулук.

Билдун забеляза, че асистентите на Тулук от външната стая започнаха да го стрелкат с учудени погледи. Влезе в лабораторията и затвори вратата.

— Дойдох тук с надеждата, че ще си открил нещо, което ще ни помогне, — каза Билдун — а ти ми задаваш гатанки.

— Недоволството ти не променя фактите — каза Тулук.

— Да, предполагам, че е така.

— Структурата на клетките от ръката на Паленкито бяха подредени по същият начин — каза Тулук. — Но само тези в близост до мястото на отреза.

— Изпревари следващият ми въпрос.

— Беше очевиден. Причината не се крие в преминаването през пространствената врата. Накарахме доста от нашите хора да минат през пространствени врати, носейки най-разнообразни материали. После тествахме произволно избрани клетки, както живи, така и мъртви.

— Две гатанки за един час е повече, отколкото ми се нрави — каза Билдун.

— Две?

— Вече имаме двацет и осем точки в пространството, засечени по време на сполучливите или не опити на Абнет да бичува Кейлбанът. Правите линии, съставени от тези точки и позицията на хидробола, обаче, съвсем не очертават конус. Така че и тази теория не излезе вярна, освен, разбира се, ако Абнет не скача от планета на планета.

— С контрола върху S-системата, който има тя *наистина* може да си подскача насам-натам.

— Не, не мисля, че е така. Не е в стила ѝ. Тя е домоседка. Обича да се спотайва в леговището. Не би тръгнала да прави рокади без да е абсолютно наложително.

— Може би праща само Паленкитата.

— Не, тя всеки път е с тях.

— Досега сме събрали общо шест ръце и толкова камшици — каза Тулук. — Искаш ли да повтори тези тестове върху всички от тях?

Билдун се втренчи в Рийва. Не очакваше да чуе от него такъв въпрос. Тулук винаги е бил трудолюбив и никога не оставаше работата си недовършена.

— А ти какво би предпочел да правиш? — попита Билдун.

— Нали каза, че вече имаме двайсет и осем точки в пространството. Двайсет и осем е едно от Евклидовите идеални числа. Четири пъти простото число седем. Числото е абсолютен индикатор за произволност. Но ние очевидно сме изправени пред проблем, който изключва произволността. Следователно се сблъскваме с действието на организационен модел, който не може да се открие чрез числен математически анализ. Искам да подложя пространственото разположение на тези точки на пълен анализ, който да включва както изменението им в триизмерното пространство, така и във времето. След което ще потърся сходство в...

— Ще възложиш на някой от помощниците си тестването на останалите ръце и камшици, нали?

— Това се разбира от само себе си.

Билдун поклати глава.

— Това, което прави Абнет, е просто невъзможно!

— Щом все пак го прави, значи е възможно.

— Но, те трябва да са все някъде! — ядно отвърна Билдун.

— Намирам за твърде странна — каза Тулук — тази привичка, която си усвоил от хората да казваш очевидни неща по такъв патетичен начин.

— О, върви по дяволите! В ада ти е мястото! — Билдун се обърна, излезе от лабораторията и затръшна вратата след себе си.

Тулук се втурна след него, отвори вратата и извика към отдалечаващия се гръб:

— Ако искаш да знаеш, ние Рийвите сме на мнение, че всички *отдавна* се намираме в ада!

Върна се край масата като продължаваше да си мърмори. Хората и Пан Спечите са невъзможни същества. Като изключим Маккай, разбира се. Ето един пример за човек, който поне от време на време беше способен да постигне разбирателство с разумните представители на висшите аналитични видове. Е, във всеки вид съществуваха и екземпляри изключения от общоприетите норми.

Когато кажеш: „Разбирам“, ти правиш една стойностна преценка.

Лаклакска поговорка

Без самият той да разбере как точно го направи, Маккай успя да убеди Кейлбана да отвори един люк в стената на хидробола. Това позволи на студен поток влажен въздух да освежи мястото, където бе седнал. Също така позволи и на часовите отвѣн да го държат под око. Вече почти бе решил, че Абнет няма да захапе стрѣвта. Трябваше да се търси някакво друго решение. След като вече имаше визуален контакт с щурмоваците, можеше да разредаят предпазните контакти с Таприсиота на по-големи интервали. Откри, че така дразнещото „зззт“ вече не е толкова уморително.

Лъчите на утринното слънце преляха над ръба на отвора и осветиха вътрешността на хидробола. Маккай подложи длан на пътя на лъчите и почувства топлината им. Знаеше, че трябва повече да се движи, за да не бъде лесна мишена, но присъствието на външни наблюдатели правеше почти невероятен някакъв опит за атака над него. Освен това бе много изморен. Единствено стимулантите поддържаха съзнанието му будно и нащрек, а яростинът предаваше странен привкус на емоционалното му състояние. Да се движи му се струваше напразно усилие. Ако наистина искаха да го убият, щяха да го направят така или иначе. Смъртта на Фурунео доказваше това.

Маккай почувства особено бодване при мисълта за смъртта на Фурунео. Бе започнал да харесва планетарния агент и донякъде да се възхищава от него. Кончината му бе безсмислена. Бе убит по такъв вероломен начин — оставен тук сам в капана. Неговият край не бе помогнал с нищо на разследването им, само бе поставил конфликта на една нова плоскост на насилие. Бе показал колко е несигурен и колко лесно може да бъде угасен пламъкът на живота в отделната личност, а оттук и уязвимостта на цялата жива вселена.

Изпълни го силна ненавист към Абнет. Тази побесняла кучка!

Насили се да подтисне нервното потръпване на тялото си.

От мястото, където бе застанал, Маккай виждаше оголените от отлива, обрасли с морска растителност основи на скалите отвъд вулканичния шелф.

— Ами ако предположим, че всъщност грешим — подхвърли той през рамо към Кейлбана. — Ако предположим, че това което се опитваме да водим с теб, изобщо не е смислен разговор. Ами ако ние просто издаваме разни звуци и само си мислим, че откриваме в тях някакво смислово съдържание, което всъщност не съществува?

— Не разбирам, Маккай. Не мога да те хвана.

Маккай леко се извърна. Кейлбанът правеше нещо странно с въздушното пространство около себе си. Овалната *сцена*, която бе видял по-рано, просветна още веднъж и избледня. Златисто сияние се появи от едната страна на огромния супник, извиси се нагоре като струйка дим, изпраця като освободен електрически заряд и изчезна.

— Ние приемаме, — каза Маккай — че когато ти ми кажеш нещо, аз ти отговарям със смислени думи, точно отнесени към твоето твърдение, и че ти правиш същото. Това обаче може изобщо да не е така.

— Малко вероятно.

— Хм, малко вероятно, а? Какво правиш там?

— Там?

— Какво е това движение около теб?

— Опитвам да направя личността си видима във вашата плоскост.

— Можеш ли да го направиш?

— Възможно.

Над супника се образува червено сияние с формата на камбана. Източни се в права линия, възвърна първоначалната си форма и започна да се премята като детско въженце за подскоци.

— Какво ти виждаш? — попита Кейлбанът.

Маккай описа червеното въженце.

— Много странно — каза Кейлбана. — Аз създавам гъвкавост, а ти докладваш визуално възприятие. Още ли се нуждаеш от отворът към външната обстановка?

— Люкът? Да, кара ме да се чувствам много по-комфортно тук.

— Комфортно? Личност не разбира това понятие.

— Да не би отворът да ти пречи да станеш видима?

— Той представлява магнетично разсейване, нищо повече.
Маккай присви рамене.

— Колко още удари с камшик можеш да понесеш?

— Обясни понасям?

— Пак изгуби връзката — каза Маккай.

— Вярно! Това представлява постижение, Маккай.

— Какво постижение може да е това?

— Моя личност изгубва връзка на общуване, а ти постигаш разбиране за това.

— Добре, приемаме това за някакво постижение, все пак. Къде е Абнет?

— Договорът...

— ...забранява разкриването на местоположението ѝ — довърши Маккай. — Тогавя поне се опитай да ми кажеш дали тя се намира винаги на една и съща планета или непрекъснато променя местоположението си.

— Това ще ти помогне ли да я откриеш?

— Триста дяволи! Откъде мога да знам това?

— Вероятността е по-малка от триста елемента — каза Кейлбана. — Абнет заема относително статична позиция на една определена планета.

— Но ние не можем да открием никаква закономерност в атаките ѝ над теб, нито откъде се появяват — каза Маккай.

— Вие не можете да видите свързките — отвърна Кейлбана.

Мятащото се червено въже над супника проблясна, избледня, припламна в ярко сияние и изчезна. Внезапно отново се появи, този път с цвета на тлееща жарава. Задържа се за момент и пак угасна.

— Ти току-що изчезна — каза Маккай.

— Моята личност невидима — каза Кейлбанът.

— Защо така?

— Ти не виждаш моя личност.

— Нали точно това казах и аз.

— Не това казал. Визуално възприемане за теб не представлява същност на моя личност. Ти виждаш визуален ефект.

— Значи аз не те виждах, така ли? Това беше само някакъв страничен ефект?

— Вярно.

— Аз и не мислех, че това може да си ти. Ти трябва да си нещо много по-оформено. Но забелязах нещо друго. На моменти използваш глаголните времена доста правилно. Дори забелязах някои съвсем правилни конструкции.

— Личност цака хващане мен — каза Кейлбанът.

— Хм, да... май все пак не си му хванала цаката на езика ни.

Маккай се изправи, протегна се и се приближи към отвора с намерение да погледне навън. В момента, в който се отмести, една лъскава сребриста примка увисна във въздуха над мястото, което току-що бе напуснал. Обърна се навреме за да я види как се изплъзва обратно нагоре през малкия вихров цилиндър на една пространствена врата.

— Ти ли си, Абнет? — попита той. Никакъв отговор. Вратата се затвори и изчезна. Щурмоваците на стража отвън се втурнаха към отвора.

— Добре ли си, Маккай? — попита един от тях.

Маккай му махна да мълчи, извади лъчемета от джоба си и небрежно го стисна в ръка.

— Фани Мае, — каза той — какво се опитаха да направят? Да ме хванат или да ме убият както сториха това с Фурунео?

— Фурунео не притежава съществуване — каза Кейлбанът. — Техни намерения неизвестни.

— Видя това, което се случи току-що? — попита Маккай.

— Моя личност осъзнава използване на S-система. Определени действия на личности, които контролират системата. Действията преустановени.

Маккай поглади шията си с ръка. Зачуди се дали ще успее навреме да пререже с лъчемета въжетото, ако повтореха опита си. Сребристото въже, което бяха използвали, подозрително много приличаше на примка за душене.

— По този начин ли хванаха Фурунео? — попита Маккай. — Метнаха примка на врата му и го дръпнаха нагоре до вратата, така ли?

— Окончателното разпадане на свързките отделя личността от съществуването — каза Кейлбана.

Маккай присви рамене и се отказа. Това бе малко или много същия отговор, който получаваха всеки път, когато се опитаха да попитат Кейлбана за смъртта на Фурунео.

Стори му се странно, но откри че е гладен.

Изтри потта от лицето си и изпсува тихо. Как можеше да бъде сигурен, че това което *разбира* от думите на Кейлбана е това, което Кейлбанът *наистина* иска да му каже? Дори ако предположим, че до някъде правилно схваща значението на думите му може ли да разчита, че Кейлбанът от своя страна правилно интерпретира казаното от Маккай? Изобщо пък, не му се искаше да мисли за възможността Кейлбанът да лъже. Все пак когато проклетото нещо *говореше*, излъчваше такава силна емоционална вълна на искреност, че възможността да лъже бе почти изключена. Маккай потри с длан брадичката си и се опита да улови някаква мисъл, която постоянно му се изплъзваше. Странно. Ето го тук — прегладнял, ядосан и уплашен същевременно. Нямаше място за отстъпление. Трябваше да е справят с проблема. В това поне бе абсолютно уверен. Колкото и неясно да бе разбирателството с Кейлбана, каквото и разминаване да имаше между думите и значенията им, те просто не можеха да си позволят да пренебрегнат предупреждението на съществото. Прекалено много разумни бяха вече убити или изгубили разсъдъка си.

Неволно поклати глава при сигнала на поредния контакт от Таприсиот. Пак този проклет надзор! Контактът обаче не прекъсна. Беше Сайкър. Дребничкият Лаклак, директор на отдел Анализи, усети емоционалния прилив на нежелание от страна на Маккай, но вместо да прекъсне контакта се включи.

— Не! — изрева Маккай. Усети, че изпада в транс. — Не, Сайкър! Прекъсни!

— Но какво има, Маккай?

— Прекъсни веднага, идиот такъв, или с мен е свършено!

— Добре де... добре, но нали ти...

— Прекъсни!

Сайкър прекъсна контакта. Когато отново възвърна усещането за тялото си, се намери увиснал във въздуха. Въжената примка се бе впила във врата му и го теглеше нагоре към една малка пространствена врата. Чу глъчка откъм отвора на люка. Някой викаше нещо, но той не можеше да му отговори. Огнен пръстен пристягаше гърлото му. Пареща болка раздираше дробовете му. Мозъкът му се скова от ужас. Разбра, че е изтървал лъчемета по време на транс. Пръстите му се вкопчиха в примката в напразен опит да я отхлабят.

Нещо сграбчи краката му. Увеличената тежест още повече стегна примката.

Внезапно силата, която го теглеше нагоре, престана да действа. Маккай се строполи на пода върху онзи, който и да бе той, който го бе уловил за краката.

Няколко неща се случиха едновременно. Двама щурмоваци му помогнаха да се изправи. Покрай лицето му се мярна холоскенера, който един Рийв насочваше към пространствената врата. Тя изчезна с електрическо пращане. Ръце и пипала пипнешком се опитваха да свалят примката от врата му.

Маккай пое дълбоко въздух и се задави в силен пристъп на кашлица. Щеше да припадне, ако не го подкрепяха отстрани.

Постепенно осъзна, че петима други разумни бяха влезли в хидробола — двама Рийви, един Лаклак, един Пан Спечи и един хуманоид. Човекът заедно с единия от Рийвите подкрепяха Маккай и сваляха примката. Другият Рийв бе операторът на холоскенера и в момента се занимаваше с него. Останалите двама внимателно се оглеждаха наоколо с готови за стрелба лъчемети. Най-малко трима от разумните се опитваха да говорят едновременно.

— Добре, стига! — изхриптя Маккай, принуждавайки ги да млъкнат.

Гърлото го болеше жестоко при всяка дума. Взе отрязаното въже, което Рийвът стискаше в пипалото си и го огледа. Бе изработено от някаква сребриста материя, която не му бе позната. Беше прерязано с лъчемет.

— Успя ли да скенираш нещо? — обърна се Маккай към щурмовака с холоскенера.

— Нападението бе осъществено от Пан Спечи със замразено его, сър — отвърна Рийвът. — Направих добра холоскица на лицето му. Ще опитаме да ги идентифицираме.

Маккай му подхвърли отрязаното въже.

— Отнеси и това в лабораторията. Кажи на Тулук да го разпарчадиса ако ще и на молекули. Може по него да са останали... тъканни клетки от Фурунео. Вие, останалите...

— Сър? — беше Пан Спечито.

— Да?

— Имаме изрични заповеди, сър. Ако е извършен опит за покушение върху живота ви, ние трябва да останем тук с вас. — Подаде на Маккай един лъчемет. — Мисля, че изпуснахте това.

Маккай раздразнено напъха лъчемета в джоба си.

Съзнанието му внезапно се изгуби в повикването за нов контакт от Таприсиота.

— Прекъсни! — рязко извика той.

Но контактът се усили. Беше Билдун в настроение, което ясно показваше, че съвсем не му е до шеги.

— Какво става там, Маккай?

Маккай му обясни.

— В момента при теб има щурмоваци, така ли?

— Да.

— Някой видя ли нападателите?

— Направихме холоскица. Беше Пан Спечито със замразено его.

Маккай усети емоционалният тътен, който разтърси шефа на Бюрото. Страховитото усещане бе последвано от рязка заповед:

— Искам те обратно в Централата веднага!

— Виж сега — опита се да го разубеди Маккай. — Аз съм най-добрата примамка, която можем да им подхвърлим. Те искат смъртта ми, поради някакви си техни...

— Връщай се веднага! — каза Билдун. — Ако ме принудиш, ще накарам да те довлекат насила.

Маккай се примири. Никога преди по време на междупространствен контакт не бе долавял толкова силно мрачното настроение на този, с когото разговаряше.

— Какво не е наред? — попита той.

— Ти ще си примамка за тях където и да се намираш, Маккай. Няма значение дали си там или тук. Щом толкова те искат, ще дойдат за теб. Затова ще дойдеш тук където можем да те обградим с пазачи.

— Нещо се е случило, нали? — попита Маккай.

— Позна, да те вземат дяволите! Нещо наистина се случи! Всички тия волски камшици, които изследвахме са изчезнали. Лабораторията е обърната с краката нагоре. Един от помощниците на Тулук е мъртъв... гилотиниран... главата му липсва.

— Ах, гадини мръсни... — възкликна Маккай. — Идвам веднага.

*Цялата мъдрост на вселената не може да възпре
внезапното яростно желание да му праснеш един в
мутрата.*

Древна народна поговорка

Чео седеше с кръстосани крака на голия под в антрето на апартамента си. Ярките оранжеви лъчи на слънцето струяха през прозореца на стаята зад гърба му и черната му сянка се бе проснала на пода пред него като зловещото очертание на нощен хищник, притаен за атака. В ръцете си стискаше края на въжето, отсечено от затворилата се пространствена врата.

Попречиха му, пролетниците! Едрият Лаклак с лъчемета се оказа наистина бърз! И онзи Рийв с холоскенера несъмнено успя да направи запис през вратата. Сега щяха да започнат да душат назад по следите му, да задават въпроси, да показват холоскицата с неговото лице.

Не че това щеше да им помогне.

Зловещо пламъче проблясна в очите му. Почти можеше да чуе въпросите на оперативните работници на БюСаб: *Познавате ли това Пан Снечи?*

Разтресе се в нещо като тътнещо грухтене — Пан Спечи еквивалента на човешкия кикот. Голяма полза щяха да имат от такива въпроси, няма що! Никой от старите му приятели или познати нямаше да може да го познае след като хирурзите бяха променили лицето му. Е, навярно чупката на носа и разположението на очите бяха същите, но...

Чео поклати глава. Защо се притесняваше? Никой, абсолютно никой не можеше да му попречи да унищожи Кейлбана! А след това всички тия предположения щяха да станат безсмислени.

Въздъхна тежко. Толкова здраво стискаше края на въжето, че мускулите на ръцете го боляха. С огромно усилие успя да разтвори пръстите си. Изправи се на крака и захвърли въжето към стената. Единят от краищата му перна стоящото на пътя му кучекресло и то изскимтя през атрофиралите си гласови органи.

Чео кимна с глава, съгласявайки се с някаква своя мисъл. Трябваше или да махнат охраната от Кейлбана или Кейлбана от охраната. Потърка белезите върху челото си, поколеба се. Какъв беше този звук? Бавно се извърна, отпусна ръце.

Млис Абнет стоеше изправена в рамката на вратата към външния коридор. Перлите в наметката ѝ проблясваха в кехлибарени пламъчета, отразявайки оранжевите лъчи на слънцето. Лицето ѝ изразяваше едва съдържан гняв, страх и всички признаци на депресията — постоянна гостенка в разстроена ѝ психика.

— От колко време си тук? — попита той като се опитваше да контролира гласа си.

— Защо питаш? — Тя пристъпи в стаята и затвори вратата. — Какво правеше?

— Лових риба — отвърна той.

Тя обходи стаята с арогантен поглед. Забеляза купчината камшици в единия от ъглите. Бяха захвърлени върху нещо смътно познато, овално и космато. Влажно червено петно се стелеше по пода откъм купчината. Тя пребледня.

— Какво е това? — прошепна.

— Махай се оттук, Млис — отвърна той.

— Какво си направил? — изпищя тя и рязко се извърна към него. *Би трябвало да ѝ кажа, помисли си той. Наистина трябва да ѝ кажа.*

— Направих това което трябва, за да си спасим задниците — каза той.

— Убил си някого, нали? — изхриптя тя.

— Той не усети болка — отвърна Чео уморено.

— Но ти...

— Какво е един живот по-малко в сравнение с милиардите животи, които се готвим да отнемем? — попита той. Всички Гоакински дяволи, тя наистина бе една досадна кучка!

— Чео, страх ме е.

Защо трябва да циври така?

— Успокой се — каза ѝ той. — Имам план как да изолираме Кейлбана от пазачите му. Успеем ли с това, ще можем да продължим разрушаването му и да приключим работата.

— Тя страда — преглътна Абнет. — Знам, че страда.

— Това са глупости! Нали сама я чу да го отрича. Тя дори не знае какво е това болка. Непознат термин!

— Ами ако не сме прави? Ако просто не сме я разбрали?

Той пристъпи напред, надвеси се над нея и впи поглед в очите ѝ.

— Млис, имаш ли и най-малка представа колко ще страдаме *ние*, ако се провалим?

Тя потрепера.

— Какъв е планът ти? — попита, възвърнала нормалния си глас.

Всеки разумен вид, взет в частност, може да натрупа практически неограничено количество познание за живота. Взаимодействието между многото различни видове поражда заблуждението, че същото това безкрайно, неограничено количество познание може в някаква степен да бъде „разширено“ още повече.

„По въпроса за Кейлбаните“, Дуел Хартвид

Всичките му нервни окончания предаваха тревожни сигнали. Бяха двамата с Тулук в лабораторията на Рийва. Познатата обстановка би трябвало да му действа успокояващо, но Маккай се чувстваше така, като че ли стените бяха изчезнали и стаята беше гола и беззащитна, захвърлена сред безбрежния космически океан и отвсякъде ги дебнеше опасност. На където и да се обърнеше, гърбът му оставаше изложен на заплахата. Абнет и нейните приятелчета бяха отчаяни. Това означаваше, че са уязвими. Само ако можеше да открие в какво се състои нейната уязвимост? Къде беше слабото ѝ място? От какво се страхуваше?

И къде се беше скрила?

— Това е много особена материя — каза Тулук като вдигна глава от масата, на която изследваше парчето сребристо въже. — Много странна.

— Какво толкова ѝ е странното?

— Това, че не може да съществува.

— Но тя е тук, пред теб — посочи Маккай.

— Виждам това, приятелю.

Тулук протегна един от речевите си израстъци и замислено почеса дясната устна на лицевия си процеп. Едно от оранжевите му очи се появи, когато се обърна да погледне към Маккай.

— Е? — попита Маккай.

— Единствената планета, където може да е израстнала тази материя, престана да съществува преди хилядолетия — каза Тулук. — Да, имаше само едно единствено такова място — странно съчетание от химически състав и звездна енергия...

— Не, сигурно грешиш! Ето го въжето пред очите ти.

— В Окото на Стрелеца — каза Тулук. — Помниш ли историята на свръх новата там?

Маккай наклони глава на една страна, замисли се за момент, после отговори:

— Да, четох за това.

— Планетата се казваше Рап — каза Тулук. — Това тук е парче от Раплиана.

— Раплиана?

— Не си ли чувал за нея?

— Мисля, че не.

— Добре, ами... това е едно много особено растение. Освен всичките си други странни качества, тя има и относително кратка продължителност на живота. Краищата ѝ не се различават дори когато се отрежат. Виждаш ли? — Тулук раздърпа на различни страни нишките в отрязания край. Те бавно слепнаха в първоначалното си положение. — Това явление бе наречено „вродено привличане“. Навремето имаше доста теории по въпроса. Сега смятам да...

— Значи кратък живот — прекъсна го Маккай. — Колко кратък?

— Не повече от петнайсет, максимум двацет стандартни години и то при най-благоприятни условия.

— Но планетата...

— Изчезна преди хиляди години, да.

Маккай поклати глава. Погледът му шареше подозрително нагоре надолу по цялата дължина на сребристото въже.

— Явно някой е открил начин да отглежда растението и някъде другаде освен на Рап.

— Възможно е. Но как са успели да запазят това в тайна толкова дълго време?

— Не ми харесва това, което си мисля, че си мислиш — каза Маккай.

— Това е най-заплетеното изказване, което някога съм те чувал да правиш — каза Тулук. — И все пак смисълът му е пределно ясен. Ти си убеден, че аз разглеждам възможността за пътуване във времето, или...

— Невъзможно! — прекъсна го Маккай.

— В последно време се занимавах с някои много интересни математически изчисления по въпроса — каза Тулук.

— Математическите ти игрички тук няма да ни помогнат.

— Забелязвам ненормално за теб самия поведение — каза Тулук.
— Ирационално. Така че ще се опитам да не обременявам мозъка ти с теориите си. Пътуването във времето, обаче, съвсем не е проста игричка.

— Пътуване във времето! Глупости!

— Обичайният начин, по който реагираме при споменаването на това явление пречи на мисловния процес, необходим за анализирането на същността му — каза Тулук. — Така че отхвърлям тази насока на разсъжденията и предлагам друга.

— Като например?

— Нека разгледаме отношенията в един математически порядък. Какво имаме? Имаме известен брой точки и измерения в пространството. Абнет се намира на една определена планета, следователно заема една определена точка в пространството. Кейлбанът също. Имаме наличието на контакт между двете точки, свързването им в линия. При това в пространствено измерение линията не е една, а по-голям брой.

— Е и?

— Значи трябва да приемем, че тези точкови контакти следват определен модел.

— Защо? Може и да са напълно произволни, както се...

— Две определени планети, които се движат в пространството по определени орбити, просто следват един точно определен модел на това движение. Модел, ритъм. Иначе, Абнет и нейната банда щяха да атакуват по-често Кейлбана, на по-малки интервали от време. Изправени сме пред определена система, която не се поддава на традиционен анализ. Честотата на повтаряне на атаките, времеви ритъм на тази система се превръща във пространствен ритъм на свързването между точките. Системата притежава дуалистичен модел или ритъм — пространствено темпорален.

Аргументите на Тулук като че ли вдигнаха някаква завеса, спусната пред мозъка на Маккай.

— Добре, но това може би е някаква форма на проекция на времето върху пространството. Не е задължително непременно да бъде пътуване във време...

— Каква проекция? Не. — възрази Тулук. — Решението на едно просто квадратно уравнение не може да бъде функция, не е променлива величина. Следователно си имаме работа с линейни отношения.

— Линии — прошепна Маккай. — Свързки.

— Ъ? А, да. Линейните отношения представляват придвижване на повърхности в някакво измерение или измерения. Не можем да бъдем сигурни от колко измерения се състои светът за Кейлбаните, сигурни сме само за измеренията, които различаваме ние.

Маккай присви устни. Тулук бе преминал в опасната хлъзгава плоскост на абстракциите, но аргументите му определено стъпваха доста елегантно по нея.

— Можем да разглеждаме всички пространствени форми като величини зависещи от други величини — каза Тулук. — Имаме и система, с която от известните величини да получим неизвестните, т.е. тези, които търсим.

— Аха — промърмори Маккай. — N -броя величини.

— Където величините са нашите точки в пространството. Точно така. Първо превръщаме цялата си налична информация в математически изчисления, с които определяме разстоянието между тези точки.

— Класическо уравнение с n -броя неизвестни величини — кимна Маккай.

— Сега вече почваш да говориш като онзи Маккай, когото познавам. Така, за да бъдем още по-точни — търсим множество от n -броя неизвестни измерения. Сега да разгледаме понятието време. Какво е времето? За нас времето е множество от измерения, което съдържа само един член, т.е. времето има само едно измерение. Но, ако си спомняш, ние получихме определен брой точки-измерения в пространството и времето.

Маккай тихо подсвирна, впечатлен от логиката на Рийва.

— Значи, имаме или една променлива величина или n -броя променливи. Прекрасно!

— Точно така. Така след привеждане под общ знаменател на множествата получаваме две отделни системи, които съдържат n -броя члена.

— Това ли получи?

— Да, това получих. Оттук вече следва, че точките на контактите в нашия случай съществуват самостоятелно в различни рамки на времето. Следователно, Абнет се намира в измерение на времето различно от това, в което се намира Кейлбана. Това е неизбежният извод.

— Това вероятно не е феноменът „пътуване във времето“ в класическия му смисъл — каза Маккай. — Чудя се... тези тънки различия, които единствено вижда Кейлбана, *тези свързки*, тези нишки...

— Паяжини, разположени в различни вселени — каза Тулук. — Вероятно нещо такова. Нека приемем, че всеки жив организъм проявява съществуването си под форма на такава нишка от паяжина...

— Движенията на мъртвата материя, без съмнение също плетат такива нишки.

— Съгласен съм. И тези нишки се пресичат. Преплитат се. Завързват се. Смесват се по какви ли не загадъчни начини. Оплитат се. Някои от нишките в паяжината са по здрави от другите. Знаеш ли, аз лично изпитах такова „оплитане“, когато осъществих контакта, който ти спаси живота. Мога да си представя как някои от тези нишки биват изтъкани отново, завързани и какво ли не още, за да се пресъздадат условията на отдавна отминали времена в нашето измерение. Може би, това е относително лесна работа за един Кейлбан. Кейлбанът, вероятно, дори и не възприема това пресъздаване по начинът, по който го възприемаме ние.

— Добре, предавам се.

— Какво ли ще му трябва за това? — продължи да размишлява Тулук. — Известна яснота за преживяното, може би, ясен спомен; нещо, което наслагва достатъчна здравина на връзките, на нишките, на цялата паяжина от миналото, така че тези нишки могат да бъдат взети и обработени за да се получи точно копие на оригиналната обстановка и всичко, което тя съдържа.

— Това са празни приказки — възпротиви се Маккай. — Как можеш повторно да „изтъчеш“ цяла планета, атмосферата ѝ...

— Защо не? Какво знаем ние за енергийните сили, намесени тук? За едно пълзящо насекомо само три твои крачки ще са колкото целодневният му преход.

Въпреки вроденото си недоверие, Маккай все повече започна да се убеждава в истинността на това, което казваше Тулук.

— Вярно е, — съгласи се той — че S-системата на Кейлбаните ни дава силата да прекрачваме цели светлинни години.

— До толкова сме свикнали с изпозването ѝ, че не ни минава и през ум да се замислим какви ли огромни енергии са необходими за това. Помисли само какво би представлявало едно пътуване през пространствена врата за нашето предполагаемо насекомо! А това, което ние виждаме, може би е само една малка част от огромната мощ на Кейлбаните.

— Не трябваше да приемаме S-системата — въздъхна Маккай. — Имахме си съвсем сносни ядрени пространствени кораби с метаболитно окачване. Трябваше да кажем на Кейлбаните да си вземат свързките под мишница и да се пръждосат на майната си!

— И да се откажем от пространствено-темпоралния контрол над цялата вселена? Не, това не можеше да стане, Маккай. Това което трябваше да направим, бе първо да тествуваме подаръка на Кейлбаните. Трябваше да го изпробваме и да видим дали не крие някакви опасности. Просто бяхме твърде заслепени от необятните възможности, които се разкриваха пред нас. За това и сгрешихме.

Маккай вдигна лявата си ръка и се почеса по веждата. Внезапно усети някаква неясна заплаха. Тя пропълзя нагоре по гръбнака му и се заби в рамото. Усети странна болка, като че ли някой гложгаше костта му отвътре. Въпреки шока, той се обърна и видя вдигнатата ръка на Паленки, стиснала бляскаво острие. Ръката се подаваше от малък вихров цилиндър. В отворът се виждаше костенуркоподобната глава на Паленкито. До нея — дясната половина от лицето на едно Пан Спечи. Виолетови белези браздяха челото му, единството око, което се виждаше, хвърляше зловещи кехлибарени пламъци.

В следващия, изпълнен с напрежение миг, Маккай видя как острието започна да се спуска към главата му и разбра, че ще го удари преди вдървените му от шока мускули да успеят да реагират. Усети хладната целувка на метала върху челото си. Пред очите му избухна оранжевото сияние на изстрел от лъчемет.

Не помръдна. Остана вцепенен като каменна колона. Само очите му, като че ли някъде отстрани, наблюдаваха сцената. Видя учудването, изписано по лицето на Пан Спечито. Видя отсечената ръка на

Паленкито да тупва на пода, все още стискайки овъглените останки на металното острие. Сърцето му блъскаше в гърдите като че ли бе бягал цял час. Усети топла влага да се стича по лявото му слепоочие. Търкулна се по бузата му, по брадичката и по врата. Усети пулса в дланите си и видя, че от пръстите му капе кръв.

Пространствената врата бе изчезнала. Някой застана до него и постави превръзка на челото му, там където го бе докоснала стоманата... Докоснала?

Още веднъж се бе приготвил да умре от ръката на Паленки и падащото острие...

Видя, че Тулук се навежда да вземе металните останки от оръдието.

— И този път ми се размина — каза Маккай.

С учудване установи, че гласът му не трепери.

Провидението и Силата на Съдбата са синоними, с които често се самозалъгваме, използвайки ги като аргументи в подкрепа на субективните ни представи за обективната действителност.

Из „Рийвски бележки“

Когато Тулук изпрати да повикат Маккай обратно в лабораторията, на Централата беше ранен следобед. Два взвода щурмоваци придружаваха Маккай. Всички коридори и помещения също бяха препълнени от усилената охрана. Пазачите наблюдаваха таваните, стените, пода. Наблюдаваха се и един друг, както и празните пространства между себе си. Всеки от щурмоваците носеше готов за стрелба лъчемет.

Маккай, който бе прекарал два часа в компанията на Ханъман и петима от нейните съветници в Правния отдел, беше готов и за най-лошите новини. Правният отдел се ровеше из всяко досие, папка или запис, който можеше да докопа. Разследваше всяка собственост на Абнет, но всичко още беше в мъглявата сфера на цифрите. Все пак, от това можеше да изскочи нещо. Бяха получили разрешение от телесъда, многократно потвърдено, което им даваше достатъчно власт да претърсват повечето от световите дори по начини, които излизаха от приетите рамки на Гоакинското законодателство. Гоакинските власти също се стараеха да сътрудничат — освобождаваха от други задължения необходимите за акциите щурмоваци, уреждаха формалностите със съответните полицейски агенции.

Първи полицейски криминален отдел на Централата а и навсякъде другаде също помагаше. Осигуряваха още щурмоваци, отваряха секретни досиета, които при нормални обстоятелства БюСаб нямаше правомощията да ползва, временно включиха информационните банки на компютрите си към терминала на главния компютър на БюСаб.

Това си бе направо мащабна операция, но на Маккай тези действия му се струваха твърде заобиколни и абстрактни. Трябваше им

друг подход към Абнет. Някаква друга нишка, която щеше да ги отведе право при нея, независимо от опитите ѝ да се измъкне.

Чувстваше, че в момента живее като в кошмар.

Примки, остриета, злобно скърцащи пространствени Врати — наистина нямаше милост в двубоя с Абнет.

Досега с нищо не бе успял да забави приближаването на злокобният ураган, който щеше да помете цялата разумна вселена. Нервите му бяха изопнати до скъсване. Вселената се взираше в него с изцъклен поглед, в който се отразяваше собственото му изтощение. Думите на Кейлбана го преследваха: *личност-енергия... да виждаш, значи да преместваш... аз съм S-окото!*

Осем щурмоваци се бяха наблъскали в малката лаборатория с Тулук. Те се стараеха да не се пречат и гледаха с виновни извинителни погледи, което показваше, че Тулук бе протестираше с язвителния си хаплив език, присъщ на Рийвите.

При влизането на Маккай, Тулук вдигна поглед към него, после отново се наведе над работата си. Изледваше парче метал, поставено в субтронно статично поле под една банка с многоцветни светлилки върху масата му.

— Тази стомана си я бива — каза той и се наведе още по-ниско, за да може да улови с един от деликатните си речеви израстъци малката сонда, с която почукваше по металното парче.

— Значи все пак е стомана — каза Маккай като наблюдаваше операцията.

Всеки път, когато Тулук удареше метала, от него се посипваше дъждец от виолетови искрици. Това напомняше нещо на Маккай, но не можеше да се сети на какво. Споменът се въртеше на ръба на съзнанието му, но все не можеше да го улови. Дъжд от искри. Поклати глава.

— Хвърли един поглед на този лист тук, — каза Тулук — докато приключи с това.

Маккай погледна надясно и видя лист хартия с нещо написано на него. Направи две крачки, вдигна листа и го разгледа.

Беше изписан с равния почерк на Тулук.

Химичен състав: стомана, сплав на основата на желязото. Съдържа още в малки количества манган, въглерод, сяра, фосфор и

силикон; също и никел, цирконий и волфрам с примес на хром, молибден и ванадий.

Съпоставка с първоизточници: съвпада със стоманата, използвана през Втората Епоха на територията на човешката политическа единица или държава — Япония за направата на мечове за Самурайското Възраждане.

Закаляване и еластичност: закалено е само режещото острие; задният ръб е плосък и мек.

Предполагаема дължина на оригинала: 1.01 метра.

Дръжка: ленена връв, навита върху кост и лакирана. (Виж приложените по-долу анализи на лака, костта и връвта)

Маккай погледна към прикрепеният лист:

„Костта е от зъб на морски бозайник, преработена след като е била използвана за някакъв друг предмет с неустановен произход, но съдържащ бронз.“

Анализът на ленената връв беше доста интересен. Беше изработена сравнително скоро и показваше същата молекулна структура като тази на изследваните преди това кожени камшици.

Лакът беше дори още по-интересен. Беше изработен на основата на изпаряващ се разтвор, получен след вторична обработка на катран, но загладящото покритие беше от сока на насекомото *Coccus lassa*, изчезнало преди хилядолетия.

— Стигна ли до описанието на лака? — попита Тулук, като изви лицевия си отвор за да погледне към Маккай.

— Да.

— Е, сега какво смяташ за моята теория?

— Ще повярвам на всичко, което може да ни свърши работа — изръмжа Маккай.

— Как са раните ти? — попита го Тулук и отново се върна към работата си.

— Ще се оправя. — Маккай докосна лепенката от омниплът върху слепоочието си. — Какво правиш в момента?

— Този материал е бил обработван чрез изковаване — каза Тулук без да вдига поглед. — Възстановявам точният модел на ударите, които са го оформили. — Изключи статичното поле и ловко улови парчето с един от израстъците си.

— Защо?

Тулук пусна парчето на масата, постави сондата на статива и се обърна към Маккай.

— Изработката на мечове като този е била много ревностно пазен в тайна занаят — каза той. — Предавала се е в наследство от баща на син с векове. Всеки от майсторите е имал своя собствена система на нанасяне на ударите с чука. Различна сила на ударите и различни интервали. Дотолкова стриктно всеки от тях е спазвал собствената си система, че с тестване може безпогрешно да се установи дори човекът изработил дадено оръжие. Различни колекционери са разработили този специален метод за да могат да докажат автентичността на мечовете. Този метод е по-безпогрешен и от пръстовите отпечатъци и от анализите на ретината.

— Е, и какво откри?

— Направих теста два пъти за по-сигурно — каза Тулук. — Независимо, че тестовете с възстановяване на клетъчната структура на лаковото покритие и ленената връв показват, че мечът е бил произведен преди не повече от осемдесет години, стоманеното острие е изковано от майстор, мъртъв отпреди хилядолетия. Името му е Канемура и мога да ти покажа индексните извадки от комтогъра за да докажа това. Няма никакво съмнение кой е направил този меч.

Интерфонът над работната маса на Тулук иззвъня два пъти и на екрана му се появи лицето на Ханъман от Правния отдел.

— А, ето къде си бил, Маккай — каза тя, премествайки погледа си от Тулук към него.

— Какво има пък сега? — попита Маккай, докато мозъкът му още се мъчеше да асимилира казаното от Тулук.

— Успяхме да получим съдебното разпореждане — каза тя. — Цялото състояние на Абнет и производствата ѝ върху всички други светове, освен Гоакинския, са поставени под заповед.

— А какво става със заповедта за арестуване? — настоя Маккай.

— Получихме и нея, разбира се — каза Ханъман. — затова ти се обаждам. Нали искаше да те известим незабавно.

— Гоакините ще сътрудничат ли?

— В юрисдикцията им има една клауза, според която са длъжни да сътрудничат в случаи на опасности, заплашващи сигурността на цялата Конфедерация на разумните. Тя им позволява да допускат на

територията си служители на Федералната полиция, както и агенти на БюСаб, които да арестуват заподозрените.

— Много добре — каза Маккай. — Сега остава само да разбере кога да я търся и ще я пипнем.

Учудено изражение се появи на лицето на Ханъман.

— Кога ли?

— Дааа — изръмжа Маккай. — Кога.

Ако вярваш, че наистина си гладен, можеш да изядеш и собствените си мисли.

Поговорка на Паленките

Рапортът за видовите шарки на Паленкито чакаше Маккай в кабинета на Билдун, когато той се върна там за съвещанието. То бе насрочено за по-ранен час същия ден и вече бе отлагано на два пъти. Беше почти полунощ на Централата, но повечето от служителите на Бюрото дежуряха на поста си, особено щурмоваците. По нареждане на медицинския екип освен яростин бяха раздадени и капсули с нервостимулин. Щурмоваците от взвода, който охраняваше Маккай вървяха с резки нервни движения — обичайният ефект от комбинацията на стимулантите.

Когато влезе в кабинета на шефа, Маккай го завари излегнат в кучекресло, което сръчно масажираше гърба му. Билдун отвори едното си око и рече:

— Получихме доклада за Паленкито. За модела на шарките по корубата му, тези които си скенирал. — Затвори окото си и въздъхна. — Там на бюрото ми е.

Маккай се отпусна в близкото кучекресло.

— Уморен съм от четене — каза той. — какво пише вътре?

— Паленкито е от племето на Шипсонгите — отвърна Билдун. — Идентификацията е точна, не може да има грешка. Оооххх, и аз съм доста изморен, приятелю.

— Е? — попита Маккай.

Изкушаваше се да сигнализира на кучекреслото за един масаж. Наблюдавайки Билдун идеята му се стори доста изкусителна. Но знаеше, че това може да го приспи. Щурмоваците, които неспокойно обикаляха стаята, сигурно бяха също толкова уморени, колкото и той. Нямаше да им хареса никак, ако се отпуснеше да поспи.

— Изискахме заповед за задържане и прибрахме вождът на Паленките Шипсонги — каза Билдун. — Той твърди, че всичките членове на племето му са налице.

— Това вярно ли е?

— Опитваме се да проверим, но не можем да кажем със сигурност. Те нямат писмени паметници. Нали знаеш на какво ниво са племената на Паленките.

— Сигурно се закле и в ръката си, нали? — попита Маккай.

— Разбира се. — Билдун прекъсна масажа и се изправи в кучекреслото. — Вярно е, че специфичните племенни окраски могат да се използват и незаконно.

— На Паленките са им необходими четири-пет седмици за да им порасне ръката отново — каза Маккай.

— Това какво трябва да означава?

— Че Абнет има поне няколко дузини Паленки в резерва.

— Доколкото знаем, може да има и милиони.

— Този вожд на Шипсонгите отрече ли възможността племенната украска да е била използвана от член на друго племе?

— Не, не я отрече.

— Значи е излъгал — каза Маккай.

— Откъде знаеш?

— Според Гоакинската юрисдикция, промяната на племенната украска е едно от осемте углавни престъпления за Паленките. А Гоакинците няма как да бързат, защото именно те бяха натоварени да образуват Паленките и да им създадат закони, когато „R&R“ доведе едноръките костенурки в световите на Конфедерацията.

— Ха! — възкликна Билдун. — Защо в Правния отдел нищо не знаеха за това? Казах им да прочат всичко из основи.

— Информацията е секретна. Само за привилегирани — каза Маккай. — Взаимоуважение между различните видове. Нали знаеш колко откачени са Гоакинците на тема свободата и достойнството на личността и други такива глупости.

— Няма ли да те изхвърлят от съдебната комисия, ако разберат, че си издал такава тайна? — попита Билдун.

— Не. Просто ще ме назначат за прокурор и ще ми възложат следващите десетина тежки съдебни процеси. Нали знаеш, че при тях, ако прокурорът поеме случая и не може да докаже обвинението и да получи присъда за обвиняемия, той е този, който бива екзекутиран.

— Не можеш ли да не приемаш случаите?

— Зависи от самите случаи. В повечето от тях почти със сигурност мога да измъкна присъди от една до двайсет.

— От една до... имаш предвид стандартни години?
— Разбира се, че нямам предвид минути — изръмжа Маккай.
— Защо ми каза тогава?
— Искам да ми разрешиш да го пораздрусам този вожд.
— Да го пораздрусаш? Как?
— Имаш ли представа колко важно е тайнството на ръката за едно Паленки?
— Горещо долу. Защо?
— Горещо долу — изсумтя Маккай. — Далеч назад, в дните на варварство и примитивизъм, Паленките принуждавали престъпниците да си изяждат ръцете. После ограничавали повторното им израстване. Освен загубата на част от лицето, това е и една много дълбока емоционална травма за всяко Паленки.
— Нима наистина искаш да...
— Не, разбира се!
Билдун потрепера.
— Вие хората имате кръвожадна природа. Понякога си мисля, че не можем да ви разберем напълно.
— Къде е Паленкито? — попита Маккай.
— Какво искаш да правиш с него?
— Да го разпитам, разбира се! Ти какво си помисли?
— След това което каза преди малко и аз самият не бях сигурен какво да мисля.
— Хайде стига, Билдун. Хей ти! — Маккай махна на един Рийв, лейтенант на взвода щурмоваци. — Доведете Паленкито тук.
Щурмовакът погледна въпросително към Билдун.
— Прави каквото ти каза — рече шефът на Бюрото.
Щурмовакът поклати неуверено речевите си израстъци, но се обърна и напусна стаята, сигнализирайки на половината взвод да го последва.
Десет минути по-късно вождът на Паленките Шипсонги беше въведен в кабинета на Билдун. Маккай веднага разпозна приличните на навита змия шарки върху корубата. Да, това беше украската на племето Шипсонги. Сега, когато я видя сам, се увери в това.
Многобройните крачка на Паленкито се заковаха пред Маккай. Главата на костенурката го погледна в очакване.

— Наистина ли ще ме накараш да изям ръката си? — попита вождът.

Маккай погледна с укор към лейтенантът Рийв.

— Попита ме що за човек сте — обясни Рийвът.

— Радвам се, че си му дал толкова добро описание — каза Маккай. Обърна се към Паленкито: — Ти как мислиш?

— Аз мисля, че това невъзможно, сър Маккай. Разумните вече не разрешават такива варварства. — Думите се редяха монотонно от безизразната костенурча човка, но единствената ръка потрепваше несигурно от челната си става.

— Може да направя и нещо още по-лошо — каза Маккай.

— Какво може да е по-лошо? — попита Паленкито.

— Ще видим после, нали така? Сега отговаряй! Значи всички членове на твоето племе са си в къщи, така ли?

— Да, така е.

— Лъжеш — каза Маккай с равен глас.

— Не!

— Как е племенното ти име? — попита Маккай.

— Мога да го кажа само на братята си от племето!

— Или на Гоакините — каза Маккай.

— Ти не си Гоакин.

С насечените грухтящи звуци на Гоакинската реч Маккай започна да описва на Паленкито вероятното му нечисто родословие, лошите му навици, възможните последици от престъпното му поведение. Завърши с мощно изръмжаване, типичният Гоакински разпознавателен рев, една специфично смесица от думи и емоция, с която трябваше винаги да се представя пред висшия съдебен съвет на Гоакините.

— Ти си човекът, който те са допуснали до съдебния си съвет — каза Паленкито. — Чувал съм за теб.

— Как е племенното ти име? — настоя Маккай.

— Наричат ме Бирич във Анк — отвърна Паленкито с примирен глас.

— Е, Бирич във Анк, ти си един лъжец.

— Не! — Ръката му силно потрепера. Сега в гласа му се долавяше страх. Маккай се бе научил да разпознава този страх в

работата си с Гоакините. Той знаеше личното име на Паленкито, значи вече можеше да поиска ръката му.

— Ти си извършил углавно престъпление — каза Маккай.

— Не! Не! Не! — запротестира Паленкито.

— Това, което другите разумни тук не знаят, — каза Маккай — е че Паленките от едно племе се подлагат на генна хирургия, за да изпишат отличителните знаци на племето върху корубите си. Тези отличителни знаци остават завинаги в черупката и не могат да се променят. Нали така?

Паленкито не отговори.

— Така е — продължи Маккай. Забеляза, че щурмоваците са ги наобиколили, заинтригувани от разговора им. — Ей, ти! — извика Маккай и посочи с ръка лейтенантът Рийв. — Кажете на хората си да си отворят очите на четири!

— На четири?

— Да наблюдават всяко ъгълче на стаята — каза Маккай. — Или искаш Абнет да убие нашият свидетел?

Лейтенантът сепнато се извърна и започна да крещи заповеди към взвода, но щурмоваците вече се бяха пръснали и започнали щателният оглед на помещението. Рийвът поклати гневно един от речевите си израстъци и замълча.

Маккай отново насочи вниманието си към Паленкито.

— А сега, Бирич ъв Анк, ще ти задам няколко специални въпроса. Вече знам отговорите на някои от тях. Ако те хвана дори в една единствена лъжа, ще си помисля дали да не се върнем към някои от варварските обичаи. Прекалено много е заложено на карта, за да ти позволя да ме мотаеш. Ясно ли ти е?

— Сър, не може наистина да мислите, че...

— Колко от твоите съплеменници продаде в робство на Млис Абнет? — настоя Маккай.

— Робовладелството е углавно престъпление — бързо отвърна Паленкито.

— Нали вече ти казах, че си обвинен в углавно престъпление — каза Маккай. — Отговори на въпроса ми.

— Ти искаш сам да улича себе си в престъпление?

— Колко ти плати тя? — попита Маккай.

— Кой да ми е платил и за какво?

— Колко ти плати Абнет?
— За какво да ми плаща?
— За Паленките от твоето племе.
— Какви Паленки от моето племе?
— Това е и въпросът ми — каза Маккай. — Искам да знам колко Паленки ѝ продаде, колко ти плати тя и къде ги отведе.
— Не, ти не говориш сериозно!
— Внимавай, аз записвам този разговор — каза Маккай. — Ще се обърна към вашия Общоплеменен съвет, ще им пусна записа и ще оставя те да се разправят с теб.
— Те ще ти се изсмеят! Какви доказателства имаш за...
— Твоят собствен виновен глас — каза Маккай. — Ще направим гласокодерен анализ на всичко, което си казал и ще го предоставим заедно със записа на разговора на вашия Съвет.
— Гласокодер? Какво е това?
— Това е една машинка, която анализира и най-леките извивки на гласа и промени в интонацията, за да определи кое от казаното е вярно и кое не.
— Никога не съм чувал за такава машина!
— Дяволски малък брой разумни са запознати с всички машинки, които използват агентите на БюСаб — каза Маккай. — Е, давам ти последен шанс. Колко от твоите съплеменници продаде?
— Защо правиш това с мен? Какво може да е чак толкова важно за Абнет, че да пренебрегнеш уважението между видовете и да ми отричаш правото на...
— Опитвам се да ти спася живота — каза Маккай.
— А сега кой лъже?
— Ако не открием и не спрем Абнет — започна Маккай — почти всички разумни в нашата вселена, с изключение на няколко новородени ще умрат. А новородените няма да имат абсолютно никакъв шанс, лишени от грижите на възрастните. Кълна се в това.
— Даваш тържествена клетва?
— Кълна се в *яйцето* на ръката си — каза Маккай.
— Ооооо, — простена Паленкито. — Ти знаеш дори и това за яйцето?
— Сега ще назова името ти и ще те накарам да се закълнеш с най-святата си тържествена клетва — каза Маккай.

— Но нали вече се заклех в ръката си!

— Но не и в *яйцето* на ръката си — отвърна Маккай.

Паленкито сведе глава. Единствената му ръка трепереше.

— Колко от тях продаде? — попита Маккай.

— Само четирсет и пет — изсъска Паленкито.

— Само четирсет и пет?

— Да, само толкова! Кълна се! — Бляскави мазни капчици пот избиха от страх по очите на Паленкито. — Тя предложи толкова много, а и избраните приеха доброволно. Тя ни обеща неограничен брой яйца!

— Неконтролируемост на мътенето? — попита Маккай. — Как е възможно това?

Паленкито страхливо погледна към Билдун, който се бе облегал напред на бюрото си с мрачно изражение.

— Тя не обясни, но каза, че е открила други светове извън границите на Конфедеративната юрисдикция.

— И къде са тези светове? — попита Маккай.

— Не знам! Кълна се в *яйцето* на ръката си! Не знам!

— Как уредихте сделката? — попита Маккай.

— Чрез едно Пан Спечи.

— Какво направи той?

— предложи на моето племе печалбата от производството на двайсет планети в продължение на сто стандартни години.

— Охоооо! — каза някой зад гърба на Маккай.

— Кога и къде стана размяната? — попита Маккай.

— В дома на моите яйца само преди една година.

— Значи печалбата за сто години напред — промърмори Маккай.

— Много сигурна сделка. Ти и твоето племе няма да доживеете и месец, ако успее в това което е намислила.

— Аз не знаех. Кълна се, че не знаех. Какво е намислила тя?

Пренебрегвайки въпроса му, Маккай попита:

— Имаш ли поне някаква представа къде могат да бъдат тези нейни светове?

— Нямам никаква представа. Кълна се — каза Паленкито. — Донесете гласокодера. Той ще докаже, че говоря истината.

— Няма такъв уред като гласокодер за вашият вид — каза Маккай.

Паленкито го изгледа за миг, после го прокле:

— Дано ти станат яйцата на запъртъци!

— Опиши ни как изглеждаше Пан Спечито — каза Маккай.

— Оттеглям сътрудничеството си!

— Вече си твърде загазил, за да се оттегляш — каза Маккай. — Единственото, което ти остава, е да сключиш сделка с мен.

— Каква сделка?

— Ако ни сътрудничиш, всички в тази стая ще забравят признанието ти за извършеното престъпление.

— Искаш да ме излъжеш — изсумтя Паленкито.

Маккай се обърна към Билдун и каза:

— Май ще е най-добре да повикаме племенния съвет на Паленките и да им предадем записа от разговора.

— И аз мисля така — съгласи се Билдун.

— Чакайте! — извика Паленкито. — Мога ли да разчитам, че няма да ме предадете?

— Не, не можеш — каза Маккай.

— Значи нямам никакъв избор, така ли?

— Точно така.

— Тогава нека яйцата ти да станат на запъртъци, ако ме предадеш.

— До последното — съгласи се Маккай. — Опиши ни Пан Спечито.

— Беше със замразено его — каза Паленкито. — Видях белезите му, пък и той се похвали с тях, за да ми покаже, че мога да му се доверя.

— Опиши го по-подробно.

— Пан Спечите много си приличат един на друг. Не знам... но белезите бяха виолетови. Това го помня добре.

— Той имаше ли име?

— Казваше се Чео.

Маккай погледна към Билдун.

— Името означава възраждане на стари идеи — каза Билдун. — На един от нашите древни диалекти. Очевидно е някакъв измислен псевдоним.

Маккай насочи вниманието си обратно към Паленкито.

— Какви гаранции ти даде той?

— Гаранции?

— Как подсигурихте изпълнението на договора?

— Ааа. Той назначи за управители на новите светове мои съплеменници, които аз му посочих.

— Чиста работа — каза Маккай. — Най-обикновени наемни отношения. Кой може да търси уловки в такъв договор или да се опита да докаже каквото и да било чрез него?

Маккай извади комплекта си, измъкна от него холоскенера и го нагласи за прожекция. Набра записа, който искаше. Холоскицата, записана от щурмовакът Рийв през пространствената врата се появи във въздуха пред Паленкито. Маккай бавно завъртя холограмата в кръг, за да може Паленкито да я разгледа от всички страни.

— Това ли е Чео? — попита той.

— Белезите са същите. Той е.

— Това е достатъчно валидно доказателство — обърна се Маккай към Билдун. — Паленките имат свръхчувствително зрение и различават и най-леките изменения в линейните шарки по-добре от всички други разумни видове във вселената.

— Нашите племенни шарки са много сложни — изфука се Паленкито.

— Да, знаем.

— И с какво ще ни помогне това? — попита Билдун.

— И аз се питам същото — каза Маккай.

*Нито един език досега не е успял напълно да се справи с
темпоралните отношения.*

Мнение на Гоакините

Маккай и Тулук спореха по теорията за пътуване във времето, без да обръщат внимание на охраняващите ги щурмоваци, които очевидно намираха разговора им за твърде интересен. Шест часа след разпита на племенния вожд Бирич във Анк теорията вече се разискваше оживено във всяко кътче на Бюрото. Привържениците ѝ бяха толкова, колкото и противниците.

По настояване на Маккай, те се бяха настанили в една от залите за междувидова тренировка, бяха инсталирали огромен информационен екран и се опитваха да свържат теорията на Тулук със странното подреждане на атомните частици — явлението, наблюдавано във волската кожа и другите органични вещества, които бяха докопали от Абнет.

Тулук смяташе, че странното подреждане може да се преизчисли като пространствен вектор, който да ги насочи към скривалището на Абнет.

— Трябва да има някакъв вектор с начална точка в нашето измерение — настояваше Тулук.

— Дори и да е така, с какво ни помага това? — попита Маккай. — Абнет не е в нашето измерение. Аз предлагам да се върна при Кейлбана и...

— Нали чу какво каза Билдун. Няма да ходиш никъде. Ще оставим щурмовациите да се грижат за хидробола, докато ние тук се концентрираме върху...

— Но, Фани Мае е единственият ни източник на нова информация!

— Фани... а, да. Кейлбанът.

Тулук имаше навика да се разхожда нагоре-надолу. Беше си начертал един маршрут около центъра на стаята и обикаляше в кръг. Челюстните му израстъци бяха прилежно прибрани в долната част на лицевият му отвор така, че само очите и дихателно-речевото му

отверстие оставаха открити. С помощта на разклонението в долната част на тялото му, което му служеше за крака, той обикаляше зад кучекреслото, заемано от Маккай. Оттам извървяваше разстоянието до далечния край на залата и стигаше близо до един щурмовак Лаклак. После се връщаше на зиг-заг през начупената линия от щурмоваци, които се въртяха наоколо, стигаше до масата, върху която Маккай си драскаше нещо, обикаляше кучекреслото му и отново поемаше по същия маршрут.

Така ги намери Билдун, когато влезе в залата. Той махна на крачещия Рийв да спре.

— Отвън има цяла тълпа новинари — изръмжа. — Не знам как са се докопали до историята, но явно много им допада. Вече си представям заглавията: „Край на Света дойде, плашат Кейлбаните!“ Маккай, имаш ли нещо общо с това?

— Абнет — отвърна Маккай без да вдига поглед от сложните драсканици, които чертаеше.

— Но това е лудост!

— Никога не съм твърдял, че е нормална. Знаеш ли колко много новинарски визии, предавателни системи и разни други медии контролира тя?

— Е да... сигурно, но...

— Някой свързва ли нея самата със заплахата за край на света?

— Не, но...

— Това не ти ли се вижда странно?

— Откъде може някой от тях да знае, че тя...

— Как може да *не знаят*, че точно Абнет ни набута в тая каша с Кейлбаните? — настоя Маккай. — И то особено след разговора си с теб! — Изправи се, хвърли листа с драсканиците си на пода и тръгна между две редици щурмоваци.

— Чакай! — рязко викна Билдун. — Къде отиваш?

— Да им разкажа всичко за Абнет.

— Полудя ли? Тя само това и чака, за да ни лепне обвинение в клевета!

— Тогава ще изискаме личното ѝ присъствие като обвинител — каза Маккай. — Трябваше по-рано да се сетим за това. Най-добрата защита: лично да докаже обвинението.

Билдун го настигна и закрачи до него между кордона от щурмоваци. Тулук ги следваше отзад.

— Маккай, — викна му Тулук — не забелязваш ли някаква задръжка в мисловните си процеси?

— Изчакай да се консултираме по въпроса с Правния отдел — каза Билдун. — Може и да си прав донякъде, но...

— Маккай, — повтори Тулук — не забеляз...

— Млъкни! — отрязва го Маккай. Спря и се обърна към Билдун. — С колко още време мислиш, че разполагаме?

— Кой знае?

— Ами ако са само пет минути? — пипита Маккай.

— О, не, сигурно повече.

— Но не си сигурен, нали?

— Поставили сме щурмоваци в хидробола... е, атаките на Абнет са ограничени до миним...

— Все пак, можем ли да си позволим да рискуваме?

— Естествено не, но...

— Е, тогава ще разкажа на ония новинарчета отвън...

— Маккай, тази жена е пуснала пипалата си на такива високи равнища в управлението, каквито дори не можем да си представим — предупреди го Билдун. — Ти не знаеш какви неща открихме в... имаме достатъчно информация, за да се занимаваме в продължение на...

— Значи тя си има свои хора и на най-високо ниво, а?

— В това няма съмнение.

— Точно затова е време да дръпнем завесите.

— Ще настане огромна паника!

— Ние имаме нужда точно от паника. Тя ще накара огромно количество разумни да се опитат да се свържат с нея. Нейни приятели, близки, врагове, откачени. Направо ще ни залееят с потоци от информация. А, на нас наистина ни *трябва* още информация!

— Ами ако тия празноглавци — кимна към вратата Билдун — откажат да ти повярват? И преди са те чували да разправяш някои доста странни приказки, Маккай. Какво ще стане, ако само ти се изсмеят?

Маккай се поколеба. Никога преди не бе чувал Билдун да говори толкова нелогично. Билдун — разумният, винаги отличаващ се за находчивостта си, брилянтният си аналитичен ум и безпогрешната си

преценка! Нима и Билдун беше от тези, които Абнет е купила? Невъзможно! Вероятно участието на Пан Спечи със замразена самоличност в тая мръсна история е предизвикало огромен емоционален шок сред вида на Пан Спечите. Трябваше да се добави и това, че Билдун беше пред прага на его колапс. Какво ли ставаше в психиката на Пан Спечите с приближаването на момента, когато трябваше да се превърнат отново в безмозъчен инкубаторен зародиш? Мисълта за това не предизвикваше ли у тях емоционална лудост? Не нарушаваше ли мисловният им процес?

С повишен тон, но така че само Билдун да го чуе, Маккай попита:

— Готов ли си да направиш изявление пред медиите като шеф на Бюрото?

— Не, разбира се!

— Познаваме се отдавна — прошепна Маккай. — Мисля, че се разбираме и взаимно се уважаваме. Ти нямаше да заемаш директорският стол, ако аз се бях кандидатира за него. Знаеш това много добре. Питам те като приятел: Смяташ ли, че можеш да се справиш със задълженията си в условията на тази криза?

Яростна гримаса изкриви лицето на Билдун, после бързо премина и се смени със замислено изражение.

Маккай чакаше. Когато моментът настъпеше, смяната на егото щеше да хвърли Билдун в тръпнещ колапс. Нова индивидуалност щеше да се появи от неговият инкубатор — разумен, който щеше да знае всичко, което знаеше и Билдун, но щеше да бъде абсолютно различна в емоционално отношение личност. Настоящият шок не ускоряваше ли колапса? Маккай се надяваше да не е така. Той искрено харесваше Билдун, но в момента личните чувства трябваше да бъдат забравени.

— Какво се опитваш да направиш? — промърмори Билдун.

— Не се опитвам нито да те правя за смях, нито да ускорявам някои... естествени процеси — каза Маккай. — Моментът обаче е критичен и изисква незабавни действия. Така че ако не ми отговориш искрено, ще поискам оставката ти и ще вдигна страхотен шум.

— Дали мога да се справя със задълженията си? — бавно изрече Билдун. Поклати глава. — Ти знаеш отговора, толкова добре колкото и аз. Само че ти също имаш да обясняваш някои свои грешки, Маккай.

— Всички грешим, нали? — попита Маккай.

— Стига толкова! — пристъпи към двамата Тулук. Погледна първо Билдун после Маккай. — Трябва да ви се извиня, но ние Рийвите имаме много остър слух. Чух всичко. Сега чуйте и моето мнение. Силните емоционални сривове, или както и да ги наречем, които съпътстваха заминаването на Кейлбаните и оставяха след себе си толкова много смъртни случаи и полудяване, че трябваше да се тъпчем с такива огромни дози яростин и...

— Значи, мисловните ни процеси *наистина* са забавени? — попита Билдун.

— Даже повече от това — каза Тулук. — Тези стресови вълни нанасят поражение на нормалното функциониране на мозъчния апарат. Новинарските медии няма да се присмеят на Маккай. Разумните са се побъркали да търсят отговор на странното безпокойство, което е обзело всички ни. Наричат го „периодично полудяване“ и търсят всякакви възможни обяснения за...

— Губим време — прекъсна го Маккай.

— Какво искаш да направим? — попита Билдун.

— Няколко неща — отвърна Маккай. — Първо, искам да се постави Стедиън под карантина. Пластичните фризьори да се изолират. Да не се разрешава на никой да пристига на планетата или да я напуска.

— Това е лудост! Какви причини можем да им дадем?

— Откога БюСаб трябва да обяснява постъпките си? — попита Маккай. — Нашето задължение е да *забавяме* процесите на управлението.

— Надявам се знаеш, че се движим по ръба на пропастта, Маккай!

— Второ, — невъзмутимо продължи Маккай. — Ще се позовем на клаузата за извънредни ситуации в договора ни с Таприсиотите и ще изискаме да ни уведомяват за всеки контакт, който някой от заподозрените приятели и близки на Абнет може да се опита да установи с нея.

— Ще ни обвинят, че се опитваме да поемем властта в ръцете си — задъха се Билдун. — Ако това се разчуе, ще избухнат бунтове, ще се стигне до кървави саморазправи. Нали знаеш колко ревностно разумните пазят свободата на личността си. Освен това, клаузата за

извънредни ситуации не е направена за това; тя е процедура за идентификация и забавяне на нормал...

— Ако не направим това, ще загинем, и Таприсиотите ще загинат заедно с нас — каза Маккай. — Това трябва да им стане абсолютно ясно. Трябва ни тяхното доброволно сътрудничество.

— Не знам дали ще мога да ги убедя — възпротиви се Билдун.

— Ще трябва да опиташ.

— Но с какво ще ни помогне всичко това?

— Таприсиотите и Пластичните фризьори функционират по начин, подобен на този на Кейлбаните, но с много по-малка... енергийна мощ — каза Маккай. — Убеден съм в това. Всичките използват един енергиен източник.

— И какво ще стане като изолираме Пластичните фризьори?

— Абнет няма да издържи дълго без услугите им.

— Но тя вероятно си има цели батальони с Пластични фризьори!

— Да, но Стедиън е техният пробен камък. Веднъж щом изолираме планетата и мисля, че дейността на Пластичните фризьори навсякъде ще замре.

Билдун погледна въпросително към Тулук.

— Таприсиотите разбират много повече за *свързките*, отколкото показват — каза Тулук. — Мисля, че ще те послушат, ако им кажеш, че последният Кейлбан е на път да достигне абсолютното разпадане на свързките. Мисля, че ще разберат важността на това.

— А би ли я обяснил на мен самия, ако нямаш нищо против? Щом Таприсиотите могат да използват тези... тези... значи трябва да знаят как да избегнат опасността!

— А питал ли ги е някой? — попита Маккай.

— Пластични фризьори... Таприсиоти... — промърмори Билдун.
— Какво още си намислил?

— Връщам се в хидробола — каза Маккай.

— Там не можем да ти осигурим достатъчна защита.

— Знам.

— Онази стая е твърде малка. Ако Кейлбанът се съгласи да дойде...

— Тя няма да се премести. Питам я вече.

Билдун тежко въздъхна, един чисто човешки жест. Пан Спечите бяха възприели и доста други неща освен външният вид на хората.

Различията все пак си оставаха твърде големи, напомни си Маккай. Хората едва едва можеха да надзърнат в сложния мисловен процес на Пан Спечите. Какви ли наистина бяха мислите на този горд разумен сега с приближаването на неизбежната инкубаторна замяна? Скоро щеше да се появи новата личност от инкубатора. Но макар и нова тя щеше да разполага с цялата хилядолетия натрупвана в инкубатора информация, с цялата...

Маккай вдиша дълбоко, стисна устни и силно издиша.

Как предаваха Пан Спечите тази информация от един индивид на друг? Те казваха, че остават винаги свързани, притежателят на егото и другарите му по инкубатор, активният член и изпадналите в летаргия, мислещият естет и робуващите плътоядци.

Винаги свързани? Но как?

— Ти разбираш ли свързките? — внезапно попита Маккай и впи поглед в очите на Билдун.

— Виждам за какво си мислиш — присви рамене Билдун.

— Е?

— Може би ние Пан Спечите също притежаваме тази сила — каза Билдун. — Но ако е така, то я притежаваме без да я съзнаваме. Няма да кажа нищо повече. Твърде близко си до нарушаване личната неприкосновеност на инкубатора.

Маккай кимна. Личната неприкосновеност на инкубатора беше най-святото нещо за Пан Спечите. Те не биха се поколебали да убият, за да я защитят. Никаква логика или разумна причина не биха могли да спрат автоматичната реакция, щом веднъж започне. Билдун бе постъпил като истински приятел и го бе предупредил.

— Просто сме отчаяни — каза Маккай.

— Съгласен съм — с изпълнен с достойнство глас каза Билдун.

— Можеш да постъпиш така, както предложи.

— Благодаря ти — отвърна Маккай.

— Обаче отговорността е твоя — добави Билдун. — Действаш изцяло на своя глава, Маккай!

— При положение, че успея да я запазя на раменете си — каза Маккай.

Отвори вратата към стълпотворението от новинари. Измъчени щурмоваци образуваха линия, която едва успяваше да удържи напъните на тълпата. Първото, което хрумна на Маккай, когато видя

сцената бе, че всички които участваха в навалицата, са незащитени от неговата посока.

Дълбоко вкоренените самозаблуди винаги се придружават от импулсивни действия. При тях съмненията и колебанията не само не са желани, но са и активно отблъсквани.

Наръчник на БюСаб

Когато Маккай пристигна на брега по скалите над хидробола вече се бе събрала тълпа зяпачи.

Новините се разпространяват доста бързо, помисли си той.

Допълнителни отделения щурмоваци, повикани заради събралото се множество, отблъсваха назад тълпата, която напираше към ръба на скалите и блокираха пътя ѝ към вулканичния шелф. Въздухоплати на БюСаб кръжаха над хидробола и образуваха преграда пред най-различните летящи машини, които се мъчеха да прелетят над него.

Застанал пред хидробола, Маккай погледна нагоре към трескавата глъчка. Утринният бриз приятно погали лицето му с хладината на морска свежест. Беше използвал пространствена врата за да стигне до щабквартирата на Фурунео. След като направи нужните разпореждания, бе прелетял краткото разстояние до вулканичния шелф с въздухоплан на Бюрото.

Забеляза, че люкът в стената на хидробола все така си стоеше отворен. Групи от щурмоваци обикаляха безразборно наоколо, оглеждайки внимателно всеки сантиметър от терена. Специално поставени часови наблюдаваха през люка всичко, което става вътре в хидробола, където пък други щурмоваци носеха тежкото дежурство.

На Кордиалити беше доста рано сутринта. Реално-времените отношения обаче представляваха доста произволна и объркваща система, помисли си Маккай. В Главната квартира на Бюрото на Централата беше нощ. В съвещателната сграда на Таприсиотите, където Билдун сигурно все още спори разгорещено, трябва да е привечер. И само Извечния Космос знае кое време е на мястото, избрано от Абнет за изходна база.

Все пак трябва да е по-късно, отколкото си мислят всички, каза си Маккай.

Проправи си път през тълпата щурмоваци, накара да го повдигнат до люка и огледа познатата, огряна от вилетово сияние вътрешност на хидробола. Тук бе чувствително по-топло на завет от вятъра и морските пръски, но не чак толкова топло, колкото го помнеше Маккай.

— Говорил ли е нещо Кейлбанът? — попита Маккай един Лаклак от щурмоваците, които охраняваха вътре.

— Аз не бих го нарекъл точно говорене. Все пак имаше нещо подобно, но не твърде скоро.

— Фани Мае — повика я Маккай.

Мълчание.

— Фани Мае, тук ли си още? — попита Маккай.

— Маккай? Ти налагаш присъствие, Маккай?

Усети, че регистрира думите ѝ с очните си ябълки и по някакъв начин ги предава на слуховите си центрове. Сигналите ѝ определено бяха по-слаби от преди.

— Колко удара с камшик е получила през изминалия ден? — попита Маккай Лаклака.

— По местното време ли?

— Какво значение има, по дяволите?

— Предположих, че ви трябва точна информация — прозвуча обиденият отговор на Лаклака.

— Искам да разбера дали е била атакувана скоро — каза Маккай. — Вижда ми се по-слаба от както бях тук предишния път. — Загледа се към огромният супник, над който Кейлбанът все още поддържаше *неприсъствието* си.

— Атаките бяха неравномерни и спорадични, но не твърде успешни — каза Лаклака. — Събрахме доста камшици и ръце от Паленки, макар че не можем успешно да ги транспортираме в лабораторията.

— Маккай налага свое присъствие на личност Кейлбан, наречен Фани Мае? — попита Кейлбанът.

— Здравей, Фани Мае — каза Маккай.

— Ти притежаваш нова конфигурация на свързките, Маккай, — каза Кейлбанът — но моделът на твоя личност позволява разпознаване.

Здравей, Маккай.

— Твоят договор с Абнет все още ли води всички ни към абсолютното разпадане? — попита Маккай.

— Увеличена близост — отвърна Кейлбанът. — Моят господар желае разговор с теб.

— Абнет? Тя иска да говори с мен?

— Вярно.

— Можеше да ме потърси по всяко време — каза Маккай.

— Абнет предава молбата си чрез моята личност — каза Кейлбанът. — Тя иска разговор през позната свръзка. Тази свръзка ти възприемаш с термина „сега“. Хващаш ли това, Маккай?

— Хващам го — изръмжа Маккай. — Е, нека говори.

— Абнет иска ти да изпратиш придружителите от присъствие.

— Да остана сам? — попита Маккай. — И какво я кара да мисли, че ще направя такова нещо? — в хидробола ставаше все по-горещо. Той избърса потта над горната си устна.

— Абнет каза за причина, която разумните наричат „любопитство“.

— И аз си имам своите условия за този разговор — каза Маккай. — Кажй й, че няма да се съглася да остана сам, освен ако не ми даде гаранции, че по време на разговора няма да се опитва да напада нито теб нито мен.

— Аз давам тези гаранции.

— *Tu?*

— Вероятността Абнет да изпълни гаранции е... непълна. Приблизително описание. Гаранции които давам аз са пълни... силни. Точни? Може би.

— Защо ми даваш тези гаранции?

— Абнет показва силно желание за разговор. Договорът покрива такива... услуги? Близък термин. Услуги.

— Значи ти гарантираш нашата безопасност, така ли?

— Пълни гаранции, не повече.

— И няма да има атаки по време на разговора ни? — настоя Маккай.

— Това движи свръзката — каза Кейлбанът.

Зад гърба на Маккай щурмовакът Лаклак изсумтя.

— Разбираш ли нещо от тия дрънканици? — попита.

— Взимай си отделението и се махайте оттук — каза Маккай.

— Сър, моите заповеди...

— Не ме интересуват твоите заповеди! Аз имам правомощията на Извънреден Саботьор и лично директорът на Бюрото ми е дал пълна свобода на действие по този случай! Махайте се!

— Сър, — каза Лаклака — по време на последното бичуване девет щурмовака полудяха, назависимо от погълнатите капсули с яростин и други стимуланти, които смятахме, че ще ни предпазят. Не мога да отговарям в случай...

— Ще отговаряш за метеорологическа станция на най-близката пустинна планета, ако веднага не се махнеш — каза му Маккай. — Ще те дам под съд за неподчинение и ще се погрижа да получиш такава присъда, че...

— Не можете да ме уплашите, сър, — отвърна Лаклака. — Но щом настоявате, ще се свържа лично с Билдун.

— Хайде, свързвай се тогава и по-бързо! Отвън има Таприсиот.

— Много добре. — Лаклакът отдаде чести излезе през люка. Другите щурмоваци продължиха неспокойно да оглеждат вътрешността на хидробола, като от време на време хвърляха тревожни погледи към Маккай.

Все пак са смелчаци тия щурмоваци, помисли си той. Изискваше се доста кураж да носиш дежурство тук, където отвсякъде те заплашват незначителни опасности. Дори опърничавият Лаклак демонстрира завидна смелост. Макар че все пак само изпълняваше заповедите си.

Маккай зачака напрегнато.

Една странна мисъл се загнезди в съзнанието му: Ако всички разумни загинеха, всички енергийни станции във вселената щяха да спрат. Представата за края на всички механизирани производства и търговски дейности го накара да се почувства доста странно.

Растителността щеше да избуи и да завладее всяко кътче на планетите. Слънцето щеше да проблясва в листака на дърветата, без да има кой да го види. Монотонното боботене на съоръжения от метал, пластмаса и стъкло щеше постепенно да заглъхва, без да има кой да го чуе.

Кучекреслата щяха да умрат, защото нямаше да има кой да ги нахрани. Изкуствените хранителни разтвори с протеини щяха да се

разложат.

Представи си как собствената му плът се разлага.

Цялата жива плът във вселената се разлага.

Всичко щеше да свърши за миг, така както вселената измерваше времето.

Последният див удар на сърцето, отнесен от полъха на вятъра.

Лаклакът най-после се върна.

— Сър, получих инструкции да се подчиня на заповедите ви, но да остана отвън и да ви наблюдавам, както и незабавно да се върна тук при първия признак на някаква опасност.

— Щом това е най-доброто, което можем да направим — каза Маккай — така да е. Действай.

Само след минута Маккай остана сам с Кейлбана. Изпитваше натрапчивото усещане, че гърбът му е назащитен на където и да се обърнеше. По гръбнака му лазеха тръпки. Започна да мисли, че е поел твърде голям риск.

Но и положението, в което се намираха беше отчаяно и изискваше рисковани действия.

— Къде е Абнет? — попита Маккай. — Мислех, че иска да говори с мен.

Внезапно една пространствена врата се отвори вляво от огромния супник. В рамката ѝ се появиха лицето и раменете на Абнет, обвити в лека розова мъгла от забавянето на енергийните потоци във вихровия цилиндър. Все пак светлината бе достатъчна за да може Маккай да усети известна промяна във външния вид на Абнет. Със задоволство забеляза неспокойното изражение на лицето ѝ. Немирни кичурчета коса нарушаваха стройната ѝ прическа. Очите ѝ бяха зачервени от притока на кръв. По челото ѝ се виждаха бръчки.

Явно се нуждаеше от Пластичните си фризьори.

— Готова ли си да се предадеш? — попита Маккай.

— Това е глупав въпрос — отвърна тя. — Сега си сам и си ми в ръцете.

— Не съвсем — каза Маккай. — Отвън има... — Замлъкна при вида на леката усмивка, която пропълзя по устните ѝ.

— Ако забелязваш, Фани Мае е затворила входа към дома си — каза Абнет.

Маккай хвърли поглед вляво и видя, че люкът наистина е затворен. Нима го беше предала?

— Фани Мае! — извика той. — Ти гарантира...

— Никакви атаки — каза Кейлбанът. — Само осигурявам уединение.

Маккай си представи паниката сред щурмоваците отвън. Но те нямаше да могат да влязат в хидробола. Преглътна протестите си. За момент никой не продума.

— Нека си поговорим на спокойствие тогава — съгласи се Маккай.

— Така е по-добре — каза Абнет. — Трябва да се споразумеем с теб, Маккай. Ти започна да ставаш твърде досаден.

— О, със сигурност повече от досаден.

— Може би.

— Твоето Паленки, онова дете искаше да ме накълца, също ми се стори доста досадно същество. Може би дори повече от досадно. Сега като се сещам за това си спомних, че изпитах болка.

Абнет потръпна.

— Между другото, — каза Маккай — ние знаем къде си.

— Лъжеш!

— Не, не лъжа. Виждаш ли, Млис, ти всъщност не си там където си мислиш, че си. Ти си мислиш, че си се върнала назад във времето, но истината е, че не си.

— Казах ти вече, че лъжеш!

— Вече всичко си изясних — каза Маккай. — Мястото, където си в момента, е било изградено от твоите *свързки*: спомените ти, мечтите ти, желанията ти... може би дори от нещата, които ясно си си представяла.

— Това са глупости! — В гласът ѝ се долови лека тревога.

— Ти си търсила място, където да се скриеш и да избегнеш апокалипсиса — каза Маккай. — Фани Мае разбира се, те е предупредила за абсолютното разпадане. Тя вероятно ти е демонстрирала част от силата си, показала ти е различни места, достъпни за теб чрез твоите свързки и тези на приближените ти. Тогава ти е хрумнала гениалната идея.

— Играеш си на догадки — каза Абнет с мрачно изражение.

Маккай се усмихна.

— Май ти е необходим един сеанс с твоите Пластични фризьори, Млис, — каза той. — Не изглеждаш много добре.

Тя настръхна.

— Нима отказват да работят за теб? — настоя Маккай.

— Те ще се върнат! — рязко излая тя.

— Така ли? И кога?

— Когато разберат, че нямат друга алтернатива!

— Хм, може би.

— Само си губим времето, Маккай.

— Да, така е. Е, какво искаше да ми кажеш?

— Трябва да се споразумеем с теб, Маккай. Ние двамата.

— Искаш да се омъжиш за мен, така ли е?

— Това ли е цената, която искаш? — Тя бе явно изненадана.

— Не съм много сигурен — каза Маккай. — Ами Чео?

— Чео започва да ме отегчава.

— Точно *това* ме притеснява — каза Маккай. — Питам се колко ли време ще мине, докато и аз започна да те отегчавам?

— Виждам, че не си искрен, Маккай, — каза тя. — Просто се мъчиш да печелиш време. Въпреки това смятам, че можем да се споразумеем.

— Какво те кара да мислиш така?

— Предложи ми го Фани Мае — отвърна тя.

Маккай се втренчи в пробляскващото *не-присъствие* на Кейлбана.

— Фани Мае ти го е предложила? — промърмори той.

Замисли се. *Фани Мае определя собствената си среда на съществуване чрез тези загадъчни свръзки, които вижда. Специфичният начин, по който възприема действителността, се определя от специфичният ѝ начин на преработва на енергията.*

Пот се стичаше по челото му. Усети, че стои пред прага на някакво огромно прозрение.

— Все още ли ме обичаш, Фани Мае? — попита той.

— Каквооо? — Очите на Абнет се разшириха от учудване.

— Съществува емоционална привързаност — каза Кейлбана. — Обичта е еквивалентна на тази привързаност, която имам към теб, Маккай.

— Какво усещаш към моята еднолинейна форма на съществуване? — попита Маккай.

— Дълбока емоционална привързаност — каза Кейлбанът. — Аз-личност-Кейлбан обичам теб-личност-човек, Маккай.

Абнет се втренчи в Маккай.

— Дойдох тук да обсъдим общият ни проблем, Маккай, — изляя тя. — Не съм очаквала, че ще седя тук и ще слушам шантавите ви обяснения в любов. Ти и тоя откачен Кейлбан!

— Моя личност в състояние на свързване, не откачане — каза Кейлбанът.

— Маккай, — понижи глас Абнет — дойдох да ти предложа нещо, което ще е от взаимна изгода и за двамата ни. Присъедини се към мен. Не ме интересува каква длъжност ще изпълняваш, отплатата ще бъде много по-голяма отколкото ти изобщо би могъл да си представиш и в...

— Ти дори и не подозираш какво се е случило с теб — каза Маккай. — Това много ме учудва.

— Проклет глупак! Аз мога да те направя император!

— За Бога, не разбираш ли къде те е скрила Фани Мае? — попита Маккай. — Не можеш ли да разпознаеш това *сигурно* място, което...

— Млис!

Гневният глас прозвуча някъде зад Абнет, но притежателят му остана скрит за Маккай.

— Чео, това ти ли си? — извика Маккай. — Знаеш ли къде се намиращ, Чео? Един Пан Спечи би трябвало да подозира истината.

Една ръка се появи в полезрението му и блъсна Абнет настрана. Пан Спечито със замразено его зае мястото ѝ в отвора на пространствената врата.

— Ти си доста по-умен отколкото очаквах, Маккай, — каза Чео.

— Как смееш, Чео! — изпищя Абнет. Чео се обърна и замахна с ръка. Чу се звук от удар на плът в плът, приглушен стон, после още един удар. Чео отново се появи в отвора.

— Ти и преди си бил на това място, нали, Чео? — попита Маккай. — Не си ли бил едно скимтящо, безмозъчно парче плът в инкубатора на определен етап от съществуването си?

— Прекалено си умен — изръмжа Чео.

— Сега ще трябва да я убиеш, нали? — попита Маккай. — Ако не го направиш, всичко ще е било напразно. Тя ще те лапне. Ще отнеме егото ти. Тя ще бъде ти.

— Не знаех, че това става и при хората — каза Чео.

— О, да, случва се — отвърна Маккай. — Та това е нейният свят, нали, Чео?

— Да, нейният свят, — съгласи се Чео — но ти грешиш за едно нещо, Маккай. Аз държа Млис в ръцете си. Следователно това е моят свят, нали? И още нещо: ти също си в ръцете ми!

Вихровият цилиндър на пространствената врата изведнъж се смали и се стрелна към Маккай.

Той плонжира встрани и изкрещя:

— Фани Мае! Ти обеща!

— Нови свръзки — отговори Кейлбанът.

Когато вратата отново се появи до него, Маккай се хвърли с главата напред към далечния край на стаята. Вратата ту се отваряше ту се щракваше с трясък, като челюстите на хищник и всеки следващ път все по-близо до него. Той се въртеше, скачаше, премяташе задъхано из окъпаната във виолетово сияние вътрешност на хидробола. Накрая се отърколи под гигантския супник. Огледа се вляво и вдясно. Потрепера. Никога не бе предполагал, че една пространствена врата може да бъде премествана с тзакава скорост.

— Фани Мае, — изхриптя — затвори S-системата, изключи я или каквото и да е там. Нали обеща, че няма да има никакви атаки!

Не последва отговор. Видя крайчеца на вихров цилиндър да трепва точно над супника.

— Маккай!

Беше гласът на Чео.

— Всеки момент ще те повикат за междупространствен разговор, Маккай — извива Чео. — Когато те свършат с теб, ще си мой.

Студени тръпки полазиха по гърба му. Разбира се, че щяха да се свържат с него! Билдун вероятно вече е извикал Таприсиот. Те са разтревожени от затварянето на люка. Когато изпаднеше в трансa щеше да бъде безпомощен.

— Фани Мае! — изсъска той. — Затвори проклетата S-система!

Вихровият цилиндър проблясна, премести се нагоре и се придвижи напред за да го заобиколи отстрани. Псувайки, Маккай се

отърколи от другата страна, изправи се на крака, веднага смени посоката и се хвърли обратно покрай супника. Приземявайки се на пода, мигновено се отърколи отново под него. Вихровият цилиндър се отдалечи. Чу се нисък тътнещ звук, който се стори като гръмотевица на Маккай. Огледа се във всички посоки. Нямаше и следа от смъртоносната врата.

Внезапно нещо рязко изпука точно над супника. Дъжд от зеленикави пръски се изсипа около свития под супника Маккай. Той се отърколи по гръб и извади лъчемета. От пространствената врата се подаваха ръката и камшикът на Паленки. Ръката тъкмо се спускаше за нов удар по Кейлбана.

В същия миг Маккай натисна спусъка и лъчът преряза ръката. Падайки, отсечената ръка и Камшикът закачиха далечния Край на супника. Последва нов дъжд от искри.

Пространствената врата изчезна.

Маккай приклепна. Образът на зеленикавите пръски все още се мержелееше пред очите му. Сега вече разбра това, което се бе опитал да си спомни още като наблюдаваше експериментът с парчето стомана. Експериментът на Тулук!

— S-системата отстранена.

Думите на Фани Мае се посипаха по челото му. Като че ли се просмукаха в речевите му центрове. Лов на Дяволи! Тя изглеждаше съвсем отпаднала!

Маккай бавно се изправи на крака. Ръката и камшикът на Паленките лежаха на пода, там където бяха паднали, но той не им обърна внимание.

Дъжд от зеленикави пръски! Дъжд от искри!

Странна смесица от чувства нахлу в съзнанието му. Усети яд и щастие, раздразнение и задоволство. Думи и изрази се търкаляха из мислите му като огнени колелета.

Неправомерният резултат от неподходящо свързване!

Дъжд от искри! Дъжд от искри!

Знаше, че трябва да изпусне тази мисъл от съзнанието си, както и да запази здравия си разум, независимо от ужасяващо мощните емоционални вълни, с които го заливаше Фани Мае.

Дъжд от... дъжд...

Умираще ли тя?

— Фани Мае?

Кейлбанът не отговори, но емоционалното изтезание затихна.

Маккай знаеше, че има нещо, което трябва да си спомни. Отнасяше се до Тулук. Трябваше да каже нещо на Тулук.

Дъжд от искри! Тогава се сети: *Моделът на ударите, по който може да се познае майсторът! Дъжд от искри!*

Почувства се смъртно уморен като да бе бягал с часове. Нервите му бяха изопнати до пръсване. Мозъкът му бе станал на желе. Мислите се гърчеха в него като червеи. Съзнанието му се топеше и изтичаше като поток от цветни флуиди. Щеше да потече от него като дъжд...

Дъжд от... от... ИСКРИ!

— Фани Мае? — извика той, този път по-силно.

Странна тишина се стелеше в хидробола. Тишина, лишена от чувство, от емоционална окраска. Нещо липсваше, нещо беше изчезнало. Кожата на гърба му настръхна.

— Отговори ми, Фани Мае, — каза Маккай.

— S-системата отсъства — каза Кейлбанът.

Маккай усети, че го завладява дълбокото и всеобхватно чувство на вина. Заля го и проникна във всяка клетка от тялото му. Мръсен, подъл, долен, безсрамен...

Тръсна глава. Защо трябваше да се чувства виновен?

Ааах. Изведнъж разбра. Емоционалният прилив не идваше от него самия, а някъде отвън. Беше Фани Мае!

— Фани Мае, — каза той. — Знам, че ти не можеш да предотвратиш тези атаки. Не те обвинявам. Напълно разбирам защо стана така. Ти не си виновна.

— Изненадващи свръзки — каза Кейлбанът. — Набираш ли?

— Да, разбирам.

— Не. Набираш ли? Термин за натрупване на знания? Съзнаваш!

— Да, напълно съзнавам.

Спокойствие завладя съзнанието на Маккай, но това бе спокойствие, породено от оттеглянето на нещо друго.

Напомни си, че има жизнено важно съобщение за Тулук. *Дъжд от искри!* Но първо трябваше да се увери, че онзи луд Пан Спечи нямаше да се върне всеки момент.

— Фани Мае, — каза — можеш ли да ги спреш да използват S-системата?

— Спиране невъзможно. Възможно само препятствие — отвърна Кейлбанът.

— Искаш да кажеш, че можеш да ги забавиш?

— Обясни забавиш.

— О, не — изстена Маккай. Трескаво се замисли за възприемчив за Кейлбана начин, по който да зададе въпроса си. Как би го задала Фани Мае?

— Има ли... — Поклати глава. — Следващата атака, ще бъде ли тя в къса свързка или в дълга?

— Серията от атаки прекъсва тук — каза Кейлбанът. — Ти питаш за продължителност според твоето понятие за време. Аз набирам това. Дълги линии между точките на атака. Това е еквивалентно на голяма продължителност за твоето понятие време.

— Голяма продължителност — промърмори Маккай. — Да, добре.

Дъжд от искри, напомни си той. Дъжд от искри.

— Ти съзнаваш използването на S-системата от Чео — каза Кейлбанът. — Редицата от точки се разпростира до тук, до това място. Чео влиза далеч навътре по твоята линия. Аз натрупвам набиране за Маккай. Да?

Навътре по моята линия, помисли си Маккай.

Преглътна с мъка, когато изведнъж прозрението го осени. Какво беше казала Фани Мае преди това?

„Виждам те до вратата! Аз съм S-окото!“

Не смееше да диша. Почувства се различен от бруталната яснота на осъзнатото.

Набиране! Замисли се за количествата енергина мощ.

Огромни! *„Аз съм S-окото! Личност-енергия от звездна маса!“* За да могат да съществуват в това измерение, Кейлбаните се нуждаеха от енергийната мощ на звездна маса. *Тя вдишва камшика!* Самата тя го каза: те търсят енергийно хранване тук. Кейлбаните се хранеха в това измерение! В други измерения също, без съмнение.

Маккай са замисли за огромните възможности на интелекта, който Фани Мае трябваше да има дори само за да се опита да комуникира с него. Това, което тя правеше, бе все едно той да си потопи устата в съд с вода и да се опита да говори на някой от микроорганизмите в нея!

Трябваше да разбере, помисли си той, още когато Тулук каза нещо за осъзнаване къде живее.

— Трябва да се опитаме да почнем отначало — каза той.

— Съществуват много начала за всяко същество — каза Кейлбанът.

Маккай въздъхна. В същото време го заля вълната на междупространствения контакт. Беше Билдун.

— Радвам се, че изчака — започна направо Маккай, прекъсвайки тревожните въпроси на Билдун. — Ето какво искам да напра...

— Какво, по дяволите, става там, Маккай? — настоя Билдун. — Навсякъде около теб има мъртви щурмоваци, полудели тълпи, избухна въстание...

— Аз изглежда съм имунизиран — каза Маккай. — Или пък Фани Мае ме закриля по някакъв начин. А сега ме чуй. Нямаме никакво време. Намери Тулук. Той има един уред, с който може да се определи моделът на ударите, необходими за изработка на мечове. Трябва да го донесе тук в хидробола и то незабавно. Веднага.

Взети в отделен тандем, Управленската и Съдебната власт взаимно се изключват. Във всяко общество трябва да има и една трета сила, която да гарантира и правомерното управление и юридическите права на това общество. Ето защо Бюрото по Саботаж понякога е наричано „Третата Власт“.

Из учебник за основните училища

Маккай се бе облегал на една извивка в стената на хидробола, отпиваше от водата с лед от термоса и мълчаливо наблюдаваше действията на Тулук, който инсталираше необходимия уред пред супника.

— Какво ни гарантира, че няма да ни нападнат, докато работим? — попита Тулук. Той закачи една лъскав пръстен върху тумбеста поставка в близост до *не-присъствието* на Кейлбана. — Трябваше да оставиш Билдун да прати няколко щурмоваци.

— Като ония отвън ли? С пяната по устата?

— В момента има свежо попълнение отвън!

Тулук направи нещо, което накара лъскавия пръстен да удвои диаметъра си.

— Само щяха да пречат тук. — каза Маккай. — Освен това Фани Мае каза, че пространственото разположение не е подходящо за Абнет. — Отпи от водата. Температурата в хидробола бе подобна на тази в сауна, само дето въздухът не бе така влажен.

— Пространственото разположение — изсумтя Тулук. — Затова ли Абнет все пропуска да те спипа?

Извади една черна пръчица от куфарчето с инструментите си. Беше дълга около метър. Нагласи някакво топче в края на дръжката на пръчката и бляскавият пръстен отново се сви. Тумбестата поставка под него започна да вибрира като зазвучена струна. Изтръгнатият тон бе горно До. Караше кожата да настръхва.

— Не могат да ме спипат, защото имам грижовен защитник — каза Маккай. — Не всеки разумен може да се похвали с любовта на един Кейлбан.

— Какво е туй дете го пиеш? — попита Тулук. — Някои от ония твои смеси, които разкапват мозъка ли?

— Не си много оригинален — отвърна Маккай. — Колко още ще се туткаш с оня прът?

— Не се туткам. Не разбираш ли, че това не е преносимо съоръжение? Уреда трябва да се нагласи.

— Нагласяй го тогава.

— Високата температура тук затруднява отчитането на данните — оплака се Тулук. — Защо не можем да отворим люка?

— По същите причини, поради които не искам тук да ми се пречкат щурмоваци. Не мога да поема допълнителният риск да ми се мотаят наоколо откачени създания, когато и без това шансовете ни са минимални.

— Трябва ли все пак да е толкова горещо?

— Нищо не можем да направим по въпроса — отвърна Маккай. — С Фани Мае доста си поговорихме, изяснявахме си много неща. От разговорът е.

— От разговора ли?

— Нали знаеш, говоренето е само загряване на въздуха.

— Ха, правиш си шегички на всичкото отгоре.

— Е, на всеки може да се случи — каза Маккай. — Все се питам дали това, което виждаме като звезда, е самият Кейлбан или само част от него. Басирам се, че е само част. — Отпи голяма глътка от водата и откри, че ледът в нея се е стопил. Тулук беше прав. Дяволски горещо е тук вътре.

— Доста странна теория — каза Тулук. Изключи нещо и звукът от поставката спря. В настъпилата тишина ясно се открои тиктакането на някаква друга машинария от уреда. Новият звук съвсем не беше успокояващ. Приличаше на цъкането на часовников механизъм, прикрепен към взривно устройство. Отмерваше секундите в смъртоносна надпревара с някаква приближаваща катастрофа.

Маккай чувстваше как всяка отмерена секунда се натрупваше и издуваше напрежението като балон, който всеки миг щеше да се пръсне. Всеки миг смъртта щеше да се стовари отгоре им. Тулук приличаше на магьосник със странната си пръчица, само дете всичко беше обърнато наопаки. Той превръщаше златните късове в смъртоносни оловни куршуми. А и фигурата му не бе подходяща.

Нямаше пелерина и пристегнатата в кръста риза. Нямаше дори ханш. Цилиндричното тяло на Рийва подразни Маккай. Рийвите се движат прекалено мудро. Проклетото тиктакане!

Хидроболът на Кейлбана можеше да се окаже последният дом във вселената, последното убежище за разумен живот. А нямаше дори легло, в което един разумен спокойно да умре.

Рийвите не спяха в легла, разбира се. Те се отморяваха, облеgnати на специалните облегалки, а когато умираха, ги погребваха прави.

Тулук имаше сива кожа.

Като олово.

Ако всичко свърши сега, зачуди се Маккай, кой ли от тях двамата щеше да умре пръв? Чия ли щеше да е последната въздишка?

Маккай се задави в прилива на собствените си страхове. Прекалено много мрачни размисли се криеха във всяка изпълнена с напрежение секунда.

Нямаше да има повече песни, нито смях, нито тропот на детски крачета, препускащи в немирни игри...

— Ето — каза Тулук.

— Готов ли си? — попита Маккай.

— След секунда. Защо Кейлбанът не говори?

— Защото ѝ казах да пести силите си.

— А какво казва тя за твоята теория?

— Смята, че съм *постигнал истинност*.

Тулук извади малка спирала от куфарчето си и я закрепил в основата на бляскавия пръстен.

— Хайде, хайде — нервничеше Маккай.

— Твоите подканяния няма да съкратят времето, необходимо за тази задача — каза Тулук. — Аз, например, съм гладен. Дойдох тук направо от лабораторията, където бях затрупан с работа. Не съм имал време нито да почивам, нито да ям. Но това не ме кара да се оплаквам, нито пък да бързам, защото всяка прибързаност води до грешки.

— Значи не се оплакваш, а? — попита Маккай. — Искаш ли вода?

— Не, благодаря — отвърна Тулук. — Пих вода преди два дни.

— Е, добре няма да те насилвам да прибързваш с дажбата си.

— Не мога да разбера какъв модел на ударите очакваш да идентифицираме в случая — каза Тулук. — Едва ли си мислиш, че можем да имаме данни за майстори, които са способни да изковат нещо с такива огромни...

— Това е Божие творение — каза Маккай.

— Не споменавай напразно името Господне — рече Тулук.

— Наистина ли си вярващ или просто се подсигурираваш за всеки случай? — попита Маккай.

— Само те укорих, че говориш неща, които биха се сторили обидни на някои разумни — каза Тулук. — И без това си имахме доста неприятности докато преодолеем преградите на междувидовите различия сред разумните. Защо допълнително да си усложняваме работата като намесваме и религиозните им потребности?

— Е, ние от доста време проучваме Богът Създател, или каквото и да е там — каза Маккай. — Точно затова и ще направим спектроскопичен запис на това, което ще стане тук. Още дълго ли ще се мотаеш?

— Търпение, само търпение — промърмори Тулук.

Отново активира пръчицата и я приближи до бляскавият пръстен. Отново се чу познатият звук, само че в по-горен тон. Този звук лазеше по нервите на Маккай. Усети го по емайла на зъбите си и по настръхналата кожа на гърба си. Засърбя го от вътре, където не можеше да се почеше.

— Проклета жегга! — изръмжа Тулук. — Защо не накараш Кейлбана да отвори люка?

— Нали вече ти обясних защо.

— Е, това не улеснява с нищо задачата ми!

— Знаеш ли, — каза Маккай — когато се свърза с мен първия път, когато ме отърва от онова Паленки, помниш ли какво каза тогава? Каза, че си бил обвързан с Фани Мае и още нещо много странно.

— Ммм? — Тулук извършваше някакви много деликатни операции в основата на поставката на пръстена с един от речевите си израстъци.

— Каза нещо, като че не си осъзнавал дотогава къде живееш. Спомняш ли си?

— Никога няма да го забравя. — Тулук надвеси цилиндричното си тяло над пръстена и се вгледа в движенията на пръчицата, която

същевременно размахваше напред назад от другата му страна.

— Е, къде беше това?

— Къде беше кое?

— Мястото в което живееш!

— А, това ли? Просто не намирам думи, за да ти го опиша.

— Опитай се.

Тулук се изправи и погледна към Маккай.

— Ами, беше нещо като да си прашинка, изгубена в огромно море и... да изпитваш топлината и приятелството на добродушен великан.

— И този великан беше Кейлбанът?

— Разбира се.

— Така си и мислех.

— Не отговарям за неточността при отчитането на уреда — каза Тулук. — Но не мисля, че бих могъл да го настроя по-точно от това. Може би, ако имах няколко дни на разположение, защитен екран — стената зад теб излъчва някаква странна радиация — и проекционни амортисьори, бих могъл, повтарям *бих могъл* да постигна по-голяма степен на точност при отчитането на данните. Сега обаче не отговарям.

— Ще можеш да направиш спектроскопичен запис, нали?

— О, да.

— Е, тогава може би успяхме тъкмо навреме?

— Навреме за какво?

— За правилното пространствено разположение.

— Аха, въз... искаш да кажеш за ударите с камшик и дъжда от искри?

— Точно това имах предвид.

— Не би ли могъл... ммм... ти сам да я удариш леко няколко пъти?

— Фани Мае каза, че това няма да свърши работа. Ударите трябва да бъдат нанасяни с жестокост и... желание да *създадат силно напрежение на анти-любов*... иначе няма да стане.

— Аха. Странно. Знаеш ли, Маккай, мисля, че все пак мога да използвам малко от водата ти. Тук наистина е дяволски горещо.

*Всеки разговор е уникална смесица от шумове и звуци.
Някои от тях са по-приятни за ухото от други, но това не е
непременно белег за тяхната значимост.*

Из „Лаклакски коментари“

Чу се пукащ звук, като изхвърчане на тапа от бутилка. Въздушното налягане в хидробола леко спадна и Маккай изведнъж бе обзет от паническият ужас, че Абнет по някакъв начин е успяла да отвори вратичка към безвъздушния вакуум, който щеше да изсмуче въздуха им и да ги убие. Физиците твърдяха, че това е невъзможно, че въздушният поток, спънат от анти-ускорителите във вихровия цилиндър, ще задръсти пространствената врата и по този начин сам ще блокира пътя си. Маккай обаче подозираше, че те едва ли бяха дотолкова добре запознати със S-ефекта.

Отначало не можа да види вихровият цилиндър на пространствената врата. Той се появи хоризонтално, точно над огромния супник с Кейлбана.

От отвора се появи ръка на Паленки и камшикът се стовари със сила върху мястото, заемано от *не-присъствието* на Кейлбана. Дъжд от зелени искри се посипа във въздуха.

Приведен над уредите си, Тулук възбудено измърмори нещо.

Ръката на Паленкито се вдигна отново, поколеба се.

— Още! Още!

Гласът без съмнение принадлежеше на Чео.

Камшикът се стовари още веднъж, и още веднъж.

Маккай вдигна лъчемета си и раздвои вниманието си между Тулук и ръката на Паленкито. Получи ли Тулук данните? Не се знаеше колко удара още може да издържи Кейлбана.

Камшикът удари отново. Зелените искри изригнаха и се посипаха наоколо.

— Тулук, събра ли достатъчно данни? — настоя Маккай.

Ръката с камшика изчезна през вратата. Странна тишина се възцари в стаята.

— Тулук? — изсъска Маккай.

— Мисля, че съм готов — каза Тулук. — Стана добър запис. Все пак не мисля, че ще успеем да го идентифицираме.

Маккай осъзна, че тишината в стаята не е вече същата. Потракването на инструментите на Тулук образуваха фон за звуците на някакви гласове, които се долавяха откъм пространствената врата.

— Абнет? — извика я Маккай.

Отворът се изви на една страна и в него се показва три четвърти от лицето на Абнет. Тъмночервена драскотина се спускаше от лявото ѝ слепоочие надолу през бузата. Сребриста примка стягаше гърлото ѝ. Ръка на Пан Спечи здраво стискаше краищата на въжетото.

Маккай видя, че Абнет едва контролира яростта, която сякаш се мъчеше да пръсне издутите ѝ вени. Лицето ѝ ту се наливаше с кръв, ту пребледняваше като платно. Устните ѝ бяха здраво стиснати. Стаена злоба струеше от всяка пора.

— Видя ли какво направи? — изписка тя щом съзря Маккай.

Маккай се отблъсна от стената и се приближи към пространствената врата, очарован от гледката.

— Аз ли? Това повече ми прилича на работа на Чео.

— Вината е само твоя!

— Така ли? Е, значи съм постъпил умно.

— Опитвах се да бъда разумна с теб — изхриптя тя. — Опитвах се да ти помогна, да те спася. Но не! Ти се държеше с мен като с криминален престъпник. Това е благодарността, която получих от теб.

Тя посочи примката около врата си.

— С КАКВО СЪМ ЗАСЛУЖИЛА ТОВА!

— Чео! — извика Маккай. — Какво е направила?

— Кажи му, Млис. — Гласът на Чео долетя някъде иззад гърба ѝ.

Тулук, който не бе обърнал внимание на размяната на реплики се обърна към Маккай и каза:

— Забележително. Наистина забележително.

— Кажи му! — изрева Чео, когато Абнет сепнато замълча.

Тя и Тулук започнаха да говорят едновременно. Думите им се сляха и долетяха до Маккай като безсмислена смесица от звуци.

— Тимеждувзвезднастрахидросгенсамасапъленцесот...

— Млъкни! — изкрещя Маккай. Абнет се сепна и замълча, но Тулук продължи без да спира.

— ...и това със сигурност означава, че не може да има грешка в спектралния модел на поглъщане и отделяне на енергия. Звезда е, без съмнение. Нищо друго не би могло да покаже същите данни.

— Добре, но коя звезда? — попита Маккай.

— Еее, точно *това* е въпросът — отвърна Тулук. Чео бутна Абнет настрана и се показа в рамката на вратата. Погледна към Тулук, после към уредите.

— Какво става тук, Маккай? Подготвяш нов начин да пречиш на моите Паленки? Или просто си дошъл да си поиграем пак на ела-ми-извий-врата?

— Открихме нещо, което може и да ви заинтересува — каза Маккай.

— Какво ли би могъл да откриеш *ти*, което да ме заинтересува?

— Кажи му, Тулук.

— Фани Мае съществува чрез някакво много близко взаимодействие със звездна маса — каза Тулук. — Дори, може би, самата тя е звездна маса, поне що се отнася до нашето измерение.

— Не измерение, — намеси се Кейлбанът — вълна.

Гласът ѝ едва достигна до съзнанието на Маккай, но думите ѝ бяха придружени от такава мощна вълна на емоционално страдание, че Маккай потрепера. Тулук пък бе направо премазан.

— Ка-ка-ка-кво бе-бе-бе-ше то-то-то-ва? — успя да продума той.

— Спокойно, овладей се — предупреди го Маккай. Видя, че Чео не е засегат от емоционалната вълна, или поне оставаше абсолютно безизразен.

— Скоро ще идентифицираме Фани Мае — каза Маккай.

— Идентичност — каза Кейлбанът. Сега гласът и беше по-силен, но излъчваше някаква ледена безчувственост. — Идентичността се отнася до уникалното качество самоопределяне на личността. Има връзка с квалифициране на личността, проявление на личността и съществуване на личността. Ти още не ме хващаш, Маккай. Хващаш ли терминът още? Моята личност набира пресечна точка на твоето време.

— Не я хващаш ли? — попита Чео и стисна по-здраво примката около врата на Абнет.

— Просто един стар изтъркан идиом — каза Маккай. — Мисля, че Абнет в момента схваща толкова добре значението му, колкото ѝ се

е схванал вратът.

— Какви ги дрънкаш? — попита Чео.

Тулук реши, че въпросът е отправен към него.

— По някакъв начин, — започна той — Кейлбаните се проявяват в нашата вселена като звезди. Всяка звезда има собствен пулс, определен модел на поглъщане и излъчване на енергията, специфичен ритъм, който не може да бъде повторен, и по който тя може да бъде идентифицирана. Ние направихме запис на този „ритъм“ на Фани Мае. Ще сравним този неин модел със съществуващите записи на звездите и ще открием точно коя от звездите е тя.

— И смятате, че вашата тъпа теория трябва да ме заинтересува? — попита Чео.

— За самия теб е по-добре да се вслушаш в думите ни — каза Маккай. — Това вече не е само теория. Ти си мислиш, че си се скрил на абсолютно безопасно местенце. И всичко, което трябва да направиш, е да елиминираш Фани Мае, а с нея и цялата наша вселена и да останете единствените разумни в космоса, така ли смяташ? Така ли е? Сам не знаеш колко дълбоко се заблуждаваш.

— Кейлбаните не лъжат — изръмжа Чео.

— Да, но аз мисля, че понякога грешат — каза Маккай.

— Разпространение на еднолинейните — каза Кейлбанът.

Маккай потръпна от ледената вълна, която придружаваше думите й.

— Ако ние се разпаднем, Абнет и приятелите й ще продължат ли да съществуват? — попита той.

— Различни модели с ограничена продължителност в свръзките — отвърна Кейлбанът.

Маккай усети как ледената вълна преобърна стомаха му. Тулук целият трепереше, лицевият му отвор се затваряше и отваряше отново.

— Това беше достатъчно ясно, нали? — попита Маккай. — Ще се видоизмените по някакъв начин и няма да живеете много дълго след нас.

— Никакви разяснения — каза Кейлбанът.

— Никакво поколение — преведе Маккай.

— Това е някакъв номер! — изкрещя Чео. — Тя лъже!

— Кейлбаните не лъжат — припомни му Маккай.

— Да, но понякога грешат!

— Достатъчно е една от грешките да се окаже вярна и ти ще си загубен — каза Маккай.

— Е, ще поема този риск — отвърна Чео. — А ти можеш да...

Пространствената врата внезапно изчезна.

— Свързването на S-системата трудно — каза Кейлбанът. — Хващаш ли трудно? Терминът изисква повече количество енергия. Хващаш ли?

— Разбирам — отвърна Маккай. — Хващам. — Изтри с ръкав потта от челото си.

Тулук протегна един от речевите си израстъци и възбудено го размаха.

— Студено ми е — каза той. — Студено-студено-студено.

— Мисля, че тя вече се държи само на една тънка нишка — рече Маккай.

Тялото на Тулук се изду, когато той пое дълбоко въздух в трите си дроба.

— Ще занесем ли записите обратно в лабораторията? — попита той.

— Звездна маса — промърмори Маккай. — представи си само. А всичко което виждаме тук е това... това нищо.

— Нищо не поставено тук — каза Кейлбанът. — моя личност поставя нещо тук и ти не съществуващ. Маккай се разпада в присъствие на моя личност.

— Хващаш ли това, Тулук? — попита Маккай.

— Хващам? А, да. Изглежда тя иска да каже, че не може да стане видима за нас, защото това ще ни убие.

— Така разбрах и аз — каза Маккай. — Хайде да се връщаме и да почваме сравнителните тестове.

— Ти разходва субстанция без причина — каза Кейлбанът.

— Сега пък какво има? — попита Маккай.

— Бичуване приближава и моя личност аз се разпада — отвърна Кейлбанът.

Макай подтисна нервното потръпване на тялото си.

— След колко време Фани Мае?

— Термин време при еднолинейните труден, Маккай. Твой термин: скоро.

— Веднага ли? — затаи дъх агентът.

— Ти питаш за близост, за непосредственост? — поиска да знае Кейлбанът.

— Вероятно — прошепна Маккай.

— Вероятност — рече Кейлбанът. — Необходима енергия за моя личност остава свързана до бичуване. Бичуване... не близо.

— Скоро, но не веднага — каза Тулук.

— Тя иска да ни каже, че може да изтърпи само още един удар и той ще е последният — каза Маккай. — Хайде, бързо, Фани Мае можеш ли да ни осигуриш пространствена Врата?

— Има достъп, Маккай. Иди си с любов.

Само още един удар, мислеше си Маккай, докато помагаше на Тулук да събере апаратурата си. Но защо тези удари с камшик бяха толкова смъртоносни за един Кейлбан? Защо точно ударите с камшик, когато всякакви други енергийни мощности очевидно не им действаха?

Абстрактните понятия се употребяват най-често с цел да прикриват противоречия. Трябва да се отбележи, че възможностите за създаване на такива отвлечени понятия са практически неограничени.

Из „Културната изостаналост“,
непубликуван труд на Йори Х. Маккай

В един неопределен момент, и то твърде скоро, Кейлбанът щеше да бъде ударен с камшик и щеше да умре. Кошмарните видения щяха да се превърнат в апокалиптична действителност и тяхната вселена щеше да загине.

Потънал в безутешни мисли, Маккай седеше в личната лаборатория на Тулук и едва обръщаше внимание на тълпата от щурмоваци около тях.

Иди си с любов.

Мониторът на компютъра на масата пред Тулук присвятваше и бръмчеше.

Дори и да откриеха звездата на Фани Мае, за какво щеше да им послужи това, запита се Маккай. Чео щеше да победи. Вече не можеха да го спрат.

— Възможно ли е — попита Тулук — Кейлбаните да са създали тази вселена? Дали тя не е тяхната „Райска градина“? Не ми излиза от главата това, което Фани Мае каза, че нейното присъствие би ни унищожило.

Наведе се над масата, пипалата му бяха прибрани, лицевият отвор бе съвсем леко отворен, колкото да му позволява да говори.

— Защо се бави толкова проклетия компютър? — поиска да знае Маккай.

— Проблема с пулса на звездите е изключително сложен, Маккай. Сравнението на два пулсационни модела изисква специално програмиране. Но ти не отговори на въпроса ми.

— Просто нямам отговор за него! Искрено се надявам, че ония тъпацы, които оставихме в хидробола, знаят какво да правят.

— Те ще правят точно това, което си им казал да правят — смъмри го Тулук. — Ти си много странен човек, Маккай. Казаха ми, че си бил женен повече от петдесет пъти. Как мислиш, дали е в разрез с добрите обноски да обсъждаме това?

— Никога не намерих жена, която да свикне с живота на съпруга на Извънреден Саботьор — промърмори Маккай. — Изглежда е трудно да ни обича човек.

— Да, но Кейлбанът те обича.

— Тя дори не знае какво разбираме ние под любов! — Поклати глава. — Трябваше да остана в хидробола.

— Нашите хора ще препречат с телата си всеки опит за атака срещу Кейлбана — каза Тулук. — Би ли нарекъл това любов?

— Това е просто инстинкт за самосъхранение — изръмжа Маккай.

— Ние Рийвите смятаме, че любовта също е форма на самосъхранение — каза Тулук. — Може би, точно това и разбира нашият Кейлбан под любов.

— Ха!

— Твърде вероятно е, Маккай, понеже никога не си имал този инстинкт за самосъхранение, никога и да не си обичал.

— Я стига! Би ли спрял да ме занимаваш с глупостите си?

— Търпение, Маккай. Търпение.

— Търпението ми се изчерпа!

Скочи на крака и нервно закрачи нагоре надолу из лабораторията, разблъсквайки щурмоваците на пътя си. Накрая се върна до масата и се надвеси над Тулук.

— С какво се хранят звездите?

— Звездите ли? Звездите не се хранят.

— Тя вдишва нещо тук, някаква субстанция — промърмори Маккай. — Тя се храни тук. — Кимна. — Водород.

— Какво искаш да кажеш?

— Водород — повтори Маккай. — Ако отворим достатъчно голяма пространствена врата... Къде е Билдун?

— Заседава с представители на федерацията по въпроса за своеволните ни действия при поставянето под карантина на Пластичните фризьори. Има малка вероятност и да са подразбрали за машинациите ни с Таприсиотите. Правителството не одобрява такива

начини на действие, Маккай. Билдун се мъчи да спаси кожата ни както и своята.

— Има достатъчно водород — каза Маккай.

— Какви са тия приказки за пространствената врата и водорода?

— Ще я нахраним със студ и ще изтощим треската — каза Маккай.

— Говориш безсмислици, Маккай! Взе ли си капсулите с яростин и нормализатори?

— Да!

Принтерът на компютъра издаде хъркащ звук и започна да трака. Изплю намачкана линия от святкащи букви и цифри. Те затанцуваха по монитора и се подредиха в разбираем текст. Маккай прочете съобщението.

— Изгора — каза Тулук, надничайки през рамото му.

— Звезда от Плеядите — промърмори Маккай.

— Ние я наричаме Дрънъл — каза Тулук. — Виждаш ли написаното на Рийвски на третия ред? Дрънъл.

— Може ли да има някаква грешка в изчисленията?

— Шегуваш ли се?

— Билдун! — изсъска Маккай. — Трябва да опитаме!

Извърна се рязко и изхвърча от лабораторията, разблъсквайки помощниците на Тулук във външната стая. Тулук се втурна след него. Охраната от щурмоваци се засуети за момент, но бързо ги настигна.

— Маккай! — извика Тулук. — Къде отиваш?

— При Билдун... после обратно при Фани Мае.

*Не бива да се надценяват възможностите на индивида
за самооценка и самоконтрол.*

Наръчник на БюСаб

Вече нищо не може да ме спре, помисли си Чео. Млис всеки момент щеше да умре от недостиг на въздух в контейнера на Пластичните фризьори, където я беше затворил. Тогава останалите от техния свят трябваше да се подчиняват на него. Той щеше да контролира S-системата и да държи юздите на властта.

Чео седеше в апартамента си пред контролното табло на S-системата. Навън беше нощ. Все пак всичко е твърде относително, напомни си той. На Кордиалити скоро щеше да се зазори. Хидроболът върху морския бряг щеше да бъде огрян от слънце.

Последната зора на Кейлбана... зората на окончателното разпадане. Тази зора щеше да потъне във вечен мрак. Над всички планети от вселената на обречения Кейлбан щеше да се спусне безкрайната нощ.

Само след няколко минути неговата планета от миналото щеше да достигне пресечната точка на подходящите свързки с орбитата на Кордиалити. И Паленкито, което чакаше ей там, щеше да стори това, което му бе заповядано да стори.

Чео прокара длан по белезите на челото си.

Нямаше да има повече Пан Спечи, които да го сочат обвинително с пръст и да го наричат с ужасни имена. Нищо вече нямаше да заплашва егото, което той бе заграбил само за себе си.

Никой не можеше да го спре.

Млис никога нямаше да се вдигне от смъртта за да го спре. Тя вече се задъхваше в запечатания контейнер в последни усилия да поеме глътката кислород. Но там нямаше кислород.

И този глупак Маккай! Извънредният Саботьор наистина се бе оказал твърде досаден и вечно изплъзващ се, но вече и той не можеше да спре апокалипсиса.

Само още няколко минути.

Чео погледна циферблата върху контролното табло. Стрелките се движеха толкова бавно, че беше трудно да се открие някаква промяна в положението им. Но все пак се движеха.

Тръгна към отворената балконска врата. Паленкито го погледна въпросително, но той не продума и излезе навън. Нямаше луна, но купища звезди проблясваха в небето. Непознати за Пан Спечи звезди. Млис бе създавала един странен свят с чертите на древната история от земното ѝ минало, с всичките тайнствени вехтории натрупани от вековете.

Ами звездите? Кейлбанът ги бе уверил, че около тях няма други планети... и все пак имаше звезди. Ако това бяха звезди, разбира се. Може би бяха само облачета светещ газ, подредени според желанието на Млис.

С изчезването на вселената това място щеше да остане доста самотно, помисли си Чео. Звездите щяха постоянно да му напомнят за Млис.

Но тук щеше да бъде на сигурно място. Нямаше да го преследват, защото нямаше да има преследвачи.

Погледна назад към осветената стая.

Колко спокойно само чака Паленкито! Притворил очи, безизразен. Камшикът небрежно висеше от единствената му ръка. Глупаво дивашко оръжие! Но вършеше работа. Без странното съчетание от дива ненаситност и перверзни желания на Млис, никога нямаше да открият тайната на това оръжие, никога нямаше да намерят този свят и начинът да го изолират завинаги.

Завинаги! — опита на вкус мисълта Чео. Това е много дълъг период от време. Прекалено дълъг, може би. Тази мисъл го обезпокои. Самотен ... завинаги.

Наложи си да не мисли за това и отново погледна към циферблата. Стрелките бяха стигнали на косъм от заветната точка. Всеки момент щяха да се слоят.

Чео чакаше. Вече не гледаше към стрелките, не гледаше към нещо определено, просто чакаше. Отвън нощта бе изпълнена с уханията, които Млис бе събрала — екзотични цветя, аромати и миризми от редки жиботински форми, диханията на безбройните същества, които тя бе довела в нейният ковчег.

Ковчег. Какво странно име бе избрала за това място. Може би щеше да го промени... по-късно. Инкубатор? Не! Това навяваше болезнени спомени. Защо ли няма други планети, зачуди се той. Без съмнение, Кейлбанът би могъл да създаде други планети. Но Млис не бе поискала.

Почти невидима тънка ивица все още разделяше стрелките на циферблата.

Чео се върна в стаята и повика Паленкито. Тантурестата костенурка се раздвижи и застана до него. Изглеждаше някак нетърпелива. Паленките обичаха насилието.

Чео изведнъж почувства огромна празнина в себе си. Но връщане назад нямаше. Той постави дланите си на контролното табло — човешките си длани. Те също щяха да му напомнят за Млис. Превъртя ключа. Беше странно студен и чужд между пръстите му, но той подтисна неприятното си усещане, безпокойството си, чувството на съжаление. Насочи цялото си внимание към стрелките.

Те се сляха и пространствената врата се отвори.

— Сега! — заповяда той.

*Ако за теб думите са символи на действителността,
тогава ти живееш в измислен свят.*

Рийвска поговорка

Вихровият цилиндър на пространствената врата се отвори в хидробола и Маккай чу командата, изречена от Пан Спечито. Отворът увисна на тавана и изпълни виолетовото сияние с ярка светлина. Тя струеше иззад двете фигури, които се показваха в очертанията на вратата — едно Паленки и Чео, Пан Спечито.

Вихровият цилиндър набъбна до застрашителни размери и покри малката стая. Бясните енергийни полета по контурите му разблъскаха охраната от щурмоваци настрани. Преди да успеят да се съвземат ръката на Паленкито се стрелна напред и замахна с камшика.

Маккай затаи дъх сред дъжда от зелени и златни искри, който се посипа около Кейлбана. Златни! Камшикът удари отново. Още искри изригнаха, пробляснаха, паднаха и угаснаха в нищото.

— Спрете! — извика Маккай към щурмоваците, които понечиха да атакуват. Не искаше повече жертви от затварящи се пространствени врати. Щурмоваците се поколебаха.

Паленкито още веднъж нанесе удар с камшика. Дъжд искри се изля и угасна.

— Фани Мае! — извика Маккай.

— Отговарям — каза Кейлбанът. Маккай усети внезапното покачване на температурата, но емоционалната вълна, придружаваща думите беше кротка, успокояваща и... мощна.

Щурмоваците се засуетиха, разделили вниманието си между Маккай и мястото, където Паленкито продължаваше своята злокобна игра. Всеки удар на камшика къпеше стаята в златен дъжд.

— Какво става с твоята субстанция, Фани Мае? — попита Маккай.

— Моята субстанция нараства — отвърна Кейлбанът. — Ти ми носиш енергия и доброта. Аз връщам любов за любов и любов за омраза. Ти ми даваш сила за това, Маккай.

— А окончателното разпадане? — попита Маккай.

— Разпадането се отменя! — Определен възторг се долавяше в думите на Кейлбана. — Не виждам пресечна точка на свързки за окончателно разпадане! Моите приятели ще се върнат с любов.

Маккай най-последно въздъхна успокоено. Проработи. Всяка следваща дума на Кейлбана носеше горещият полъх на огнена пещ. Това също показваше, че са успели. Изтри потта от челото си.

Камшикът продължаваше да се вдига и спуска.

— Откажи се, Чео! — викна му Маккай. — Ти загуби! — Вгледа се в пространствената врата. — Ние я охраняваме по-бързо, отколкото ти можеш да я изтощиш.

Чео изляя нещо на Паленкито. Ръката с камшика изчезна.

— Фани Мае! — извика Пан Спечито.

Отговор не последва, но Маккай усети емоционален прилив на жалост.

Нима тя съжалява Чео, учуди се Маккай.

— Заповядвам ти да ми отговориш, Кейлбан! — изкрещя Чео. — Този, който те контролира, ти заповядва да се подчиниш!

— Аз се подчинявам само на притежателят на договора — отвърна Кейлбанът. — Ти не притежаваш свързки с притежателя на договора.

— Но тя ти заповяда да ми се подчиняваш!

Маккай мълчаливо наблюдаваше сцената, изчакваше моментът на действие. Всичко трябваше да се направи изключително внимателно. Кейлбанът се бе изразил пределно ясно — за първи път. Не можеше да има съмнение в смисъла на това, което им бе казал. *Абнет събира свързките на нейния свят в себе си.* Това им бе казала Фани Мае и значението му изглеждаше ясно. Когато Фани Мае повикаше Абнет да се покаже... трябваше някой да се жертва.

Абнет трябваше да умре, за да умре и нейният свят заедно с нея.

— Забрави ли договора? — изсъска Чео.

— Отхвърлям договор — каза Кейлбанът. — В тази нова линия трябва да се обръщате към мен с Изгора. Име на любов, което получих от Маккай: Изгора.

— Маккай, какво си направил, по дяволите? — изляя Чео. Бавно посегна към контролното табло. — Защо тя не отговаря на ударите с камшик?

— Тя всъщност никога не е отговаряла на ударите — каза Маккай. — Тя отговаряше на насието и омразата, които ги придружаваха. Камшикът служеше просто като особен инструмент, който концентрира в себе си двете неща. Той забиваше насието и омразата в една единствена уязвима...

— ...точка — довърши Кейлбанът. — Уязвима точка.

— И това изцеждаше силите ѝ — каза Маккай. — Изтощаваше енергията ѝ. Знаеш ли, с енергията си тя произвеждаше чувства, създаваше емоции. Те изискват огромно захранване. Тя цялата е една чиста емоция, чисто творение и това е начинът, по който е устроена вселената, Чео.

Къде ли е Абнет, чудеше се Маккай. Чео понечи да се обърне към Паленкито, следващите думи на Маккай го спряха.

— Няма смисъл, Чео. Ние я захранваме по-бързо, отколкото ти можеш да я изтощиш.

— Захранвате я? — Чео приведе напред обезобразеното си лице и се втренчи в Маккай.

— Отворихма огромна пространствена врата в космоса — каза агентът. — Тя събира свободният водород и го насочва право към Изгора.

— Какво е това... Изгора? — настоя Чео.

— Звездата, Чео. Кейлбанът.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Не си ли се досетил досега? — попита Маккай.

Направи незабележим знак с ръка на щурмоваците. Абнет все още не се показваше. Вероятно Чео я бе скрил някъде. Това променяше плана. Трябваше да рискуват. Налагаше се някой да се прехвърли през пространствената врата.

В отговор на сигнала щурмоваците взеха да се приближават към отвора. Всеки стискаше в ръка заредения си лъчемет.

— Какво да се досетя? — попита Чео.

Трябва да продължа да му отвлечам вниманието, помисли си Маккай.

— Кейлбаните се проявяват в нашата вселена по различни начини — каза той. — Единият от тях са звездите. Слънцата представляват нещо като отвори, през които Кейлбаните поглъщат енергията си. Те също са създали и хидроболите, които вероятно са

предназначени да ни предпазват от огромните енергийни мощности на тези същества, както и да изпълняват речевни, комуникативни функции. Просто начин да общуват с нас. Дори огромните абсорбиращи възможности на хидроболите не могат напълно да задържат невероятната енергия, която Кейлбаните излъчват при говоренето. Затова и тук е толкова горещо.

Маккай хвърли поглед към кръга от щурмоваци. Те се приближаваха все по-близо и по-близо до пространствената врата. Мислено благодари на Боговете, че Чео бе направил отвора толкова широк.

— Звезди, а? — попита Чео.

— Този Кейлбан тук вече е идентифициран. Това е Изгора от Плеядите.

— Но... S-ефекта... S-окото...

— Звездни очи, или окото на звездата — каза Маккай. — Поне аз го разбирам така. Може и да съм прав само отчасти, но Изгора призна, че тя и себеподобните ѝ са заподозряли тази истина още при първите си опити за контакт с нас.

Чео бавно поклати глава.

— Ами пространствените врати?

— Задвижвани са със звездна енергия — каза Маккай. — Още отначало знаехме, че са необходими количествата енергии преработвани от една звезда, за да може да се направи такъв пробив в пространството. Таприсиотите също ни подсказаха малко с техните приказки за *подготвителна среда* и пресичане *свързките* на Кейлбан...

— Говориш глупости — изръмжа Чео.

— Несъмнено — съгласи се Маккай. — Но точно тия глупости движат обективната реалност в нашата вселена.

— Мислиш, че можеш да ме забаламосаш, докато твоите щурмоваци се приготвят да ме атакуват — каза Чео. — Сега ще ти покажа една друга реалност от твоята вселена! — Натисна един бутон върху контролното табло на пространствената врата.

— Изгора! — извика Маккай.

Отворът на вратата започна да се движи към него.

— Аз отговарям на Маккай — каза Кейлбанът.

— Спри Чео — извика Маккай. — Изолирай го.

— Чео сам се изолира — каза Кейлбанът. — Чео разрушава свръзките.

Пространствената врата продължи да се приближава към Маккай, но той видя, че Чео има някакъв проблем с контролното табло. Маккай се дръпна встрани и отворът мина през мястото, на което бе стоял.

— Спри го! — извика Маккай.

— Чео сам се спира — отвърна Кейлбанът. Маккай определено усети чувство на състрадание в думите й.

Вихровият цилиндър се завъртя около оста си и отново се насочи към агента. Този път се движеше по-бързо.

Маккай се хвърли встрани, поваляйки щурмоваците на пътя си. Проклети глупаци! Защо не се опитваха да минат през вратата? Страхуваха се от посичане? Присви се и стегна мускулите си, готов да плонжира през отвора при следващото минаване на цилиндъра. Сега вече самият Чео бе обхванат от страх. Не би очаквал атака от някой, който се страхува от него. Маккай преглътна с мъка. Знаеше какво го чака. Сгъстената желирана среда във вихровия цилиндър оказваше голямо съпротивление. Забавянето щеше да даде достатъчно време на Чео да реагира. В най-добрия случай Маккай щеше да изгуби и двата си крака. Все пак щеше да премине през вратата и то с лъчемет в ръка. Чео щеше да умре веднага. С малко повече късмет можеше да открие и Абнет и да убие и нея.

Пространствената врата отново се насочи към него.

Той се хвърли напред и се сблъска с един щурмовак, който бе избрал точно същия момент, за да атакува. Проснаха се по очи на пода и вихровия цилиндър се плъзна над главите им.

Маккай видя злорадата усмивка на Чео и дланите му, които трескаво дърпаха ръчките на контролното табло. Една от ръчките се строши. Чу се далечно прещракване и вратата престана да съществува.

Някой изкрещя.

Маккай с учудване установи, че все още се намира проснат по корем на пода в хидробола. За момент остана така, в съзнанието му повторно се появи последното което бе видял от Чео. Видяното бе доста ужасяващо. Тялото на Пан Спечито като че ли бе станало прозрачно и през него се виждаше някаква подобна на пара субстанция с цвета на виолетовото сияние в хидробола.

— Разпадането прекъсва договора — каза Кейлбанът.

Маккай бавно се изправи на крака.

— Какво означава това, Изгора?

— Съобщавам факт, който има значение на истинност само за Чео и придружители — каза Кейлбанът. — Моя личност не може да дава значение на Маккай за субстанция на друг.

Маккай кимна.

— Светът на Абнет бе нейно собствено творение — промърмори той. — Плод на собствената й фантазия.

— Обясни фантазия — каза Кейлбанът.

Чео изпита момента на смъртта на Абнет като плавно разпадане на материята наоколо и разлагане на собствената му плът. Стените, подът, контролното табло, таванът, светът — всичко се разтвори в небитието. Цялото му същество бе погълнато за една единствена безплодна секунда. За един кратък миг той се намери заедно със сенките на Паленкито и други по-далечни островчета от движение в една плоскост на съществуването, която никой от мистиците от неговия вид не бе съзерцавал. И все пак, това бе място, което някой древен Хинду или Будист биха разпознали. Мястото наречено Майа, илюзия, безформена празнота, която не съдържа нищо.

Моментът изведнъж свърши и Чео престана да съществува. Или пък, може да се каже, че той не успя да се слее в едно с илюзията-празнота. В края на краищата, никой не може да диша илюзии, нито да съществува в празнота.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ФАНИ МАЕ. 1994. Изд. Галатя, Варна. Фантастичен роман.
Превод: от англ. Вакрилен Кильовски [The Whipping Star, Frank
HERBERT]. Формат: 20 см. Страници: 285. Цена: 45.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.